

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΥΓΗ

— «Νί! Έκανε ο Μάξ, στενοχωρημένος, κυττάζοντας το λεκέ που απλώσταν στο μετώπο της φορέμα. «Νί! ά- γαπητή μου, λυπάμαι πολύ. Εγώ φταίω...»

Δεν φαινόταν διόλου στενοχωρημένη η μικρή Αύγη. «Ο Μάξ ανάνηψε με ανακούφιση, γιατί η Αύγη, έδλεπε τη ζωή διαφορετικά απ' τους άλλους.

Εκείνο το βράδυ όμως ο Μάξ ήταν πολύ στενοχωρημένος. Τελευταία οι δουλειές του δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Για δεύτερη φορά πήγε να τηλεφώνησε κι όταν γύρισε το πρόσωπό του έδειχνε δυσαρέσκεια.

Γιατί δεν ξεχνάς για μια στιγμή ότι εντολήτικο υπάρχει στη ζωή; του είπε η Αύγη με τη γλυκεία της φωνή.

— «Έχω τόσες στενοχωρίες...

«Όλοι έχουμε στενοχωρίες. Κούττα και γύρω σου, δες τ' αστέρια, τη θάλασσα, τα λουλούδια. Δουλεύεις, δουλεύεις, και ύστερα; Όλοι τρέχουμε, δίχως να το καταλαβαίνουμε στο τέλος, στο θάνατο.

«Ο Μάξ την κύτταξε χαμογελώντας. «Ήταν ο τύπος της γυναίκας που του χρειαζόταν για να ηρεμήσει ξανά. Γι' αυτό την είχε παρακαλέσει απόψε να δώσουνε μαζί: Για να της προτείνει να παντρευτούνε.

— Χορεύουμε, Αύγη; της είπε.

«Η δρχήστρα έπαιζε ένα φέξ. Ο Μάξ ένοιωσε το λυ-

γερό κοριτσίστικο κορμί πάνω του κι ανασταίσε το έλαφο άρωμα των μαλλιών της χαριτωμένης νέας. Ήταν ετοιμος να της εκμυστηρευθεί την αγάπη του, όταν ένα γκαρσόν τον διέκοψε, λέγοντας του πως τον ζητούσαν στο τηλεφώνο.

«Όταν γύρισε, ο Μάξ ήταν σκυθρωπός. Έξηγισε στην Αύγη πως έπρεπε να τρέξει γρήγορα στο γραφείο του.

— «Αφού δε γίνεται αλλιώς, Μάξ, πήγαινε. Μην ξεχνάς μόνο τα λόγια μου: μάθε να ζής!

— Δε σου μένει τίποτ' άλλο, Μάξ, του είπε ο δικηγόρος του, παρά να δηλώσης χρεωκοπία. Ίσως έτσι σώσεις κάτι...

Κανονισέ τα ξού, όπως ξερείς, Φρανσουά...

«Θα κάνω ό,τι μπορώ... Ο Μάξ θυμόταν τώρα πως, τις προάλλες, ο γιατρός του είχε συστήσει ανάπαυση, γιατί εύρισκε το νευρικό του σύστημα εξαντλημένο. Μέσ' στην απελπισία του, έλαμψε μπρος του το χαριτωμένο πρόσωπο της Αύγης.

«Έφτασε σπίτι της μισή ώρα αργότερα και της τα εί-

πε: — Τί να κάνω τώρα, Αύ-

γη; — Θα ξαναρχίσει, Μάξ. Θα ξαναρχίσουμε μαζί!...

— Δεν είν' εύκολο αυτό, Αύγη. Έσύ δεν είσαι παρά μια γυναίκα και...

— ... και σ' αγαπώ, Μάξ. Είσαι νέος ακόμα, μην απελπίζεσαι. Ξέρω τον ιδιοκτήτη μιας υφαντουργικής εταιρείας...

— Αύγη, νομίζεις πως

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Επιμονή

«Επιθυμών έρωτικώς να δράσω ο έμβραχας και υπό μάλης πάραυτα λαβόν το μβανιερόν μετέβην εις της Γλυφάδος τας γραφινάς θαλάσσης αναζητών ειδύλλιον τά μάλα φλογερόν.

«Έχων τούτεστιν κατά νούν πεπονηράς ιδέας έστησεν το «τασάρδιον» μου επί της άμμουδέας κι' ημβάνίζον τα θήλεα με όμια γαριδός τούτεστιν δασκαρδαμικτι και μπουνταλοειδώς. Και τελικώς εξ άπισσών νεάνιδα σταμβάρας ξανθόχρουν, καμπυλόσσαν και λαύσον άφειδώς με πόδας λίαν στρουμβουλούς, βαρβαριστι γαυδάρας εύθөөς την έπλενρισον και μάλλον αναίδως. Προβλέπων δε έρωτικώς μερίστην εύωχίαν και δράσιν ούν επιθυμώων φλογώδη και ταχείαν — «Ω! μίς! της είπον τυρφερώς, προς τί να συζητώμεν ελλοι να κολυμβήσωμεν και να μβανιερισθώμεν!... Και βλέπων ταύτην— «Ω! Θεοί!

— (σκανδαλωδώς ψυχράν και μη προσέχουσιν ποσώς τους λό-

— «Ας σπεύσωμεν! συνέχισον με πό-

— (Ξαν σοβαράν, και ως εικός να δράσωμεν δυο ύπο-

— (Βρυχίως...

Κ' ω! Ζεϋ, πρό της επιμονής ύπέ-

— (κνήμην ή Μούσα και τοιγαροϋν τά κάλλι μου τά θαν-

— (μαστ) ιδούσα μοι είπεν λίαν εύγενώς και πλήρης εκ

— (στοργής: — Ρε γέρο, να ή θάλασσα και τρά-

— (βα να... πνιγής!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μπορώ να ξαναρχίσω τη ζωή μου; — Τό πιστεύω, φτάνει να το θέλεις.

«Ο Μάξ, ακούγοντάς την, ένοιωσε ανακούφιση. Χαίδεμε τα χέρια της και τα φιλούσε. Ήταν τούτη τη στιγμή εύτυχισμένος. Μα κυττάζοντας την, πρόσεξε πως η Αύγη είχε αλλάξει τα δυο τελευταία αυτά χρόνια: ήταν γλυμή, το κορμί της ήταν πιο αδύνατο και τα μάτια της λίγο κοκκινία.

— Τί έχεις, Αύγη; Δεν αισθάνεσαι καλά; Είσαι χλωμή κι ή αδύνατη.

— Κάποια άδραβερία. Θα περάσει, ηύασσε, του απάντησε με το γλυκό της χαμόγελο.

Ξαναρχισαν. Κι' όσο πίστευε ξανά στ'ν έαυτ' του ο Μάξ, τόσο έρωτεύοταν πιο πολύ την Αύγη. Δεν κερδίζει τώρα πολλά, όπως πρώτα, μα ζούσε.

«Έτσι, ένα βράδυ σκέφτηκε πως είχε φτάσει η στιγμή να προτείνει στην Αύγη να την παντρευτεί. Της πήξε κοκκίνα τριαντάφυλλα, τη φίλησε γλυκά και της είπε:

— «Αγάπη μου, θαπρεπε να σου το είχα ζητήσει τέσσερα χρόνια πριν. Ξέρω πως αγαπιόμαστε. Πες μου, θέλεις να παντρευτούμε;

Τα μάτια της έλαμψαν, μα δίταξε ν' απαντήσει άμέσως, όπως έκανε πάντα.

— Λοιπόν, γιατί δεν ά-

παντάς; — Θά σέ παντρευόμουν, Μάξ, ναί, μα βλέπεις...

Είχε γίνει κατάχλωμη και λίγο ακόμη θα σωριαζόταν κάτω λιπόθυμη.

— Αύγη! φώναξε ο Μάξ, τί έχεις, αγάπη μου;

Την έτριψε με λίγη κολώνια. Με κόπο, η Αύγη άνοιξε τα μάτια της.

— Βοήθα με, του ψιθύρισε, να πλαγιάσω στο κρεβάτι...

— Να φωνάξω το γιατρό, Αύγη;

— Δεν χρειάζεται τώρα πια ο γιατρός, είπε κουνώντας με θλίψη το κεφάλι της. Νομίζω... νομίζω πως έφτασε η τελευταία μου ώρα. Σου το είπα: θάθελα να σε παντρευτώ... μα βλέπεις, δε φταίω...

— Τί λές, Αύγη; Έσύ που ήσουν πάντα τόσο αισιόδοξη μιλάς τώρα για θάνατο;

— «Αφού ο θάνατος έρχεται, γιατί να μη μιλήσουμε γι' αυτόν; Ήμουν άσωστη εδώ και τρία χρόνια... Ή καρδιά μου, Μάξ... Διόρθωσέ μου λίγο τα μαλλιά... Θέλω να είμαι όμορφη... στ'όν άλλο κόσμο!

— Αύγη, τώρα που είμαστε εύτυχισμένοι... Τώρα θα πεθάνης;

— Έξησα, Μάξ. Τόσο ήταν γραφό. Σ' έμαθα να ζής κι' έσύ. Αυτό έχει σημασία: να έξερουμε να ζούμε... Γιατί πολλοί δεν ξέρουν...

Τούπιασε το χέρι και τίς σφίξε στο δικό της. Τα βλέφαρά της έκλεισαν. Έρχόταν ο ύπνος, ο μεγάλος ύπνος...

— Κουράγιο, Μάξ, ψιθύρισε με μια πνοή.

Τα τελευταία της λόγια, τα έθαρρυντικά.

«Όλα σώπασαν στην κόμαρα. Κάποιο ρολόι ακούστηκε μακριά.

«Ο Μάξ κύτταξε το γαλήνιο τώρα πρόσωπό της Αύγης. Υπόφερε δίχως να το καταλαβαίνει και ψιθύρισε άσυνείδητα:

— «Νά, ξέρη κανείς να ζή... Έκείνη όμως ήξερε και να πεθάνη!...

ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Μία πολύ ενδιαφέρουσα συνομιλία ά- νηγγέλθη για τόν γειώνα: «Ο θίασος ποδάρ Μανωλίδου - Αρώνη που θα συνεχίση την ένοσασία του και τόν γειώνα, υπ' ένόντας δική του στέγη, πρόκειται να συνεχισαθή με τόν επινεισηματία κ. Μπουρνέλλη. Κατόπιν της συμφωνίας που έγινε, ο θίασος Μανωλίδου - Αρώνη, θα έγκαινιάση τήν γειμερινή σαιζόν στο θέατρο «Παπαϊωάννου».

Στο διάστημα αυτό, ο μουσικός θίασος του κ. Μπουρνέλλη με επί κεφαλής αυτήν τήν φοά τήν Ντιοντάνα θα πάσ στην Κωνσταντινούπολι, όπου θα παρουσιάση τις δυο έφετινές του μεγάλες επιτυχίες «Βασιλίσσα τής νύκτας» και «Νά τι θα πη «Αθηνά».

Υστερα από ένα τρίμηνο ο μουσικός θίασος θα γυρίση στο θέατρο «Παπαϊωάννου» και ο θίασος ποδάρ θα πάσ στην Κωνσταντινούπολι.

— Με το τελευταίο τους έργο «Ουδέν άδισοπιμείων», που παίζεται από προ- νθές με πολύ επιτυχία στο θέατρο «Σα- μασιζή», οι συγγραφείς κ.κ. Σακελλάριος και Χρ. Γιαννακόπουλος, συνεπλήρωσαν το 63ο τους, παύνια που αποτελεί σπάνιο ρεκόρ, άν λάβη κανείς υπ' όψιν τήν ηλικία τους.

«Ο νέος θίασος ποδάρ Λαμπέτη- Παπά- Χόν που θα εμφανισθή τόν «Οκτώβριο στο θέατρο «Κυβέλης» αναζητεί επιμύνα το έναρκτηριο έργο του με τρέις ισόδυνάμους ρόλους.

— Στην «Αθήνα βοίσκεται από εδώ και λίγες ημέρες μία πολύ γνωστή καλλιτέ- νης του χορού και του τραγουδιού στην Αίγυπτο, η Λίλιαν Λευμένοβα.

«Η Λευμένοβα, πού φωνη από εδώ — έ- νε βέρα «Ελληνίδα» σε ηλικία 11 ετών, παρουσιάσθηκε, μία μέρα στο μακαρίτη Παπαγιάννη, που είνε τότε θίασο, όπερέ- τας, και του είπε: «Θέλω να βγω στο θέατρο!» «Ο Παπαγιάννης παροκάλεισε τότε το μακαρίτη Σακελλαρίδη, μαέστρο του θίασου, να τήν δοκιμάση στο πιάνο. Αυτός όμως τήν έδιωξε, λέγοντας: «Δεν λέ- ει τίποτα αυτό τό... νιάνισορ!»

Λίγο αργότερα ο Παπαγιάννης, που είνε αντίληπθ το ταλέντο της, τήν παρό- δωσε στ'όν χορογράφο «Αντάντωφ, ο ό- ποιος τήν έκανε μέσα σε λίγους ήμνες έ- ζογη χορεύτρια.

Κατόπιν, όταν έφυγε για τήν Αίγυπτο, συμπλήρωσε εκεί τις σπουδές της, κοντά στην δίσσηση δασκάλα Σιούνι και μέσα σε λίγα χρόνια έγινε πρώτη υπαλλασίνα στην Όπερα του Καίρου.

Ταυτοχρόνως μελέτησε μουσική και έ- πειτα από λίγα χρόνια έπαιξε με πολύ έ- επιτυχία σε πολλά μελοδραματικά έργα και σε όπερέττες.

— Πολλά λόγος γίνεται για μία και- νούργια στάσ του έλληνικού κινηματογράφου, που ανέκαυσε ο γνωστός παραγωγός ταινιών κ. Μανρίκιος Νόβακ.

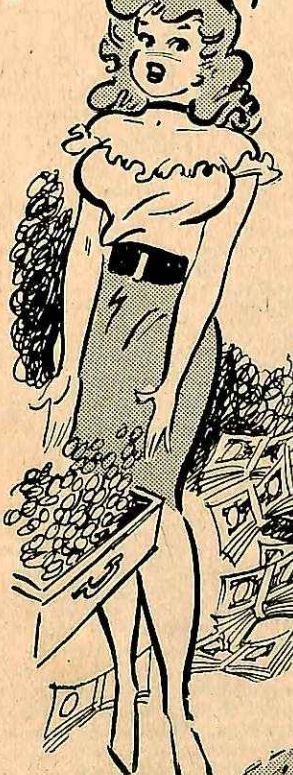
Πρόκειται για τήν πρωτοετή μαθήτριά της Δραματικής Σχολής του Βασιλικού Θεάτρου Τζέννη Ρουσσία, ηλικίας 19 ε- τών, που θα ίδουσε σύντομα στην πρώτη της ταινία «Πρέπει να τήν παντρεύουμε» όπως μετωνομάσθηκε το γνωστό έργο του Ξενοπούλου «Σάν τά πουλάκια».

— Στη μικρούλα καλλιτέγνιδα του τσά- νουδιού Σούλη Δεκαβάλλα, γνωστή με το ψευδώνυμο «Άστρο της Ανατολής» στην Πάτρα όπου έμφανίστηκε τις τελευταίες μέρες της έγινε μία ιδιότυπη υποδοχή: Έκατό και πλέον κοριτσάκια κατέβηκαν διαδίκτα στο μάλο, υποστάσ' στο κέντρο όπου τραγουδούσε για να εκδηλώσουν τήν συμπάθειά τους, στην αννουαλική τους καλλιτέγνιδα, τραγουδώντας ένα γνωστό σονολικό τραγούδι.

— Η ταινία «Μαύση Γη» είνε έργο του Συνεταιρισμού ΣΠΕΚΤ και δνι της «Ρέα Φίλυ», όπως άναγνώσαμε σε προη- γούμενο τρένος μας. Το φίλμ υνοίστηκε στην Ατρείσανθ της Νάξου από τόν σκη- νοθέτη Στυλιανό Τασσόπουλο, τόν όπε- ρατέρ Τζανή Άλφειση και με διευθυντή παραγωγής τόν Έμμ. Βλανάκη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο πόλεμος της προίκα

Ένα θέμα από τα λίγα και... λεπτόν πάρα πολύ, τους μικρούς και τους μεγάλους, και τους μέσους έγκεφάλους, κατ' αττάς, άπασχολεί

κι' ο καθένας τους εκφράζει κάποια γνώμη σχετικώς, με το ζήτημα του γάμου και το θέμα της προίκα.

Πάντως, η πλειοψηφία και η γνώμη η γενική θεωρεί πως είναι η προίκα μία πλήρη κοινωνική κι' επιβάλλει' ο θεσμός της να εκλείψη, επειδή δίνει, πάντοτε, στο γάμο χαρακτήρα... επικερδή και ζητά, κατά κανόνα, με τόν γάμον το στεφάνι, και το τέρας των τεράτων... επιχείρησι να κήνη! Συνεπώς, ύποστηρίζουν, έντενώς κι' έν περιλήψει, επιβάλλεται, ταχέως, ο θεσμός αυτός να λειψη για να πάψη κι' η γυναίκα ναναι θύμα έσας καθενός άπατεώνος και τού κάθε... Παναή!

Μά, έντος αυτού, νομίζω, πως είν' άδικο και κρίμ-, να γεμίζουν ώρισμένους «άγαιρευτους» με χοήμα κι' άναιδώς, οι τελευταίοι κι' ιταμώς, παρ' όλ' αυτά μέσ' στα σπίτια τους ν' αφήνουν κλειδωμένες τις... κυ- (ράδες

και συχνά οι πιο πολλοί τους, με της προίκας τα λεφτά ν' άπατούν τη σύζυγό τους με πέντ' έξη φιλενάδες.

«Επιβάλλει' επομένως μία κοινή σταυροφορία, να γλυτώσουν οι γυναίκες από τήν... προικοθηρία και να πάψη πια για πάντα, κάθε νόστιμος κι' ώραιος και τυχαίος και... μοιραίος και τυχερός ζηλευτά, να ζητά μία δεσποινίδα με προσόντα ζηλευτά, και να θέλη και... λεφτά!

Αηλαδή νάναι... «κομμάτι» ή γυναίκα που θα πάση και να έχη και... «κομμάτια» στου υπαυπά της το συρτάρι.

«Επιβάλλεται, άκόμα, κάθε νέος φυνικά, τις ιδέες του ν' άφήση τις πολλές και σκουριασμένες, όταν βόισκη μία κοπέλλα πούχει... πλήρη ψυχικά, είναι παραλογισμός σου, άναγνώστα κι' είναι τρέλλα, να ζητάς για προίκα, έστω και τήν πιο υψηλή όκέλλα, τη στιγμή που άντικρύξεις κάτι σώματα «κρουστά» που θαρρείς πως είναι μάλλον «έργα τέχνης σκαλιστά» και σκαλίζεις το μυαλό σου και το μάτι σου σκαλίζεις κι' άσυναίσθητα νευλίζεις:

— «Ας μ' αφήγανε να γέρον, μέρα-νύχτα το κεφάλι στην δική της τήν άγκάλια και χειμώνες, και μία στέγη πάντα, καλοκαίρια και χειμώνες, που να τις ύποδαστάζουν τέτοιες... μαρμαροκόλινες!

Τι τα θέλεις τά... μπροστάνια, άναγνώστα μου για προίκα, όταν ζής μέσ' στ'όν αιώνα του μοντέρνου θηλυκού, πούχει πιο μεγάλη γλυκα

κι' άπ' άργίτικο πεπόνι και καρπούζι τήν τσση μου τη λίμα, Τι το θές, για να γλυτώσης άπ' τήν τσση μου τη λίμα, το άμπελι και το κλήμα, Καντίτσα, Μαίρη, Νίνα, Τη στιγμή που κάθε Πόπη, Κακινίτσα, Μανίρη, Νίνα, έχει κόμη... χρυσάφεια σαν Κοκινθού... σουλατίνα

κι' όταν κάθε Αφροδίτη, έχει μάγουλο... ροδίτη ή μειδίαμα γλυκύ σαν σταφύλι... ροζάκι

κι' όταν μερικά κορίτσια λές και είναι σαν άμπελι, όπου δύναται καθένας να τρυγήσει ό,τι θέλει! Ξυαντάς, έν τέλει, νέες πανταχού σε κάθε βήμα, που λυγούνται και κουνιούνται σαν... φρεγάτες μέσ' (στο κύμα

και σε κάνουν αυτόματως κι' άθρομήτως να στενάξης, κι' άκουσίως να φωνάξης, ένα «έορηκα» ή «βοήθα

την καλύτερη κοπέλλα με τήν πιο μεγάλη προίκα!» Μά ή φρεγάτα αυτή που τρέχει λυγιστή και... κουνιστή, πρέπει νάναι στην ουσία, «κινητή περιουσία»

μία μεγάλη και σωστή... «κινητή περιουσία»

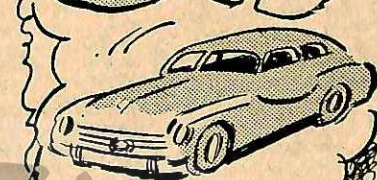
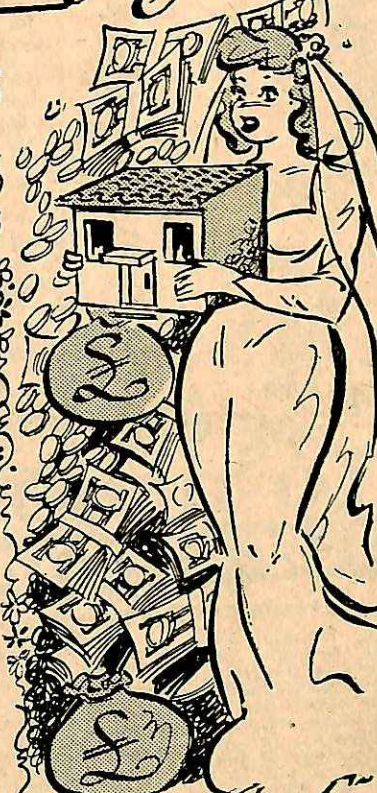
Είσορηάφους & Συναρτάς Τ. Απκ. Τατάνα

ΠΡΟΙΚΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΘΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΙΝΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. ΑΡΙΘ.

Δυὸ ἀδερφές. ἡ Φανή κι' ἡ Σόνια, θέρουν τὸν κόμψο ἀπὸ ἓνα ἀγοράκι ἡ καθεμιά. Ἡ πρώτη εἶναι νομίμη γυναῖκα ἑνὸς φτωχοῦ ὑπαλλήλου, ἡ δεύτερη κόμψο ἀνήκει στὴ θλιβερὴς πεταλούδης ἀπὸ ἀγορασμένου ἔρωτα. Ἡ Μία νυχτιά, τὸ παῖδι τῆς Φανῆς πέφτει καὶ σκοτώνεται, καὶ ἡ Σόνια ἀλλάζει τὸ πεθεμὸν μικρὸ τῆς ἀδερφῆς τῆς μετ' ὧν τὸ ζωτῶνται κοινῶς, γιὰ νὰ δώσῃ σ' αὐτὸ τὸ τελευτάριον ἓνα νομίμο ὄνομα, ποὺ θὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ ἀργότερα μίαν θέσιν στὴν κοινωνία. Ἡ Φανή κι' ὁ ἀντρας τῆς πεθαίνουιν, κι' ἡ Σόνια μένει μετ' τὸ Γιοργάκο, ποὺ τὴ φωνάζει «Βεΐτσα», ἐνὸς εἶναι πραγματικῇ μητέρα του... Ὁ Γιοργάκος μεγαλώνει καὶ βοηθιέται στὴ σταδιοδρομία του ἀπὸ τὸ Μάρκο Λαμπρινό, ἕναν εὐγενικό ἀνδρῶπι ποὺ μπαίνει στὴ ζωὴ τῆς Σόνιας γιὰ νὰ τῆς δώσῃ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔρωτα. Ὁ Λαμπρινὸς στέλνει τὸν Γιοργάκο νὰ τελειοποιηθῇ σὰν χειρουργὸς στὸ Παρίσι. Πρὶν ὁ Γιοργάκος γυρίσῃ ὅμως, ὁ Λαμπρινὸς πεθαίνει ἀπὸ ἓνα αὐτοκτονιστικὸ δυστύχημα. Ὁ Γιοργάκος γυρίζει κι' ἡ Σόνια τὸν ρωτᾷτε ἂν συλλογιέται νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη τοῦ Λαμπρινό, τῇ Λιλή, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ ἀπὸ καιρὸ...

Τὸν ἐνοίωθε ὁμως καλὰ τὸν ἔρωτα αὐτόν, γιατί ἐβλεπε τ' ἀποτελέσματά του ἀπάνω στὴ «θεία» του, τώρα, ποῦνε στερηθῇ τὸν ἀναπτημένο της γιὰ πάντα, κι' ἡ ἔλλειψί του τὴν εἶχε κυριολεκτικὰ τσακίσει!...

Χαμογέλασε ὁ νέος.
—Ναί, ξέρω, γιὰ σέναν εἶμαι ἄξιος νὰ

.....

..... Ο ΦΑΚΟΣ :

Ἦσα προχωροῦσε εἰς τὸ διάβησθαι τὸ-

Τί γάκανε τώρα, ἡ φτωχιά γυναίκα;... Καταλάβαινε ὅτι, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, παρουσία τὴν στὸ πλευρὸ τοῦ Γίργου, τοῦ λατρεμένου τῆς παιδιδοῦ στὸ συγκέντρωναν ἅπαντα του ὅτι εἶχε διατηρήσει ἀεὶ ἱκμάδα ἢ ξεραμένη τῆς καρδιάς θάψανε μιά διαρκὴς προσβολή! Μιά κι' εἶχαν ἀοχίσει, οἱ κακοὶ δὲν θὰ σταματούσανε βέβαια... Κάποιος εἶχε ἀνασκαλῆσει ἀπὸ τὴ βάση τοῦ παρελθόντος τὸ ποῖον τὸ δικαίωμα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἡ πονεμένη αὐτὴ ἱστορία τῆς Φανού-
λας, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ
διεφθαρμένο περιβάλλον τῆς, προσπαθών-
τας νὰ βρῇ τὸ ἀληθινό, τὸν μεγάλο κα-
τὰ ἀνὸ ἐρωτὰ καὶ ποὺ καταλήγει σὲ μιὰ
σπαρακτικὴ τραγωδία, θὰ συγκινήσῃ βα-
θεῖα καὶ θὰ συναρπάσῃ μὲ τὸ ζῶηρό κα-
ταδιόπτωτο ἐνδιαφέρον τῆς.

... τρύπωνε τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ γκρεμ
τὸ φτωχὸ οἰκοδόμημα ποῦχε τόσα χρό

Η Ντόρα Ντράλ είναι ένα νέο άστρο του γαλλικού κινηματογράφου που πορεύεται πώς θα έχη λαμπρή εξέλιξη. Το πρώτο της φίλμ ήταν «Ο άνθρωπος με τη μαύρη Σίστολη» που έδωσε προτάσεις. Η επιτυχία της στο έργο αυτό της έξασφάλισε πολλές ενδιάμεσες προτάσεις. Εύχρησιμη σύγκριση και υπέρτα, η Ντόρα Ντράλ δήλωσε ότι εκείνο που την ενδιέφερε περισσότερο από την επιτυχία και την δόξα είναι η έξασφάλισις της οικογενειακής τους εύθυμιας. Η Ντόρα έχει μία κορούλα 4 χρόνων που της μοιάζει καταπληκτικά.

...Ναί, μὰ πῶς;... Δὲν τὴν ἔνοιαζε γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία· εἶχε συνηθίσει

9

ΠΟΛΛΕΣ Γαλλίδες ήθοιοι δελεάστη-
σαν κατά καιρούς από τα δολλάρια
και ζήτησαν να κάνουν κινηματογρα-
φική καριέρα στο Χόλλυγουντ. Έλάν-
τες όμως κατώρθωσαν τελικά να στα-
θούν εκεί και να προσδεύσουν. Μεταξύ
των τελευταίων αυτών είναι και η νεαρά
οτακολετ Κορίν Καλβέ η Ντυμπός, όπως
είνε το πραγματικό της όνομα.

Μοναχοκόρη πλούσιων γονέων, η Κορίν
γεννήθηκε στο Παρίσι στις 30 'Απριλίου
του 1926. Μεγάλωσε με τέτοια οικονομι-
κή ανεξαρτησία που της επέτρεπε να
πραγματοποιή και τα πιο παράξενα κα-
ποίτια της. Γρήγορα όμως βαρέθηκε τη
ζωή αυτή και σε ηλικία 14 ετών αποφά-
σισε να φοιτήσει στη Σχολή Καλών Τε-
χνών του Παρισιού για να γίνει γλύπτρια.

Ύστερα λοιπόν από δύσκολες σπουδές
πέντε χρόνων, γιατί είχε μεσολαβήσει η
Κατοχή, η Κορίν πήρε το δίπλωμά της.
Αλλά δεν της χορήγησε διόλου, γιατί
στό μεταξύ είχε αλλάξει γνώμη. Τώρα δεν της άρεσε η γλυ-
πτική, αλλά το θέατρο.

— Την εποχή εκείνη, διηγείται η Κορίν, μόλις είχε υπο-
νοσηφί η ανακαχή και ανάμεσα στα έρειπια που είχε αφήσει
ο πόλεμος ο γαλλικός κινηματογράφος είχε την περισσότερη
ανάγκη από καινούργια πρόσωπα. Όταν, λοιπόν, διάβασα

Μια Γαλλίδα ήθοιοις που κατέκτησε το Χόλλυγουντ

λουθήσει το φιλμ «Δέν είμαστε σύζυγοι» και είχε ενθουσια-
στεί τόσο από το πλαστικό σώμα της Κορίν όσο και από το
ταλέντο της. Της υπέβαλε άμεσα τους όρους του και σε
λίγες εβδομάδες την πήρε μαζί του στην πόλη του κινηματο-
γράφου.

Στο Χόλλυγουντ η Κορίν υπέστη μια ριζική μεταβολή
στην εμφάνισή της. Συνεργεία από ειδικούς της έμαθαν γρή-
γορα να μιλάει καλά την αγγλική, να χορεύει, να τραγουδάει,
να παίζει τένις και πιάνο, να ντύνεται αμερικανικά και να
μακιγιάρεται με τέχνη. Έτσι αφού ετοιμάστηκε, της έδωσαν
τον πρώτο ρόλο στο φιλμ που αναφέραμε και που όταν τε-
λείωσε και προβλήθηκε, όλοι έμειναν ενθουσιασμένοι.

Ύστερα από την επιτυχία της,
πολλοί 'Αμερικανοί ζήτησαν να
την παντρευτούν άλλοι από κε-
ραυνόβολο έρωτα κι' άλλοι από
γονιμότητα της στιγμής. Μεταξύ των
πρώτων ήταν και ο νεαρός ήθο-
ιοις Λούις Μπρούφιλντ ο νεώ-
τερος, γυιός του διασημού 'Α-
μερικανού συγγραφέως Λούις
Μπρούφιλντ. Κι' αυτό, γιατί κα-
τά τις λίγες φορές που είχαν συ-
ναντηθεί είχαν έρωτευθεί ο ένας
τον άλλον. Ο γάμος τους λοιπόν
έγινε στο Λος Άντζελες στις 14
Νοεμβρίου του 1948.

Μετά τον μήνα του μέλιτος η
Κορίν ξαναγύρισε στα στούντιο.
Πιο ώριμη καλλιτεχνικά, πιο δ-
μοσφη άνοιξε να νυρίζη τη μιά
ταινία μετά την άλλη. 'Ανάμεσα
σ' αυτές αναφέρονται τις «Γλυκειά
μου 'Ιουδα», «Λουίζα», «Κευπέκ»
και «Σκάνδαλα στη Ριβιέρα» με
την Τζίν Τίρεντ και τον Ντάννυ
Καίη. Το φιλμ αυτό της σταθε-
ροποίησε την θέση της στην οδό-
νη και της απέφερε μια σπου-
δαία τιμητική διάκριση: το νου-
στό μετάλλιο του περιοδικού
«Λούκ» στο «ωραιότερο πίν-άπ-
γκ» του Χόλλυγουντ.

Η Κορίν Καλβέ —το ψευδών-
υμό της το πήρε από μια γαλ-
λική μάσκα κρασιών— δεν έπαι-
ξε σε πολλά φιλμ από το 1950
κι' εδώ γιατί είχε αρρωστήσει
σοβάρα. Όταν έγινε καλά προ-
τίμησε να υπογράψει συμβόλαιο
με την Τηλεόραση για πολλούς
μήνες. Κατόπιν όταν βρήκε καλύ-
τερους όρους στον κινηματογρά-
φο, πρωταγωνίστησε στα φιλμ
«Έξπρες της νύκτας» με τον
Τζέιμς Κόντρεν και «Ματωμένο
ποτάμι» με τον Ρόου Κάλχουν.

Η Κορίν περνάει σήμερα μια
«ήσυχη κι' ευτυχισμένη ζωή»
στο σύζυγό της. Όταν δεν βρί-
σκεται στο Χόλλυγουντ είναι για
ψάρεμα με τον άντρα της. Και
οι δύο τους είναι μανιώδεις ερσι-
τήριες, παράδεισο παρ' όλο που ο
σύζυγός της πασάλληλα με το
Ράιτ είναι ιδιοκτήτης ενός έρ-
γοστασίου κομπροδών ψαριών σε
μια άκτι του Ειρηνικού.

Η Κορίν είναι επίσης μανιώ-
δης αναγνώστρια Διαβάζει κάθε
καινούργιο βιβλίο. Ντύνεται δε
πολύ κομψά.
Ο. ΠΕΝΝΥ

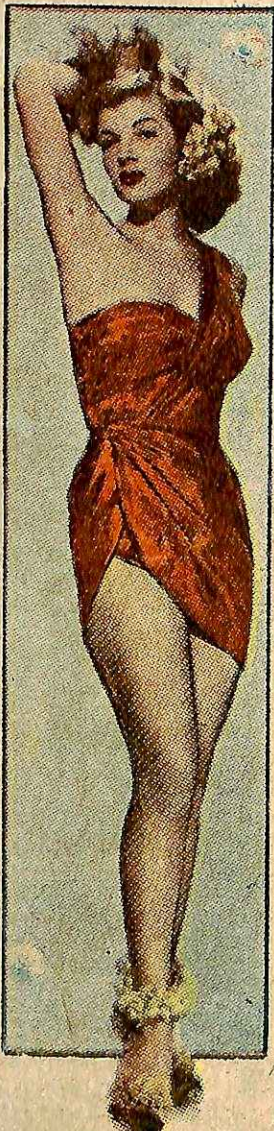
Η ολογεή Γαλλίδα στο Κορίν Καλβέ.

σε μια έφημερίδα ότι ο γνωστός Γάλλος παραγωγός Μάοκ
'Αλντ, ο οποίος διηργεσε κοπέλλες για μικρούς ρόλους,
πήγα άμέσως και τον βρήκα. Μόλις μ' έβρεξε, με ξεχώρισε
άμέσως και μου είπε να ξαναπαράσω. Ξαναπήγα, πράγματι,
αλλά φαντάζεστε την έκπληξή μου όταν τον άκουσα να μου
λέει ότι είναι όλα τα προσόντα για ήθοιοις αλλά δεν μπο-
ρούσε να με χρησιμοποιήσει γιατί το γυρίσμα της ταινίας,
που ετοιμάζε είχε αναβληθεί έλλειψει κεφαλαίων! Βναινον-
τας τότε απ' το γραφείο του πρόσεξα ότι απέναντι ακρι-
βώς απ' αυτό ήταν το γραφείο ενός άλλου γνωστού κιν-
ηματογράφου. Χωρίς να διστάσω καθόλου τράβηξα για έ-
κεί και μ' έβρεξε και ούτως ή άλλως αν μπορούσαν να με χρησιμοπο-
ήσουν σε κανένα φιλμ. Με πλησίασε τότε ένας φαλακρός κύ-
ριος με γυαλιά, με κύτταξε καλά στο πρόσωπο και στο σώ-
μα και τέλος μου είπε:

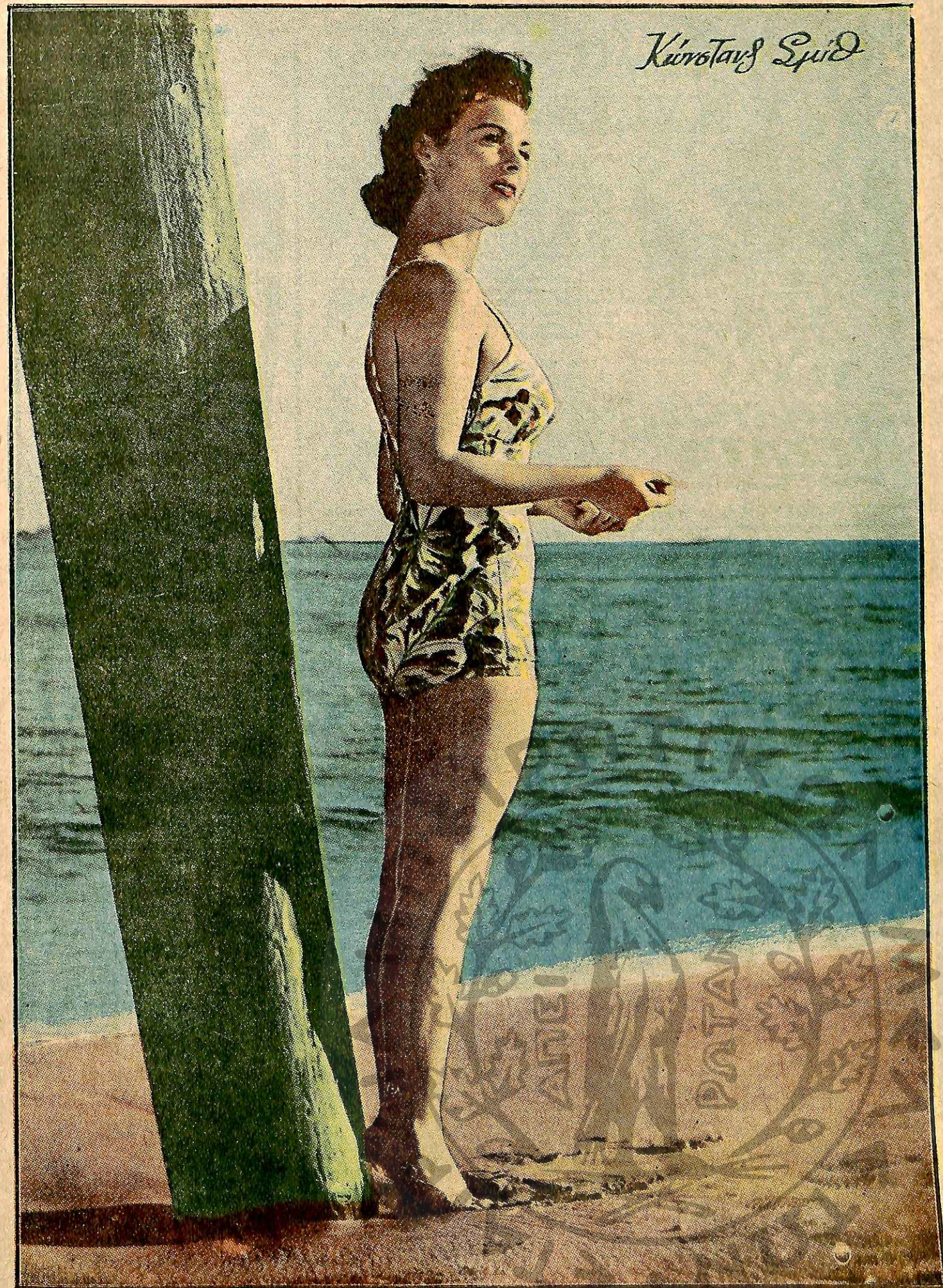
«Κάτι έχωμε για σάς... Περάστε στο διπλανό δωμάτιο
και φορέστε ένα μαγιό για να σας δούμε καλύτερα. Αν έ-
χετε αρμονικό σώμα, θα σας προσλάβουμε άμεσα...»

Έτσι, ύστερα από πολλών ημερών εξέτασεις και δοκιμα-
στικές σκηνές, προσέλαβαν τελικά την Κορίν και της έδω-
σαν ένα μικρό ρόλο στο φιλμ «Το μέρος της σκιάς». 'Αμέσως
έπειτα την προσέλαβε ένας άλλος σκηνοθέτης και της έδωσε
δεύτερο μικρό ρόλο σ' ένα φιλμ που θα γυριζόταν στην 'Ιτα-
λία με τον τίτλο «Δέν είμαστε σύζυγοι». Αλλά στο φιλμ
αυτό ο σκηνοθέτης ήθελε τί, άβει, στην οθόνη ένα δίσκοφο
κορίτσι. Γι' αυτό φρόντισε ν' αναβίσει στην Κορίν ένα ρόλο
σε μια σκηνή στην οποία έπρεπε να παρουσιάσει στα μάτια
του κοινού έντελως γυμνή!

Έχοντας σκοπό να στερεώσει τη θέση της στο γαλλικό κι-

Η Κορίν Καλβέ όπως έμ-
φανίζεται σ' ένα από τα τε-
λευταία της φιλμ.

Κορίν Καλβέ

A black and white illustration. In the foreground, a man with curly hair is shown from the chest up, his head bowed and his hands covering his face in a gesture of despair or grief. In the background, a woman and a man are shown in profile, embracing and kissing. The woman is on the left, and the man is on the right. The style is a simple line drawing with some cross-hatching for shading.

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ σακάτη

«Θέλετε να πητέ, τραβήξτε, πως μπο-
ρετε να κλέψετε και τα κανείς δε σ' αυτά,
Στανάτη!...»

Ὁ φάρος κοκκίνισε ὥς τ' αὐτιά, κι' ὑ-
στερα κλήμισε. Τὸ χέρι του — τὸ μοναδι-
κό του χέρι!... — ἄρχισε νὰ τρέμη.

νε παρὰ κομμάτια ἀπὸ ξύλα κι' ἀπὸ ἀνθρώ-
πινες σάοκες... **ΒΕΡΘΕΡΟΣ**

— Τί σοῦ ἔλεγα; Ἦσαν πάντα
δειλός!...

A black and white line drawing of a woman's head and shoulders. She has voluminous, curly hair and is wearing a large, ornate necklace with a central pendant. The drawing is done in a sketchy, expressive style.

Σύντομες εἰδησούλες

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς πανηγυρικὸ τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει ἡ νέα αἰσθηματικὴ σειρά τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Αὐτές ὅλες τίς συγκινητικές ἱστορίες τῶν φτωχῶν πλάσματος, ποῦ ξεκινᾶν, γὰρ αἰσιδοῦναι γὰρ καὶ τοῖς ἄλλοις πετάγματα, γιὰ νὰ καταπνεύσῃ σκουπίδια τῶν δρόμων, γὰρμένα κορμιά, μέσα στοὺς πέλαιους τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας, θὰ δώσῃ μὲ τὴν καινοουργία τοῦ αἰσθηματικῆς σειρᾶς Ἁ ΒΕΡΘΕΡΟΣ.

Νταίν. Μάρτυ ΜΕΛΑΝΟ
★ 'Η 'Εντβίλ ΦΕΥΓΙΕΡ
καὶ ὁ Ζάν-Πιέρ 'Ωμόν γα-
ρακτηρίζονται ἀπὸ ἕνα ἰταλικό
παιδοδικὸ ὥς οἱ πιὸ εὐγενικοὶ ἡ-
θοποιοὶ τῆς κινηματογράφου.

PAT KENENTY

ΠΑΡ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ψυχολογικά πειράματα

— Παρακαλῶ, εἰδοποιήσατε
τὸν κ. Στραβοξυλίδη, ὅτι ἡ σύ-

— Ποιός; Πότε;
— 'Η στιγμή να έπέμβω.
— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀγαπητο
μου φίλοι. Ἐγὼ τηλεφώνησα κι

— Παρακαλώ, ειδοποιήσατε ἐγὼ ἔφερα τὴν ψευδὴ πληροφοσίαν κ. Στραβοξυλίδη, ὅτι ἡ σύ-
 ρία στὴν κυρία.

Ὁ εἰσπρακτωρ: Καλλιθέα... τέσσα!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Γιατί. Βοή κακοήθη; Εφόρ-
ξε ο κ. Αριστέιδης.

Δεν πρόκειται περί κακο-
ήθειας, αλλά περί πειράματος.
Θέλω να κάνω ένα ψυχολογι-
κό τεστ, που λένε στην επι-
σημονική γλώσσα. Να εξακρι-
βώσω τι εντύπωση κάνει σε δύο
συνέχοντες αν μεθούν ο ένας ότι
απεθνήκειν ελε Κύριον ο άλλος.
Με μεγάλη μου ικανοποίηση βλέ-
πω, ότι είσθε ένα αγαπημένο
ζεύγος και εύχομαι να σας δίνω
ο Θεός χρόνια, γιά να ζήσετε
ακόμα πιο ευτυχισμένοι.

Και τώρα σας ρωτώ: Τί έ-
πρεπε να κάνουν; Δεν έπρεπε να
βάλουν τα γέλια, να μ' ευχαρι-
στήσουν γιά την ευκαιρία που
τους έδωσα να καταλάβουν πό-
σο ακριβώς είναι ο ένας γιά τον
άλλον, και να με καλέσουν σε
τασπέζι, γιά να εορτάσουμε μα-
ζί τη μεγάλη γιορτή που διεδέ-
χθηκε τη λύπη; Έτσι έπρεπε.
Κι' αυτοί τί έκαναν; Αυτοί,
που λέτε, άσπαζαν ο μόν 'Αρι-
στείδης μία καρέκλα — πώς
μύρεσε να τη σηκώσει ο μακα-
ρίτης; — ή δε κυρία Δήμητρα
ένα ξεσκονιστήρι, βοήθησε και ή
υπέρβουρα με μία σκούπα και
μυϊδωσαν δεν θυμάμαι πόσες ο-
κάδες ξύλο. Κατέβηκε τί σκά-
λες με την πλάτη κι' άκουσα τη
φωνάρα του μακαρίτη:

— Οά σου κάνω μνησιν! Πα-
λητούαρο!
— Έξω είχε μαζευτή κόσμος και
με κύτταζε περίεργα.
— Δυστυχώς, τους λέω, δεν
θα φάτε κόλλυβα!
Στη γωνία με σταμάτησε έ-
νας χοντρός με άσπρη ποδιά.
— Άντε δεν πθανε ο 'Α-
ριστέιδης; με ρώτησε.
— Όχι! Ζή και βασιλεύει!
— Δόξα σοι ο Θεός!
— Είπατε συγγενής του;
— Όχι. Είμαι ο μπακάλης
της γειτονιάς. Και μου χρω-
στάει ένα εκατομμύριο.
— Μην άνησυνή. Οά ζήση,
γιά να τ' άσπση δέκα!

Χρειάστηκε να περάσουν μερι-
κές μέρες, γιά να συνέλθω και
να οργανώσω το δεύτερο πείρα-
μα. Αυτή τη φορά, τα πρόσωπα
της εκλογής μου είναι δύο πολύ
αγαπημένοι φίλοι και συνόδε-
φοι: Ο Στέφανος και ο Θεοφά-
νης. Έργάζονται στην ίδια Έ-
ταιρεία, μόνο που ο Στέφανος
είναι ένα βαθμό ανώτερος.

Διαλέγω μία μέρα που ο Στέ-
φανος είχε κρυολογήσει κι' έ-
μεινε σπίτι του. Άργα το βρά-
δυ, λοιπόν, πάω στο σπίτι του
Θεοφάνη.

— Θεοφάνη, έτοιμάσου ν' ά-
κούσης ένα δυσάρεστο νέο. Ο
Στέφανος...
— Τί έκανε;
— Κάτι που ο άνθρωπος κά-
νει μόνο μία φορά στη ζωή του.
Πέθανε.

— Βρε τί μου λές! Πότε;
— Πρό δυο ώρών!
— Βρε τί είναι ο άνθρωπος!
Ο Θεοφάνης φαίνεται λυπη-
μένος, μα κάτω από τη μάσκα
της θλίψης, το έμπειρο ψυχο-
λογικό μου μάτι, διακρίνει και
μία δόσι χαράς. Δεν άργει ν' ά-
ποκαλυφθή. Ο Θεοφάνης αναγ-
γέλλει το νέο και στη γυναίκα
του. Λένε κι' οι δυο μερικές φο-
ρές «Βρε τον καμένο το Στέ-
φανο», έπειτα βρίσκουν πως τά-
χε τα χρονάκια του στο κάτω
της γραφής κι' έπειτα ή κυρία
Θεοφάνη λέει:

— Τώρα αδειάζει και ή θέσι
του! Νομίζω, ότι έσυ έχεις σει-
ρά να την πάρεις.
— Όπωσδήποτε, άπαντά ο
Θεοφάνης και τη θλίψη του δια-
δέχεται ένα χαμόγελο. Είμαι ο
άμεσος αντικαταστάτης του.
— Θεός σχωρέσ' τον! λέει ή
κυρία Θεοφάνη. Μία φορά αυτός
το ψωμί του τόφαγε. Να φάη
και κάνας άλλος!

Κι' εγώ έφαγα το ξύλο είκο-
σιτέσσερις ώρες αργότερα. Την
πρώτη δόσι, έλαδη. Γιά τη δεύ-
τερη, πήρα αναστολή, μαζί με
μία δόλησι:
— Άν πής στο Στέφανο τί
είπαμε γιά τη θέσι του, θα πε-
θάνει! Και όχι ψεύτικα, να τό
έλεγε.

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΓΟΗΣΗΣ

— Υστερα από μία θοισαυθεντική περιόδεα στις 48 πολιτείες
της Αμερικής, ή Γαλλίδα χορεύτρια Γκαμπύ Μπουγιέρ έα-
ναγούισε στην πατιόδα της που είχε νοσταλγήσει. Σήμερα ή
Γκαμπύ επιπλώνει και διακοσμεί μία έπαυλη που άγοράσε κον-
τά στο Βισύ. Ο ζωγράφος Ραφέλ Ποιστό έτοιμάζει το πορ-
τραίτο της, που θα κοσμήση το σαλόνι.

Ξέρω, ότι ο κ. Χαρίδημος Βού-
λος, είναι θεός, και ο Βάσος
Ντερέκης, άνηψιός του από ά-
δελφή, ξέρω, ότι ο κ. Χαρίδη-
μος Βούλος είναι πλούσιος, άλ-
λα σπάγγος Λογαριάσει και τη
δεκάρα και γι' αυτό έφτασε ση-
μια νύχτη μία περιουσία στρω-
γυλή σαν μπαλλόνι. Παρ' όλη
την τσιγγουνιά του όμως, ο
Βάσος του δείχνει μία άγάπη
πρωτακουστή γιά συγγενείς,
στην έποχή μας.

— Πώς είσθε, σήμερα, σεβα-
στέ μου θείε; Μην κουράζεσθε,
σεβαστέ μου θείε! Πότε θέλετε
να σας πάω στο θέατρο, σε-
βαστέ μου θείε;

Μέρα παρά μέρα, το λιγώτε-
ρο, ο καλός άνηψιός θα περάση
από το σπίτι του σεβαστού
θείου, γιά να μάθη περί της ύ-
γείας του να τον ρωτήσει διή-
πως θέλει τίποτε, να του κρα-
τήση συντροφιά, να του πη τά
νέα της ημέρας, να του τυλίξη
το κασκόλ στο λαιμό, γιά να
μη βραχνισπή. Ο σεβαστός θείος
δέχεται με ικανοποίηση όλες
αυτές τις στοργικές φροντίδες.

Μαθαίνω ένα βράδυ, ότι ο Βά-
σος βρίσκεται σε κάποια κοσμι-
κή ταβέρνα. Πληαίνω κατ' ευ-
θειαν. Του κάνω νόημα να βγή
στο διάδρομο. Και του λέω:

— Βάσο, σε μένα έλαχε ο
βαρύς κληρός να σου αναγγείλω

το ανεπαφόρβωτο οικογενειακό
πλήρωμα που σε βρήκε.

— Τί τρένεις;
— Ο σεβαστός θείος...

— Τί έκανε;
— Υπέκυψεν εις το μοιραϊόν!

Με πιάνει από τα μπράτσα
και με ταρακουνάει.

— Μου λες αλήθεια;
— Από κει έρχομαι.

Και τότε ο Βάσος άρχίζει να
χορεύει και να φωνάζει:

— Ζήτω! Μπαρόθ θείε!...

— Εκείνη την ώρα ή ορχήστρα
έχει βαλει μπρός μία σάμπα. Ο
Βάσος με παίρνει άγκαλιά κι'
άρχίζει να χορεύει μαζί μου.

Μπαίνουμε έτσι στην πίστα. Ο
άνηψιός κάνει γίλιες-δυό τρέλ-
λες και βάζει τις φωνές:

— Ζήτω ο θεός!... Γκαρ-
σόν! Κενάω όλες τις παρέες!
Φέρε κρασί!

Κατά τα ξημερώματα, στο
μαγαζί έχει μείνει μονάχα ή πα-
ρεά του Βάσου. Αμέτοητα
μουκαλά αδειανά, σπασμένα
ποτήρια, λουλουδία, κεφάλια με
χαρτίνες περικεφαλαίες. Σόδομα
και Γόμορα! Οι γυναίκες της
παρέας έχουν ριχτή όλες στο
Βάσο:

— Σήμερα μούπεσε το μεγά-
λο λαγείο! όμωται εκείνος. Τό-
σα χρόνια περιμένω να τα κακα-
ρώσω ο σεβαστός θείος... Ναρ-
θούνε τα βιολιά... Μάζευε πεν-
τάρα την πεντάρα γιά να μου

τ' άφήση!... Τόσα χρόνια! Κο-
ρακοζώπος ήτανε! Φέρε κρα-
σί! Ζήτω ή ζωή!... Ζήτω οι
θείοι όταν τα γινάζουνε!...
Είμαι εκατομμυριούχος! Έδώ θα
τά σάω όλα...

Κατασηματήρχης, όρχηστράς
και γκαρσόνια, συμμερίζονται
φανέρη τη χαρούμενη θλίψη του
Βάσου. Πρό παντός αυτή ή τε-
λευταία δήλωσι «έδώ θα τα σάω
όλα», τους κάνει να τριβούν τα
χέρια τους. Κατά τις τέσσερις
έκιναν:

— Πόσα χρυσάμια; ρωτάει ο
Βάσος, μέσα στη ζαλάδα του.

— Τριάντισι εκατομμύρια.

— Και πεντακόσιες πουρ-
μπουά, τέσσερα. Αυτή τη στι-
γμή δεν έχω!

— Μην ένοχλήσθε, κύριε Βά-
σο... Έχετε ανοιχτή πίστωση.

— Οά τα πληρώσω αύριο, με-
τά την κηδεία. Οά γίνω γλέντι
τρικουβερτό! Φέρτε ταξιά! Ό-
λοι στο σπίτι του θείου, να του
κάνουμε καντάδα!... Και ή όρ-
χήστρα μαζί!

Λαμβάνω μέρος κι' εγώ. Τα
ταξιά αδειάζουν, την τελλοπα-
ρέα έξω από το σπίτι του θεί-
ου. Τα παρόθια κλειστά.

— Λοιπόν, όλοι μαζί, λέει ο
Βάσος και δίνει το σύνθημα στο
ζακυνθινό μοτίβο:

«Τά τινάζε τα πέταλα
κι' ο θεός μου κοιμάται,
παρακαλώ σας άγγελοι,
μη μου τότε ευπνάτε».

Κι' έπειτα άρχίζει τις φωνές:

— Με το καλό να πάς, κο-
ρακοζώπε τεκούρα!... Τά τι-
νάξες επί τέλους... Χαιρετί-
σματα, σεβαστέ θείε!... Μ' έ-
πρηξες μέχρι που να τα κακα-
ρώσης.

Και λοιπόν, άνοίγει το παρά-
θυρο και βγαίνει ένας γέρος, με
νυχτικό και σκούφο στο κεφάλι.

— Ού να μου γαθήτε άλφες!
Βροντοφωνάζει ο γέρος, με μία
φωνή που βροντίζει σαν τρομερός
κεραυνός σε καλοκαιρινή νύχτα

— γιάτι ο θεός στα νειάτα του
ήταν και μπατσός.

— Ο σεβαστός θείος! λέει ο
Βάσος άπελιτισμένος.

— Βρουκλάκακ! Βρουκλόκακ!
φωνάζει μία γυναίκα της πα-
ρέας!

— Κι' όπως ήταν όλοι στο κέφι,
άρχίζουν τα περσόγματα, που έ-
φεραν τον όλεθρο.

— Δεν πθανες, ρέ θείε;
— Κρίμας στο γλέντι!...

— Τί θές και ζής, ρέ γέρο;
Δεν το λυπάσαι το παιδί;

— Νεκρανάστασις!
— Ούστ! Παληόγερε!... Πέ-
θανε, ρέ, να γλεντήσουμε!

Το μόνο που πρόφτασα ν' ά-
κούσω ήταν ή βροντοπή δήλωσι
του θείου:

— Οά ζήσω άλλα ογδόντα
χρόνια! Και θα τ' άφήσω όλα
σε φιλανθρωπικά καταστήματα.

Πρωί-πρωί θ' αλλάξω τη διαθή-
κη μου. Παληόπαιδο!

Κι' έκλεισε το παράθυρο. Κι'
ενώ τα μάτια μου, Όταν τ' ά-
νοιξα, βρέθηκα έσπλωμένος σ'
ένα κρεβάτι και διάκρινα κάτι
γυναίκες σιλουέττες, ντυμένες
στά άσπρα. Είχα πόνους σ' όλο
μου το κορμί. Στο κεφάλι μου
φορούσα σαρίκι από επίδεσμοκα.

— Τόν γτύπησαν με μουσικά
όργανα! άκούω, να λή ένας για-
τρός.

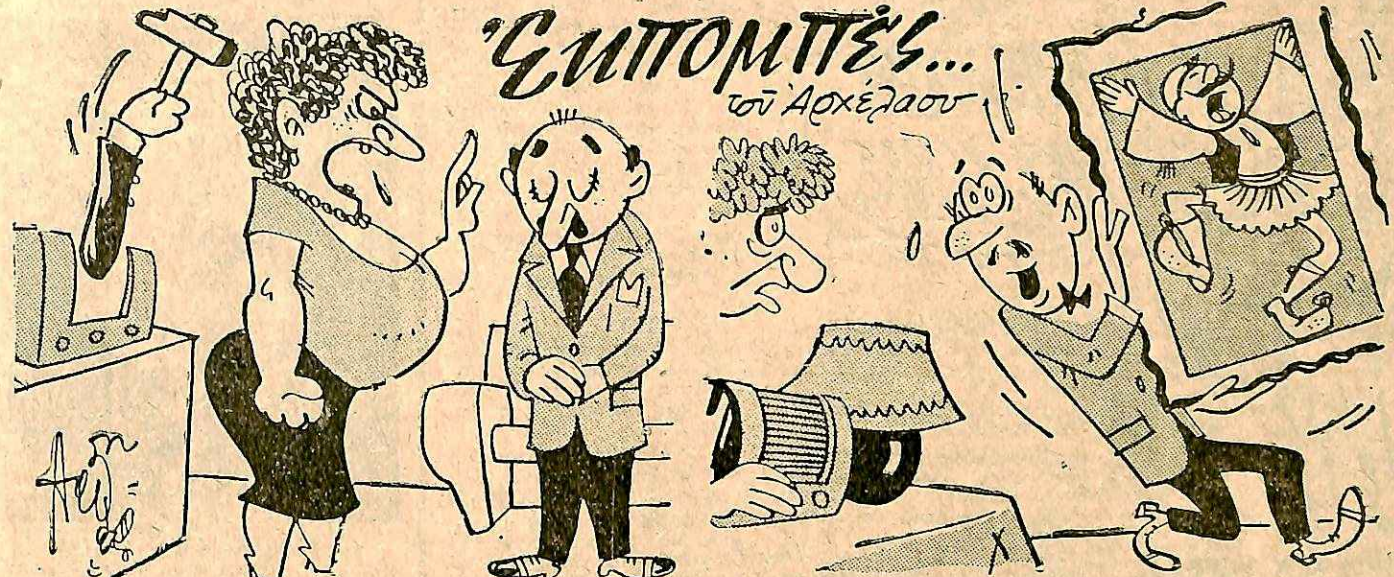
— Έχει ένα κάταγμα στο
κεφάλι από βιολοντσέλλο. Έχει
θλάσιν των πλευρών από σαξο-
φόν. Και το μάτι του ποτισμένο
από άκκορντεόν!

— Αυτό είναι που λέτε ξύλο
μετά μουσικής! συμπλήρωσε έ-
νας άλλος γιατρός, που έκανε
και τόν έυπνο.

Είμαι τώρα ενάμισι μήνα στο
νασοκομείο. Έχω γίνει καλά, άλ-
λα δεν τολμώ να βγω. Ο Βά-
σος μούστειλε ένα λακωνικό ση-
μείωμα: «Σε περιμένω στην
πόρτα! Άν βγής, θα ξαναμ-
πή!».

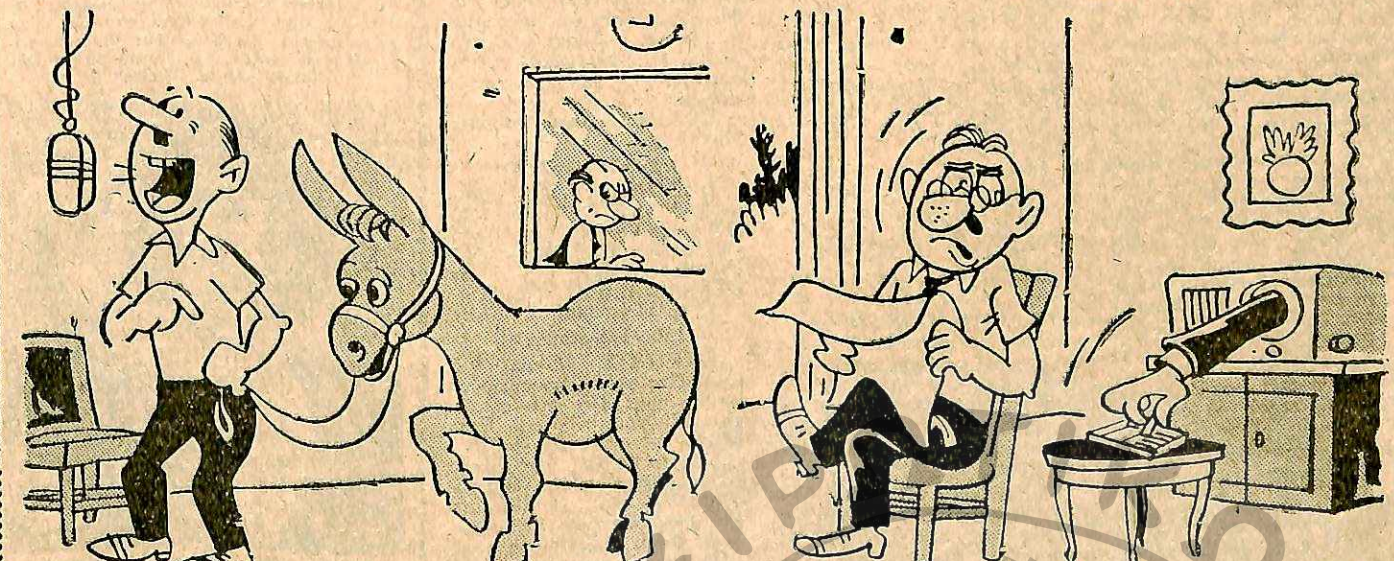
Κι' άφοι θα ξαναμώ, γιάτι
να βγω; Μόνο στο παρόθυρο
βγαίνω και βλέπω το Βάσο παλ
σουλιά σκοπός. Όρισμένες ώ-
ρες, αλλάζει τη βάρδια του με
άλλα πρόσωπα της παρέας. Κι'
δείτε τώρα να τους έξηγήσης
ότι έκανε άμυνολογικό «τέστ»!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

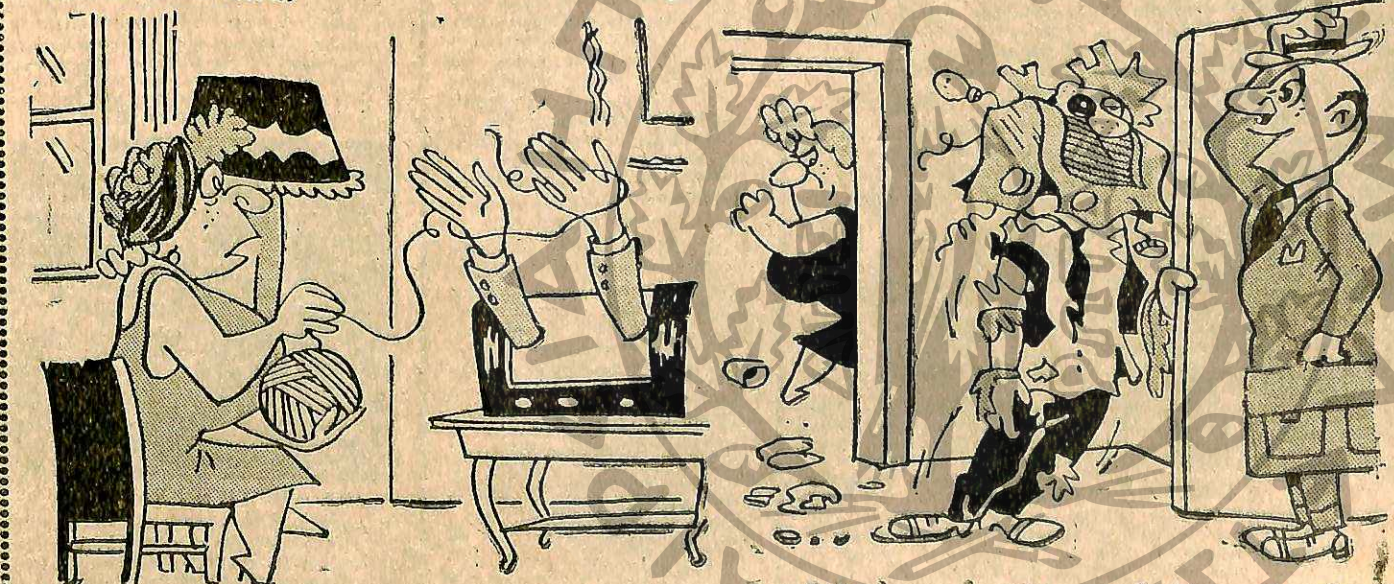
— Άγαπητοί άκροαται, τέλος της... βραδυνης έκπο-
μπής!...

— Κλείσε γρήγορα, βρε γυναίκα τα αθηροτικά τραγού-
δια!... Μεράκλωσε πάλι ο... παππούς σου!...

— Και τώρα, θα σας μεταδώσουμε το τραγουδάκι: «Τάχα,
τάχα τα πεταλάνια...».

— Ο σπληκερι Καπνίζετε πάντα τα υπέροχα τσιγάρα
«Γαρδένια»!...

— Άγαπητοί μας άκροαται, ή έκπομπή γιά τη φανέλλα
του Στρατιώτη, έτελείωσε!

— Καλημέρα σας!... Έρθα γιά τις δόσεις του ρυθί-
σφου...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ

Μία έξαιρετικά ενδιαφέρουσα σειρά από πρόσφατες έντυ-
πώσεις του έκλεκτου συνεδράτου μας Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

ΚΥΠΡΟΣ, τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης

Ἡ ζωή και ὁ παλμός τῆς μεγαλονήσου.—Εἰδύλλια κά-
τω ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἥλιο τῆς Μεσογείου.—Τὰ βουνά και
οἱ ἀκρονυχιαῖες τῆς Κύπρου.—Στὰ κέντρα παραθερισμοῦ.
—Τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα της.—Τὸ ὄνυξ τῆς σφηνίας κλπ.

Ἐπίσης, μίᾳ ξεχωριστῇ σειρᾷ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεδράτου
μας ΕΠΑΜ. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὰ μνημεῖα και ἀρχαιοτήτες

Σύντομες περιγραφὲς με ἱστορικὲς πληροφορίες γιά τίς
ἀρχαιοτήτες τῆς Ἀθῆνας ποῦ κατατοπίζουν και μορφώνουν
ἐκείνον ποῦ θέλει νὰ γνωρίσῃ τὴν πρωτεύουσα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

«Η ΑΛΗΘΕΙΑ μοιάζει σαν ψέμμα...»

(Η σκηνή στον κήπο κά-
ποιοι μεγάλοι ξενοκίτου ξε-
νοδοχείου. Ένα φωτισμένο
συνομιλούν πηδάλιζε φαντα-
σμαγορικά τις ύστερες πολυ-
γομιές του. Ακούγονται
απ' τη βεράντα οι «συνομι-
πότες» μελωδίες της «τζάζ».)

ΕΚΕΙΝΗ: Λεπτή δια-
κοιτική πλαστική, άδω-
κοιμή, με μπλε-γκρί υά-
στια, κοντά μαλλιά, μικρό
στόμα, μια διπλή κόκκινη
περιστερωμένη, σωστή «φω-
τεινή» ρεκλάμα της θηλυκό-
τητας, 26 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, ώ-
ριμος, με την απαραίτητη
άσπρη σκόνη στα μαλλιά
που τ' άφησε ο σκληρός
«δρόμος μετ' έμποδίων» της
ζωής, δολοκλήρα πενήντα
χρόνια.)

ΕΚΕΙΝΗ: ... Σας παρα-
κάλεσα να κάνουμε αυτό
τόν περίπατο, γιατί έγω να
σας πω κάτι πολύ σημα-
ντικό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με τη γλυ-
κειά ειρωνεία της στοργής
που συνήθως μεταχειρίζο-
στε στ' αναπνεύμα παιδιά):
«Πολύ... σημαντικό».

Παροιμίες απ' όλο τον κόσμο

«Υπάρχουν διάφορες παροιμίες που συναντώνται σχεδόν
όμοιες σε πολλούς λαούς, με κάποιες παραλλαγές, αλλά
με την ίδια σημασία. Θα διαλέξω μερικές από αυτές,
και θα τις προσφέρω, με την ίδια πάντα σειρά, σε
πέντε διάφορες γλώσσες:

ΑΓΓΛΙΚΑ: Μικρές σταγόνες νερού γεμίζουν το μεγάλο
ώκεανό. — Καθένας έχει το δικαίωμα της γνώμης του. —
Κύτταξε προτού πηδήσεις. — Κάτι σάπιο υπάρχει στη Δα-
νία. — Μη μετράς τα κλωστοϋφανεία σου πριν να δουν
από τ' αϊνά.

ΓΑΛΛΙΚΑ: Λίγο-λίγο το πουλί φτιάχνει τη φωλιά του. —
Κάθε άνθρωπος έχει το γούστο του. — Στριφογύρισε έφτα
φορές τη γλώσσα σου, πριν μιλήσεις. — Ένα χέλι βρίσκε-
ται κάτω απ' το βράχο. — Μη πούλας το τοιγάρι της α-
κούδας πριν τη σκοτώσεις.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ: Λίγο-λίγο γεμίζει το φλυτζάνι. — Καθέ-
νας σκοτώνει ψύλλους με το δικό του τρόπο. — Σκέψου
πριν μιλήσεις. — Μια γάτα είναι κλεισμένη άπάνω. — Μη
βάψεις τη σέλλα, πριν φέρεις τ' άλογό.

ΙΑΠΩΝΙΚΑ: Ο σαρως της σκόνης μπορεί να φτιάχνει
ένα λόφο. — Δέκα άνθρωποι, δέκα χρώματα. — Κράτα
μιαν διπρόελλα προτού βραχίς. — Υπάρχει ένα σκουλήκι
στο κορμί τού λιονταριού. — Πριν σκοτώσεις τα κουνάβια,
μή μετράς τα τομάτια τους.

ΡΩΣΙΚΑ: Μια κλωστή τεντωμένη δόλγυρα απ' τον κό-
σμο, φτιάχνει ένα ανδρικό πουκάμισο. — Κάθε άρχοντας
έχει την παραξενιά του. — Αν δεν έξεις τη ρηχοτοπία,
μή διαβάζεις το ποτάμι. — Υπάρχει μια βελόνα μεσ' στη
σακούλα. — Τα κοτόπουλα είναι μετρημένα την άνοιξη.

Κερδίσω τη στοργή, την του-
φερότητα κι' ίσως ακόμα
και την αγάπη σας. Είπε υό-
λις ξέπ' μέρες που είπατε με
ψυχή σύγνευσα το ναίσι.

ΕΚΕΙΝΗ: Και θέλετε...
με μια «εγνώστη» ελπίδα»
όπως είπατε να πάρετε μια
γυναίκα που όμολογεί πως
δεν σας αγαπάει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πού έ-
τσι κέρδισε μαζί με τον έ-
ρωτά μου και τη βαθείά μου
έκτιμηση!

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Μεο-
σί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Ακούστε.
Στη ζωή έτσι προχωρεί κα-
νείς. Μ' ελπίδες και με πι-
θανότητες. Κανένας δε υπο-
λεί να βέβαιος για το
μέλλον.

ΕΚΕΙΝΗ (άποτομα):
Κι' αν αναπώ άλλον;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκώνεται
σά να τούδωσαν μια μαγαι-
ριά, μα βρίσκει μέσα σε
δευτερόλεπτα την αυτοκυρι-
αρχία του)... «Α... ναι! Τώ-
ρα μου λέτε κάτι καινούρι-
ο. Ίσως βέβαια θάπρεπε
να τόνα ναντέψω. Αλλά η-
θελα να πιστεύω πως δεν
συνέβαινε. Μιλήστε μου σαν
οίλη... (υελαγγολικά)... σαν
κόρη μου! Τον αγαπάτε
πολύ!

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά):
Ναί...

(Μεγάλη παύση).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ορω-
τώ αν είναι νέος ή ώριμος. Θα
είνε ίσως και τα δυο. Αλλά
είνε καλός: Είπε τίμιος: Εί-
στε βεβαία πως θα ζήσετε
ευτυχισμένη μαζί του!

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι!

(Μεγάλη παύση).

ΕΚΕΙΝΟΣ (βήγει για
να καθαρίσει τη βουκαμμένη
φωνή του): Να παντοεπι-
τε μαζί του. Κάτια! Έγω
ξέρω ν' αγαπώ! Ένα
«τσέκ» που θα σας δώσω
μόλις ανέδουμε στο ξενοδο-
χείο, θα σας εξασφαλίσει
την ένκατάστασι. Κι' ο έ-
ντρας σας θα βοηθί μια καλή
θέσι στην Έταιρεία μου. Θα
σας βοηθήσω να ζήσετε.
Για μόνο ανταλλάγμα θα-
νω το ευτυχιμένο ναυμόνέ-
λο σας και την εκτίμησή σας.
Δεν είμαι... «δολινορκής»
στη ζωή. Αλλά... πως να
σας πω... όταν θα γτίσετε
τη ζωή σας και θα μπορώ
να την καμαρώσω... θα νο-
μίζω πως είμαι... ο «αρι-
τεκτων» μιας Ευτυχίας...
(Συγκινημένα). Δεν είναι και
μικρή φιλοδοξία, ε;

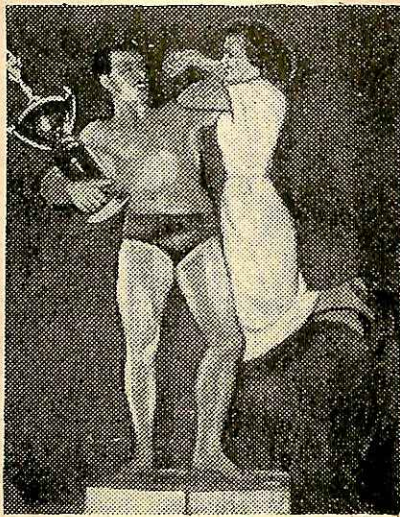
(Παύση).

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει
κατάματα κάτω απ' το φά-
τος του φενταριού). Σου είπα
ψέματα! Δεν αγαπώ κανέ-
να! Σε νομίζα σκληρό κι'
εγωιστή που ήθελε ν' άνο-
ράσει ένα ζωντανό έπιπλο
για το σπίτι του. «Ηθελα
να σ' αναγκάσω να φύγης...
(Βουρκωμένη). Δυο λεπτά
πριν δεν αναπορούσα κανένα...
Τώρα όμως... αγαπώ! (Τον
αγκαλιάζει και τον φιλάει
στο στόμα). Πάμε άπάνω!...
Θέλω κάτι να πιούμε και να
χορεύουμε...

(Πέφτει γαρούμενη όπως
κάποτε της άρεσει, της ζω-
ής η:

Αύλα(α)

Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

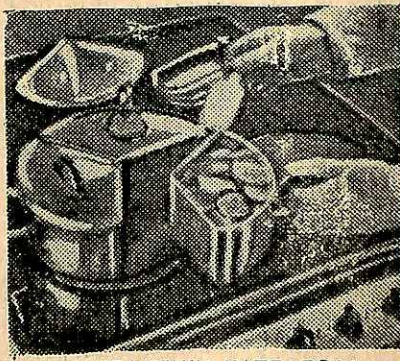
Ο «ΜΙΣΤΕΡ» ΑΜΕΡΙΚΑ 1952

Κοντά στις τόσες Μίς οι Αμερικανοί
δεν παραλείπουν να διαλέξουν κάθε
χρόνο και τον «Μίστερ Αμερική». Έφθε-
τος νικητής του διαγωνισμού ανεδείχθη ο
Τζιμ Πάσκ, κάτοικος του Σικάγου και
ήδη φαντάρος στο 69ο Σύνταγμα. Στη
φωτογραφία μας ο νικητής παύσει να-
ζί με την γυναίκα του την οποία ση-
κώνει σαν πούπουλο!...

Η ΠΙΟ ΝΕΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η νέα αυτή που κατέγινε από το «Ι-
σπανό (μακροή συννεφής του Άλφ
Χάν)» είναι η Τσόρ Τσουτίτ, η πιο νε-
αρά δημοσιογράφος της εποχής μας. Η
νεαρά Πεσίδα που είναι από νότια-έν-
κατεστημένη στην Ευρώπη βρίσκεται
τώρα στην αναστατωμένη πατρίδα της.
ως ειδική άπεσταλμένη ενός μεγάλου έ-
δδομαδιαίου ευρωπαϊκού περιοδικού.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ

Η τοιπή αυτή κατασρόλα μπορεί να
τοποθετηθεί άπάνω σ' ένα «εμάτι» ηλε-
κτρικής κουζίνας και να ζεσταίν με υιάς
τοια διαφορετικά φαγητά. Εύκολα αντι-
λαμβάνεται κανείς πόσο εξυπνοτική εί-
νε και πόσο ηλεκτροικό οείμα μπορεί να
έξοικονομήσει κανείς ναίσι σ' αυτόν.

Οι ξένοι που αγάπησαν ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Γάλλος Ίλαρίων Τουρέ

Ο συνταγματάρχης Τουρέ ήταν
ένας από τους ωραιότερους τύπους
της παλιάς Αθήνας. Χορημάτισε
πολλά χρόνια φορούσας της πρω-
τευούσης και του Πειραιώς και ήταν
συμπαθέστατος στον Βασιλέα Όθω-
να, τον όποιον συνώδεε πάντα στις
εξόδους του.

Το στήθος του Τουρέ ήταν πάντα
πεταγμένο προς τα έξω, με τους ώ-
μους προς τα πίσω.

Φαινόταν σαν άνδρας με γασ-
κίτσα εγνώστη και υπερήφανο. Σ-
την πραγματικότητα, όμως, ήταν
ένας απλός, αγαθός και εύθυμος τύ-
πος.

Αγαπούσε πολύ τους συμπατριώ-
τες του, τους Γάλλους, τους όποι-
ους έσπευδε να υποδεχτεί με κάθε
φιλοφρόνησι, όταν μάθαινε πως έ-
σταναν στην Αθήνα ή στον Πειραιά.
Και τους έλεγε με υπερφάνεια:

— Είμαι ο συνταγματάρχης Του-
ρέ, παλαιός φιλέλλη. Ανέλαβα ύ-
πηρεσία στην Ελλάδα, αλλά δεν έ-
παυσα να είμαι Γάλλος και το γένος
και την ψυχή!...

Του άρεσε να διηγείται τα κα-
τορθώματα των Ελλήνων, κατά τον
«Άγωνα» της Απελευθέρωσης. Με
την παρουσία του και τις διηγή-
σεις του δημιουργούσε άμέσως μια
φιλελληνική ατμόσφαιρα στους ξέ-
νους, που έπισκεπτόντο, τότε, την
Ελλάδα.

Εβλεπαν ένα πρόσωπο του Ά-
γωνα — έναν πραγματικό ήρωα
της Έπαναστάσεως — και άκουαν ά-
πό το στόμα του, στολισμένους με το
σπιριόζο γαλατικό πνεύμα, τους ή-
ρωισμούς των Ελλήνων αγωνιστών.

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας
Έδμόνδος Άμπυ του είχε δώσει έ-
ναν άμυλο και ταιριαστό ναρκη-
ρισμό. Του έλεγε ότι έγινε: «Ο Ι-
ερός της θρησκείας των αναμνή-
σεων». Και είχε πολύ δίκιο. Γιατί ο
Ίλαρίων Τουρέ είναι ο πρώτος, που
σκέφθηκε να τιμήσει την μνήμη των
έξων φιλελλήνων, που ήσαν στην
Ελλάδα να πολεμήσουν για την Α-
νεξαρτησία της. Και κατόπιν τον
πιο συγκροτημένο «Κατάλογο Φιλε-
λλήνων» από τις αναμνήσεις του.

Έγραψε δε τα δώδεκα τους και σε
μια έλληνική στήλη. Την τοποθέτησε
κατόπιν σε μια κεντρική έκκλησία

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ ΠΑΝΗ- ΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Αρχίζει η καινούργια αισθη-
ματική σειρά του έκλεκτου συν-
εργάτου μας

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μ' ένα τρόπο έντελώς πρωτό-
τυπο και υποδειγματικό στη νέα
αυτή σειρά θα δίνονται σ' αι-
σθηματικές έπιστολές οι πιο
τροφερές ιστορίες του έρωτος.

Κάθε χαρά και κάθε πόνος,
που πηγάζουν από την ανθρώπι-
νη καρδιά θα δημιουργούν γλα-
φυρές σελίδες τρυφερών άσπρη-
σεων, που έκτος από τη συγκι-
νησι που θα προκαλούν στον ά-
ναγνώστη, θα του προσφέρονται
και ως πρότυπα έρωτικών έπι-
στολών για άναλογες αισθημα-
τικές του περιπτώσεις.

της τότε πρωτευούσης, του Ναυπλι-
ου, όπου να αναλάβει το ελληνικό
κράτος αυτό το καθήκον και να άνε-
γείρει μαριόρινη στήλη κάποτε.

Ο ίδιος ο Τουρέ, όταν ήταν φου-
ραρχος των Αθηνών, ανάγκασε την
Δημοκρατία της να δνομάσει έναν δρό-
μο της πρωτευούσης, με το όνομα
του συμπατριώτη του και μεγάλου
φιλέλληνα στρατηγού Φαβιέρου, γι-
στί κανείς άλλος δεν το είχε σκεφθεί
ως τότε.

Ο Γάλλος στρατιωτικός Ίλαρί-
ων Τουρέ είχε γεννηθεί στο Σαογκε-
μιν της Γαλλίας.

Ήθελε στην Ελλάδα στα 1825,
με τον βαθμό του άνθυπλάου του
Ουσσάου του γαλλικού στρα-
τού. Έγινε μέλος σε πολλές δει-
ομνημόνευτες μάχες. Έφτασε δέ
στο βαθμό του συνταγματάρχη κα-
τά τα τελευταία του χρόνια, που
έμενε στην Ελλάδα.

Παντρεύθηκε, μάλιστα, στην Αίγι-
να το 1829, με την Θηρεσία Πελ-
λώνη, με την οποία έζησε άρμονι-
κά, μέχρι τον θάνατό του.

Όταν, άκοκτά χρόνια ύστερα ά-
πό την Απελευθέρωση της Ελλάδας
ο Γάλλος Ίλαρίων Τουρέ ύπηρετού-
σε ως στρατιωτικός, έγινε ήρωας έ-
νός έπαισιόδιου, που συνυπόστα-
το διηγόντουσαν οι παλαιότεροι Αθη-
ναίοι.

Η βασίλισσα Αυσλία δεν είχε
και τόση συμπάθεια στους λίγους
Γάλλους στρατιωτικούς, που βρισκό-
ταν, τότε, στην Ελλάδα. Σε κάποιο
ταξίδι, λοιπόν, του Βασιλέως Ό-
θωνος, που τον άναπλήρωνε εκείνη
στα καθήκοντά του, έδωλε μια δια-
ταγή, που άπαγόρευε στους στρα-
τιωτικούς να διατηρούν ύπογνειο.

Ήταν προφανές ότι ήθελε να πει-
ράξει τον Γάλλο Τουρέ, που καίμα-
ρωνε για τον άρειμάνιο υύστακά
του και το ύπογνειο του.

Ο Ίλαρίων Τουρέ, εκείνη την
έποχή, ήταν φουράρχος των Αθη-
νών και ήσαν συχνάτες, φυσικά, οι
παρουσιάσεις του στα Αγκάτσορα.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, ύστερα
από την κοινοποίησι της διαταγής,
παρουσιάστηκε στην Βασίλισσα Α-
υσλία, με ευρισμένο το ύπογνειο
του, αλλά με... κατάμαυρο το μου-
στάκι του!

Πώς συμβαίνει αυτό, κύριε
φουράρχε; ρώτησε έκπληκτη η Α-
υσλία.

Μεγαλειότητα! της άπάντησε
περίλυτος ο Γάλλος. Ο υύσταξ
μου... πενήθι δια τον θάνατον του
παλαιού και άγωνίστου συνοδού
μου!...

Η Βασίλισσα γέλασε, βέβαια, με
το τσουντερό αυτό άστείο, αλλά
δεν ύπορεσε να συγχωρήσει τον άυ-
θάδη Γάλλο. Και για να βεοθή ένας
τόπος, ώστε να κρατηθούν τα προ-
σλήματα, του έπροτάθη να παρα-
στήθι από φουράρχος των Αθηνών,
και ν' αναλάβει την διοίκησι του σώ-
ματος των πυροσβεστών, που μό-
λις τότε είχε ίδρυθί και οι πυρο-
σβεστές... έτρεφαν γενειάδα!

Ο Τουρέ έμεινε στην Ελλάδα, δ-
πως είπαμε, και μετά την Απελευ-
θέρωσι της και ύπηρετήσε ως αξιό-
ματικός, διευθυντής του Στρατιω-
τικού Νοσοκομείου, έπιθεωρητής της
οικονομικής ύπηρεσίας και φουράρ-
χος των Αθηνών και του Πειραιώς,
ως το 1857.

Τον χρόνο εκείνο πήγε ένα ταξί-
δι στη Γαλλία για να εξετάσει την υ-
γεία του. Και, γυρίζοντας με βα-
πεί στην Ελλάδα, πέθανε από συγ-
κοπή στο λιμάνι του Πειραιά στις
28 Αυγούστου 1857 προτού άκούη
άποβιβασθεί.

Τον κήδευσαν, την άλλη μέρα στην
Αθήνα όπως ταιριάζει στον έξαιο-
τικό αυτών φιλέλληνα.

ΘΑΝΟΣ ΒΑΓΕΝΑΣ

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Μεταπηδήσεις

Απ' το Βενέτι έπειτα, ο κύριος Μανέντης!
Που ένα βράδυ ξαφνικά, τον πήρε ο πουνεντής,
κι' άφου λίγο του άνέμισε τις σκέψεις στο κεφάλι,
ανάλαφρα και άπαλά τον πήγε στην... Έκάλη!

Και όπως οι πολιτικές μας δείχνουν αϊ ειδήσεις
συχνά - πυκνά τις έχουμε τέτοιες μεταπηδήσεις.
Πηδούν με τέχνη οι βουλευτάι εις ύψος και εις μή-
(κος, τόσο, που λές μες στη Βουλή, πως χάνονται αδι-
(κως... Γιατί, αν στο Έλσινκι πήγαιναν, σίγουρα κι' άνευ
(σφάλματος θά σπάγαν, όπωςσδήποτε, κάθε ρεκόρ του άλματος!

«Μίς»

Μετά την μίς την Κοκκινιά,
κι' άλλες σηκώσανε πανιά
Και «μίς» εις της Ελλάδας μας βγαίνουν κάθε γω-
(νιά. Έντός όλίγου ειδικώς,
βγαίνει κι' η «μίς - Σαρωνικός»
κι' έπεται ο Κορινθιακός κι' η μίς... Αμδρακικός!

Είπε, λοιπόν, καταφανές,
πως δίχως γκρίνιες και φωνές,
έξησφαλίση έπάρκεια πολλή από... καλλονές!
Δι' ο, να λάβω έσπευσα τα μέτρα τ' αύστηρά μου,
γιατί έτοιμαζότανε για «μίς» και ή... γιαγιά μου!

«Ανοιξε-κλείσε»!

Μά τί θα γίνη, κύριε, μ' αυτές τις άπεργίες,
που τις κηρύσσουν συνεχώς οι συνομοσπονδίες,
Βγαίνεις στην πόλι το πρωί —κι' είνε κανείς να
(φρίξη— και άγνοείς ποιά έγινε και ποιά έχει λήξει!

Δευτέρα κλειούν οι Τράπεζες, την Τρίτη τα κουρεία,
Τετάρτη τα μπακάλικά, την Πέμπτη τα ιατρεία,
Παρασκευή οι φουρνάρηδες και τα έμπορικά,
Σάββατο τα μονάδικα και τα ηλεκτρικά,
Και πάλι από την άρχη. Σήμερα τα ραφτάδικα,
αύριο τα χασάπικα, τα μπάρα, τα παπουτσάδικα,
Και τότε σταματούν τα τράμ και τα λεωφορεία,
και κλείνουν και κλείνουν τα μαγαζιά σωρεία,
Και μένει πάντα ανοιχτή μονάχα ή... Εφορία!

Η Νομισματική

Έμπλεξε ή κατάσταση ή οικονομική,
με κείνη την Έπιτροπή ή Νομισματική,
πως διαχειρίζεται εν γένει τας πιστώσεις
κι' αυτή αποφασίζει εάν θα πάρη και θα δώση.
Της ζήτησε ή κυβέρνηση —καθ' ο δικαίωμα της—
να παραδώση γρήγορα όλα τα πρακτικά της.
Κι' άφου εκείνη έήτησε μικράν πίστωσιν (νου,
στο τέλος της άρνήθηκε, δι' ύφους έπιμόνου.

Γι' αυτό και άγανάκτησαν οι βουλευτάι οι πλείστοι.
Και με τας άγορεύσεις των της άλλων, ίδιοχέρας,
Γι' αυτό και τώρα πρόκειται και το Ληξιαρχείον,
να δίνη καθημερινό κινήσεως δελτίον,
που θ' αναφέρη τα έξης εις πάντα έρωτώντα:
—Αγενήσεις 24 —αυτοκτονίες όγδόντα!

Αυτοκτονίες

Στις τόσες τις ζαλάδες μας, στις τόσες άγωνίες,
μεγάλη έχουμε αύξησι και στις αυτοκτονίες.
Και τακτικά διαβάσαμε, πρώτα και ήμεραν,
πως άρκετοι απέδημσαν διά το Υπερπέραν!

Δεν είναι δυο, δεν είναι τρεις. Είνε πολλές ο γύρος
έκείνων που απέρχονται του κόσμου, ίδιοχέρας.
Γι' αυτό και τώρα πρόκειται και το Ληξιαρχείον,
να δίνη καθημερινό κινήσεως δελτίον,
που θ' αναφέρη τα έξης εις πάντα έρωτώντα:
—Αγενήσεις 24 —αυτοκτονίες όγδόντα!

Λευκόν δελτίον

Έκ της Περούας έρχονται ως μάγαι με τα δώρα,
ειδήσεις μάλλον ήσυχες για την παρούσα ώρα.
Πέρασαν μέρες άρκετες και έδδομάδα μία,
χωρίς καμμία του Μώσαντελ νέα λιποθυμία!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ο ΡΙΨΟΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΖΟΥΛΙΑ ΜΑΤΛΟΚ: 'Η ξανθή τηλεφωνήτρια του ξενοδοχείου «Μπέλλα Βίστα».
ΚΕΝΕΘ: Παραθεριστής. Έρωτευμένος με τη Τζούλια. ΤΖΟΥ-Σ ΜΑΤΛΟΚ: 'Αδελφή της Τζούλιας. ΕΝΑΣ ΒΑΡΚΑΡΗΣ.
('Η σκηνή σε μία λουτρόπολη)

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο ζαχαροπλαστείο της λουτροπόλεως).

ΤΖΟΥΛΙΑ (έμπρησμένη από το κινηματογραφικό έργο που είδε): Αυτό το έργο μου έκανε εξαιρετική εντύπωση!

ΚΕΝΕΘ (ρουφώντας τη γρανίτα του): Παλληκαριές και τίποτε περισσότερο. 'Ελειπε η τέχνη!

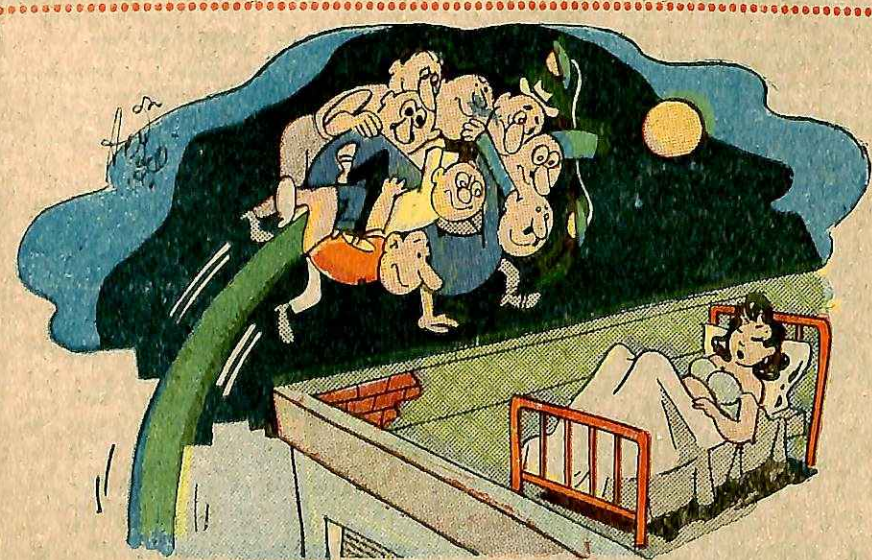
ΤΖΟΥΛΙΑ: Νά σου πώ: δεν με συγκινεί η «υψηλή» τέχνη έμένα! 'Εκείνο που με συναρπάζει είναι η δράσις, ο κίνδυνος, η αυθορυσία, τέλος πάντων όλα τα ευγενικά αίσθημα των ανθρώπων που εκδηλώνονται με ήρωικές πράξεις...

ΚΕΝΕΘ: Χμ!... 'Όλα αυτά είναι φαντασίες! Ξέρω ότι οι ήθροποι που παίζουν δυναμικούς ρόλους κλείνονται τρομοκρατημένοι σπιτί τους μόλις αρπάξουν ένα συναήχι.

ΤΖΟΥΛΙΑ: Πάντως ξέρουν ίππασία, κολύμπι, μπόξ και ένα σωρό άλλα επικίνδυνα σπόρ... Για να τὰ ξέρουν, λοιπόν, αυτά και να τὰ εφαρμόζουν σημαίνει ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν θάρρος... 'Αξιζει, λοιπόν, να τους θαυμάζει κανείς!

ΚΕΝΕΘ (που θέλει ν' αλλάξει θέμα συζητήσεως): Τί ώρα αύριο έχεις βάρδια στο ξενοδοχείο;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Έξη με δώδεκα το πρωί.

— Παιδιά, δεν σ'αφ φαίνεται ότι... πολύ γέρνουμε;...

(Του 'Αρχέλαου)

'Εχεις ύπ' όψει σου να πάμε πουθενά; ΚΕΝΕΘ: Λέω να κάνουμε έναν περίπατο με τη βάρκα.

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Αλήθεια, Κένεθ, πρέπει να ριψοκινδυνέωμε κι' εμείς λίγο. 'Από την ημέρα που ήρθες κι' εγκαταστάθηκες στο ξενοδοχείο που εργαζόμαι ως τηλεφωνήτρια, κλειδώνεσαι στο δωμάτιό σου και ξεπλύνεσαι στο κρεβάτι σου...

ΚΕΝΕΘ: Μά γι' αυτό πήρα την άδειά μου... Νάρθω σε μία ακρογολιά και τὰ ξεκουραστώ. Δεν ήρθα για να κάνω επίδειξη της δυνάμεώς μου και του θάρρους μου! Μου φτάνει ο άγώνας της ζωής!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Δεν έχεις κάνει, λοιπόν, κάτι ήρωικό στη ζωή σου;

ΚΕΝΕΘ (ξεροκαταπίνοντας): Κάποτε έσπασα μία κοπέλλα από ένα επικίνδυνο ποντίκι (νευρικό γέλιο)...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Ό! Πρέπει, λοιπόν, να σε θεωρώ σαν έναν άνθρωπο που δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε;

ΚΕΝΕΘ: Τέτοιος είμαι! Και που να με δής στην... πρέφα; Πάντα μπαίνω μέσα! Ναι! Είμαι τολμηρός στα χαρτιά.

ΤΖΟΥΛΙΑ: Πάντως ο άντρας που θα παντρευτώ — αν θα παντρευτώ — πρέπει να είναι κάποιος που να τολμά να κάνει τα πάντα.

ΚΕΝΕΘ: Δεν σου αρκεί ή τόλμη του ότι θα παντρευτεί;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τόλμη τη λές; Μπορεί να είναι και κουτομάσια!

ΚΕΝΕΘ: Κάθε τόλμη είναι κουταμάρα.

ΤΖΟΥΛΙΑ: Με νευριάζεις! Λοιπόν, θα πάμε με τη βάρκα; Ξέρεις κολύμπι;

ΚΕΝΕΘ (έπειτα από σκέψη): Ναι!...

ΤΖΟΥΛΙΑ (άνστανάροντας): 'Αχ! Πόσο θα ήθελα να μπορούσα κι' εγώ να κολυμπάω! Δυστυχώς, δεν ξέρω κι' όσες φορές προσπάθησα δεν τὰ κατάφερα.

ΚΕΝΕΘ (με υπερηφάνεια): Μη φοβάσαι! 'Εγώ είμ' εδώ!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σάββατο πρωί. 'Ο Κένεθ κόβει βόλτες στην εξέδρα και συλλογίζεται την τηλεφωνήτρια του ξενοδοχείου του).

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ: Βάρκα εδώ! Μήπως θέλει ο κύριος να τραβήξει κουπί;...

ΚΕΝΕΘ: 'Όχι τώρα... Το απόγεμα θέλω μία βάρκα...

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ: Δεν μπορώ το απόγεμα, καπετάνιε. Κάθε Σάββατο απόγεμα ή βάρκα μου είναι 'άγκυρζε'.

Παίρνω μία νεαρή κυρία και την πηγαίνα για ψάρεμα στο αντίκρυνο νησί. Είναι πολύ ζορική, καπετάνιε και δεν μπορώ να τη γελάσω...

ΚΕΝΕΘ: 'Ετσι, ε;

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ναι, και δεν θα την γνωρίζεις ασφαλώς. Τη λένε Μάτλοκ...

ΚΕΝΕΘ: Μάτλοκ είπες; Δηλαδή (βγάζει μία φωτογραφία της Τζούλιας που τούχε δώσει την προηγούμενη μέρα και τού τη δείχνει): Δηλαδή αυτή εδώ; Αυτή είναι ή μίς Μάτλοκ;

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ (ξετάζει τη φωτογραφία): Ναι. Αυτή είναι!

ΚΕΝΕΘ (έκπληκτος): Και δεν φοβάται;

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ (με άπορία): Γιατί να φοβηθώ;

ΚΕΝΕΘ: Μά καλέ μου άνθρωπε δεν ξέρει δόλου κολύμπι!

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ: Κι' όμως δε δείχνει πώς φοβάται!

ΚΕΝΕΘ: Μπορεί όμως να τουμπάρη ή βάρκα σου...

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ: Φυσικά...

ΚΕΝΕΘ: Και μάλιστα όταν πρόκειται να κερδίσης μία λίρα... ή και πάρα πάνω την τιμή γι' αυτή τη δουλειά θα την καθορίσης εσύ. Πόσο είναι ή ταρίφα;

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ (κλείνοντας το μάτι του): Δυό λίρες!...

ΚΕΝΕΘ (βγάζοντας το πορτοφόλι του): 'Ακου εδώ... Το τουμπάρισμα της βάρκας θα γίνη όταν θα περνάτε κάτω από την εξέδρα.

Ο ΒΑΡΚΑΡΗΣ (ανάδοντας την πίπα του): Δεν είμαι πρωτάρης σε τέτοια κόλπα. Ξέρω... Θα βρίσκεισαι στην εξέδρα και θα πέσης στη θάλασσα με τὰ ρούχα γιά να σώσης το κορίτσι. 'Εν τάξει...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Την ώρισμένη ώρα ή βάρκα με τη μίς Μάτλοκ περνάει κάτω από την εξέδρα.

'Αξφνα όμως τουμπάρει και ή γυναίκα με το βαρκάρη βρίσκονται στη θάλασσα.

Ο Κένεθ άπάνω στην εξέδρα βγάζει γρήγορα ρούχα και παπούτσια και παίρνει βουτιά. Κολυμπάει κατόπιν και φτάνει κοντά στη νέα. Στη μεγαλύτερή όμως στιγμή της διασώσεως της παθαίνει... κράμπα).

ΚΕΝΕΘ (χτυπώντας άπελπισμένα τὰ χέρια του στη θάλασσα): Βοήθεια, πνίγουμε!

(Την ίδια στιγμή νοιώθει να τυλίγεται στο λαιμό του ένα χέρι κι' ύστερα χωρίς να τὸ καταλάβη ρυμολκείται προς την πλάξ. 'Εκεί τὸ ίδιο δυνατό χέρι τὸν τραβά και τὸν βγάζει στην άμμουδιά. Νοιώθει επίσης να τὸν κάνουν εντρίδες και άναπνευστικές κινήσεις. Συνέρχεται!)

ΚΕΝΕΘ: Είμαι εν τάξει, Τζούλια... Συνήλα! Μην κουράζεσαι. ('Ανακάθεται στην άμμο και τριβεί τὰ μάτια του).

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΝΑΥΑΓΟΣΩΣΤΡΙΑ (με φανερή άπορία): Τζούλια; Μά εγώ δεν είμαι ή Τζούλια. Είμαι ή Τζόυς!

ΚΕΝΕΘ (την κυττάζει): 'Η Τζόυς; Μά δεν είστε ή μίς Μάτλοκ;

ΤΖΟΥ-Σ: Βέβαια! Είμαι ή Τζόυς Μάτλοκ. 'Η Τζούλια είναι άδελφή μου. Πολλοί όμως, επειδή μοιάζουμε, μάς μπερδεύουν τη μία με τη άλλη. Με τη διαφορά μόνο ότι εγώ είμαι πιο δυνατή και θαρραλέα από εκείνη...

ΚΕΝΕΘ (με πικρία): Φυσικά, ξέρετε και καλό κολύμπι.

ΤΖΟΥ-Σ: Είμαι έρασιτέχνις ναυαγοςώστρια. (Με συμπάθεια): Καλύτερα να σ'ας πάω στο αυτοκίνητό μου και να σ'ας συνοδεύσω σπιτί σας. Σ'ας χρειάζεται άνάπαυσι...

ΚΕΝΕΘ: Δεν κάθεστε λίγο να... συνέλθω;...

ΤΖΟΥ-Σ: Δεν θα μπερέσω... Πρέπει να πάω να πάρω την άδελφή μου την Τζούλια από τὸ ξενοδοχείο και να την πάω στην πόλι να συναντήση τὸν Τσάρλς.

ΚΕΝΕΘ (άνήσυχος): Τὸν Τσάρλς; Ποιός είναι αυτός ο Τσάρλς;

ΤΖΟΥ-Σ (άνυποπτα): 'Ο φίλος της! Πρόκειται να διασχίση μόνος του με τὸ γιάτ του τὸν 'Ατλαντικό 'Ωκεανό και μόλις προλαβαίνει να τὸν άποχαρητήση.

ΚΕΝΕΘ (ξεροκαταπίνοντας, στὸν έαυτό του): Πού πήγα κι' έπεσα! Σε ποντοπόρο!...

ΤΖΟΥ-Σ: Τί σ'ας συμβαίνει, κύριε; Παραμιλάτε;...

ΚΕΝΕΘ: Ναι... λυποθυμώ! (Ξαπλώνεται!): Τρίψτε με.

ΤΖΟΥ-Σ (που έχει αντίληφθῃ την πλεκτάνη): Στάσου και θά σου δείξω εγώ!

ΚΕΝΕΘ (πετάγεται τρομαγμένος ύψιος): Νά μένη τότε τὸ τρίψιμο. Προτιμώ τὸ... στρίψιμο! (Φεύγει ντροπισμένος).

Α.Λ.Λ.Ι.Α

ANTONY HOYA

12 συμβουλές για τα ΜΑΤΙΑ

Ο δόκτωρ Πέτερ 'Ιο-βινγκ, αίσθητικός γιατρός τών ματιών τών αστέρων του Χόλλυγουντ, παρέχει τις ακόλουθες δώδεκα συμβουλές γιά τη διατήρησι της υγείας και της λάμψεως αὐτῶν τών τόσο εύαισθητῶν ὀργάνων, πού αποτελοῦν τὸ καλύτερο στόλισμα τῆς γυναικας.

Οι συμβουλές αυτές είναι οι ακόλουθες:

1) Συνήθιστε να κοιμώσαστε πάντοτε μέσα στο ἀπλότο σκοτάδι.

2) Κάνετε κάθε μέρα στα μάτια σας ένα λουτρό ή πλύσεις με χαμομήλι, τίλλιο, ή άνθη κυάνου (είκ. Α). Τὸ νερό πρέπει να είναι χλιαρό.

3) Γιά να εξαφανίσετε την κοκκινίλα από τὰ μάτια σας, είτε ὀφείλεται σε κούρασι, είτε στο κρύο, είτε σε δάκρυα, χρησιμοποιήστε την ακόλουθη κρέμα: Θ' αναμίξετε σε 30 γραμμάρια πολύ κωπῆς κολντ-κρέμ τὰ ἑξῆς: Θειική μαγνησία 0,30 γραμ. Θειικό ψευδάργυρο 0,10 » Θειικό χαλκό 0, 5 » 20 σταγόνες ελαίου γάδου

4) Κάθε βράδυ πρέπει να κάνετε ένα ελαφρό κυκλικό μασσάζ στα μάτια σας με μία κρέμα πού να ἔχη στη βάση της λάδι από άνανα (είκ. Β). Με τὸν τρόπο αυτό θ' αποφύγετε τις ουτίδες. Τὸ μασσάζ πρέπει να είναι πολύ ελαφρό, σαν να παίζετε πιάνο.

5) Γιά να δώσετε λάμψη στα μάτια σας, θά χρησιμοποιήσετε τὸ ακόλουθο κολλύριο (είκ. Γ):

Εὐφρασία φαρμακευτική	5 γραμ
'Αλόη	3 »
'Αρτεμισία	5 »
'Ανηθον κοινόν	5 »
'Ανηθον άγριον	5 »
Λισιμάχιον τὸ ἐρυθρόν	5 »
Φραυμουάξ	5 »
'Αψέντι	5 »
Φλόμος	5 »

Θά τὰ βράσετε μέσα σε 500 γραμ. νερό ὡσπύ να μείνη τὸ μισό.

6) Οι μεγάλες φιλάρεσκες, προτού πουδωριστούν, περνούν γρήγορα πάνω στο πρόσωπό τους ένα κομμάτι πάγο, πού τὸ ρυλίζουν μέσα σ' ένα λεπτό πανί. 'Αν θέλετε ν' ακολουθήσετε σὺτή την τακτική, θά ἐπιμείνετε ἰδιαίτερως στο μέτωπο τὸ σαγόνι και τὰ πτερόνια τῆς μύτης. 'Αλλὰ δεν πρέπει με κανένα τρόπο ν' ἀκουμπήσετε σὺτὸ τὸ κομμάτι τοῦ πάγου πάνω στα βλεφάρά σας.

7) 'Επειτα από μία κουραστική ημεέρα ξεπλύνετε μέσα στο σκοτάδι και βάλτε πάνω στα βλεφάρά σας ἐναλασσόμενες κομπρέσες με ζεστό και κρύο νερό. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπό ζεστὸ τσάι, πού θά φροντίσετε να τὸ κάμετε πολὺ δυνατό.

8) 'Αφού ξεμακιάγερτε τὰ μάτια σας γιά τὴ νύχτα, βουρτίστε τις βλεφάρδες σας με μία μικρή βούρσα, πού θά τὴν βουτήξετε προηγουμένως μέσα σε ἀ-

μυγδαλόλαδο (είκ. Δ). 'Αν συνεχίσετε ἐπὶ ένα διάστημα αὐτὴ την τακτική, θ' ἀποκτήσετε βλεφαρίδες με ὠραία καμπύλη και πού θά γυαλίζουν σαν μεταξένιες.

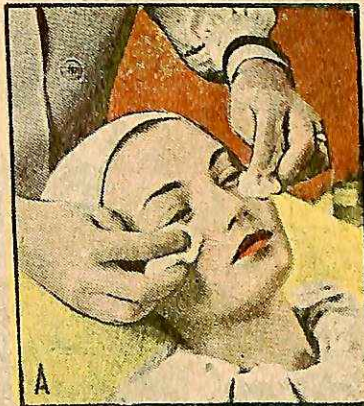
9) Τὸ βούρτσισμα τῶν βλεφαρίδων, ὅπως και τῶν φρυδιῶν πρέπει να γίνεται πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι από ἐκείνη πού ἔχουν (κόντρα).

10) 'Η μόδα τῶν πολὺ λεπτῶν φρυδιῶν πέρασε. Αὐτὸ δεν σημαίνει, ὅμως, ὅτι δεν πρέπει να βγάζετε τις περιττές τρίχες, γιά να στρώσετε τὰ φρύδια σας και να τὰ κάμετε ὁμοίμορφα. Θά τὰ ἐλα-

μυλὸ μέτωπο.

Σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να μεταχειρίζεσθε τὸ ξυράφι, πού δεν μπορεί να κόψη τις τρίχες σύριζα με τὸ δέρμα και κάνει τὸ μέρος πού ἑυρίσατε να διακρίνεται εύκολα. Τὰ ἀποψιλωτικά, ἔξ ἄλλου, δεν ἐπιδροῦν στις σκληρές τρίχες τῶν φρυδιῶν. Δεν μένει, λοιπόν, ἄλλο μέσον από τὴν χρησιμοποίησι τῆς πέννας. 'Αλλ' ἡ ἀποτριχώσις με τὴν πέννα ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή, γι-ατί ὑπάρχει κίνδυνος να ἐρεθίσετε τὸ δέρμα. Είναι καλὸ ν' ἀλείψετε προηγουμένως τὰ φρύδια σας με βαζελίνη.

11) Κι' όταν ἀκόμη εἴσατε πολὺ μελαχροινί, μὴν χρησιμοποιήτε ὀλόμυρο κραγιόν γιά νὸ προεκτείνετε τὰ φρύδια σας. Τὸ γκρι-νιούρ ή τὸ πολὺ σκούρο καφέ είναι προτιμώτερο. Γιά να βάψετε τις βλεφαρίδες σας, καθήστε σε μία καρέκλα και βάλτε έναν καθρέφτη πάνω στα γόνατά σας. 'Ετσι θά ὑποέστετε να τις περάσετε με τὴ βούρτσα ὡς τις ρί-ζες.

Α) Οι πλύσεις τῶν ματιῶν. Β) Μασσάζ με κρέμα. Γ) Κολλύριο στα μάτια. Δ) Τὸ βούρτσισμα τῶν βλεφαρίδων.

12) Προκειμένου γιά τὰ βλέφαρα, είναι ἀρετὴ μία σταγόνα καθαροῦ λαδιού, ἔκτος αν προτιμάτε τὰ άχρσα δυναμωτικά λάδια πού πουλιούνται στο εμπόριο. Γιά τὸ βράδυ, ὅμως, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τὰ εἰδικά γι' αὐτὸ τὸ σκοπό ἑγχρώμα φτιάσιδια. Τὰ χρώμα-τα πού θά διαλέξετε είναι τὰ ἑξῆς:

Ξαθές: μπλε-λέν.

Μελαχροινές: μπλε-ζαντιάν.

Θά βάλετε τὸ φτιάσιδι κοντά στις βλεφαρίδες και θά τὸ ἀπλώσετε σιγά-σιγά, μετριάζοντάς το ὥσο προ-χωρεῖτε πρὸς τὰ πάνω.

'Αν τὰ μάτια σας εἰνε πολὺ χλωμένα μέσα στις κόγ-χες, βάλτε μία δέκα ρουζ κοντά στο μέρος ὅπου βρίσκονται οἱ δακρυγόνοι ἀδένες στη ρίζα τῆς μύτης στο ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ ματιοῦ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θά ἐλαττώσετε λίγο τὸ βαθυλῶμα.

Μὴν ξεχνάτε, τέλος, ὅτι ὑπάρχει στενὴ σχέση με-ταῦ τῶν ματιῶν και τοῦ μεγέθους τοῦ στόματός σας. Θά κανόνιστε, συνεπώς, ἀνάλογα τὸ μακιγιὰ πού θά τους κάμετε.

Σας εύχόμεθα, λοιπόν, καλὴ ἐπιτυχία.

πισθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

Κατά τις πέντε το απόγευμα, έφτασαν στο Νέο Πρόδρομο. Προχώρησαν στον κεντρικό δρόμο, που τους φάνηκε στην αρχή τελείως έρημος. Γρήγορα όμως συναντήθηκαν με ένα πλήθος ανθρώπων, γυναικών και παιδιών, που έβγαιναν από τα χαμόσπιτά τους για να τους δουν. Ολόκληρος ο πληθυσμός του χωριού, συγκεντρώθηκε γύρω τους και τους υποδέχτηκε με φωνές χαράς.

— Πώς τα καταφέρατε και ήρθατε ως εδώ; τους ρώτησε κάποιος που ήξερε λίγα αγγλικά. Οι Γερμανοί έχουν στήσει φυλάκια παντού! Άν σ'ας πάρουν είδηση, δεν πρόκειται να τη γλυτώσετε. Έμεις πάντως θα σ'ας προφυλάξουμε, όσο μπορούμε...

— Κι όμως μάς βεβαίωσαν πως ο Νέος Πρόδρομος δεν έχει ούτε ένα Γερμανό, αποκρίθηκε ο Κέννεθ Σκότ με κάποια ανησυχία. Πώς μάς γέλασαν έτσι;

— Δεν σ'ας γέλασαν καθόλου. Κάνετε λάθος όμως στο χωριό. Έδώ είναι ο Παλιός Πρόδρομος...

Οι Βρετανοί εξαφάνιστηκαν. Όποτε έπρεπε πάλι να ξανακρίσουν την πορεία τους. Αποφάσισαν να ξεκινήσουν άμεσα. Τότε όμως, ο ίδιος χωρικός τους είπε, ότι δύο Άγγλοι αξιωματικοί κρυβόντουσαν σε κάποιο σπίτι της περιοχής κι' αν ήθελαν να πάνε μαζί για να τους γνωρίσουν. Δέχτηκαν ευχαρίστως. Μά, όταν πήγαν εκεί, διαπίστωσαν, ότι οι δύο «Άγγλοι» ήταν ένας ταγματάρχης κι' ένας λοχαγός του ελληνικού στρατού, που παρουσιάστηκαν ως Βρετανοί, για να μην προκαλέσουν πολιτικές ύποψιες των τοπικών ομάδων υπαίθρου, που δρούσαν στην περιοχή.

Αφού δόθηκαν οι αναγκαίες εξηγήσεις, οι δύο Έλληνες παρακάλεσαν τους Βρετανούς να μείνουν μαζί τους στο ίδιο σπίτι, στον καιρό ήθελαν. Φυσικά, ούτε ο Στάνλεϋ Μόρς, ούτε ο Κέννεθ Σκότ, μπορούσαν να δεχτούν την ευγενική αυτή πρόσκληση. Έμειναν όμως εκεί όλη τη νύχτα κι' ήταν η πρώτη φορά, ύστερα από τόσες περιπέτειες, που κοιμήθηκαν ήσυχα και με ασφάλεια, πάνω στα κάσπαρα σεντόνια που τους είχε στρώσει ο φιλόξενο οικοδεσπότης του χωριού.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επίσημολών

Geo Nerval, Καναδά Μου έχετε γράψει παλαιότερα και το θυμώμαι. Πώς υποσώ να ξεχάσω έναν τόσο καλό φίλο; Οι «Κατάσκοποι» έχουν εκδοθεί σε βιβλίο και υπορείτε να τους παραγγείλετε στον εκδότη κ. Αρ. Μαυρίδη, Θεμιστοκλέους 11, Αθήνα. Ευχαριστώ θερμά για το ενδιαφέρον. Paul Michel, Παρίσι, A. Reali, Μαρόκο Χιάτου, H. Donati και Russell A. Rossi, Βελονί, N. Αφοική: Και σ'εσάς το ίδιο. Μπορείτε να παραγγείλετε στους τόμους θέλετε. Α ν τ ώ ν η Κ α σ τ ο ρ ί δ η ν. Ένταυθα: Συγκινητικό όσο και ενδιαφέρον το γράμμα σας. Περάστε από τα γραφεία μας. Ένα μεσημέρι, Μαρίον Λαυράκινα, N. Y. Γεράσιμον Άλεξίου, Αυστραλία και Κυριάκον Χατζηκυριάκον, N. Ζηλανδία: Δεν καταλαίνω γιατί ο «Θησαυρός» αγγίζει τόσο πολύ να φτάσει. Πάντως από δω φείνεται τακτικά. Ίσως να φταίη κάτι άλλο, που έσείς από εκεί πρέπει να το εξετάσετε και να μάς γράψετε. Για το ενδιαφέρον, νίλια ευχαριστώ. Σ π υ ο ι δ ω ν α Ζέροβαν. Άοταν: Ή αλήθεια πρέπει να γράφεται «Θία» κι' αν είναι, Λυπούμαι, αλλά όχι για τον εαυτό μου. Ά ν α θ ο κ λ η ν Παπαλεξάνδρου. Χαλκίδα: Βέβαια, μπορείτε. Να μου γράψετε τακτικά και θα σ'ας απαντήσω με την πρώτη ευκαιρία. Δημήτριον Τσιτσανήν. Θεόδωρον Μανταλάν. Γεώργιον Πραυντόν και Βασ. Ν. Λιάμπην: Φωτογραφία της Α. Κορ. Έστεία, Μινάλη Άνδρεαδάκη. ΚΕΠΠ, Σ.Τ.Γ. 907: Όπως είδατε έσείς και οι συνάδελφοί σας, δεν σας ξέχασα. Έλπίζω να μείνετε Ικανοποιημένοι από το... δώρο μου! Γεώργιον Πανούτσον. Ένταυθα: Τί σημασία έχουν τώρα όλα αυτά; Δεν κερδίζετε ούτε ποδοκίμα να κερδίσετε τίποτα με τον τρόπο που γυρίζετε την ύπθεση. Να κάνετε αυτό που σ'ας υπέδειξα, ενώ και θα με θυμηθείτε. Χαρ. Βασίλειαν. Γυθιον: Άν μου το βεβαίωσετε ενυπόγραφα, αναλαμβάνω την ευθύνη. Διαφορετικά δεν γίνεται τίποτα. Γιάννη Σκορδίλη Λάρισα: Δεν έλαβα κανένα τέτοιο γράμμα. Αφού το στείλατε συστημένο θα έχετε ίσως την απόδειξη. Να μου την ταχυδρομήσετε και θα εξετάσω.

Γ. Β. Ι.

ΤΟ ΕΚΖΕΜΑ ΤΟΥ «ΣΛΙΠ»

Η πρόληψη και η θεραπεία του

Πριν από λίγο καιρό, οι Ιατροί της Μασσαλίας και της Κωνσταντινούπολης απηύθυναν στη γαλλική Ιατρική Ακαδημία μια ανακοίνωση στην οποία ανέφεραν ότι ένας μεγάλος αριθμός των ασθενών που τους επισκέπτονταν για να τους συμβουλευθούν, έπασχαν από έκζεμα στην περιοχή των βουβώνων και των γεννητικών οργάνων. Οι ασθενείς προέρχονταν κι' από τα δύο φύλα κι' όλοι σχεδόν επιδιδόνταν στην κολύμβηση κι' άλλα θαλάσσια σπορ και, φυσικά, φορούσαν «σλίπ». Οι Γάλλοι επιστήμονες, κατέληξαν, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι το «σλίπ» ήταν εκείνο που προκαλούσε αυτά τα έκζεμα.

Και δεν είχαν άδικο. Ο μηχανισμός αυτού του φαινομένου είναι απλός. Έκείνο που χαρακτηρίζει το «σλίπ» είναι η μεγάλη στενότητα. Πολλές φορές, μάλιστα, έχει στο κάτω μέρος μια ελαστική ταινία, που το κάνει να σφίγγεται πάνω στο μηρό.

Το δέρμα, εξ' άλλου, στην περιοχή των βουβώνων βρίσκεται κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, σε κατάσταση συνεχούς επιδρώσεως. Στις γυναίκες προστίθενται σ' αυτή την επιδρώση και μερικές φυσικές εκκρίσεις.

Έτσι οι άκρες του «σλίπ» έρχονται σε συνεχή επαφή με αυτό το υγρό δέρμα, είτε εκείνος που το φορεί περπατάει, είτε είναι ξεπλωμένος στην άμμο. Δημιουργείται λοιπόν ένας συνεχής ερεθισμός, που μπορεί να καταλήξει σε έκζεμα.

Το έκζεμα αυτό εξελίσσεται ταχύτερα στους σωματώδεις άνδρες και γυναίκες. Από τις μικρές πτυχές που σχηματίζονται στην περιοχή των βουβώνων, αρχίζει να τρέχει ένα λευκό υγρό με δυσάρεστη όσμη, που ελαφρώς την υγρασία σ' αυτό το μέρος και λερώνει τα εσώρουχα. Σε μερικές περιπτώσεις, το σημείο, όπου συνενώνεται τα δύο χείλη της πτυχής ξεσχίζεται, σαν να το κόψαμε με το μαχαίρι και τρέχουν τότε από κεί σταγόνες αίματος.

Έκείνο όμως που κάνει το έκζεμα του «σλίπ» εξαιρετικά σοβαρό είναι ότι προκαλεί μια περιοχή, όπου διαφέρει μικρόβια και ίδιος οι στρεπτοκοκκοί βρίσκονται σε μεγάλη αφθονία.

Το έκζεμα, ως γνωστόν, δεν έχει μικροβιακή προέλευση και δεν είναι μεταδοτικό. Άλλ' η παρουσία των μικροβίων, που βρίσκουν την ευκαιρία να εισχωρήσουν στο σώμα από τα σκασίματα του δέρματος, μπορεί να δημιουργήσει πολύ δυσάρεστες επιπλοκές.

Στην γυναίκα, η πάθηση μπορεί να επεκταθεί στα όργανα του φύλου και να φθάσει ακόμη και μέχρι της μήτρας. Η επέκτασις στα όργανα του φύλου είναι επίσης συνήθης και στον άνδρα. Στον τελευταίο, μάλιστα, μπορεί να προκαλέσει σίμωσι με πολύ δυσάρεστες συνέπειες.

Η πάθηση μπορεί εξ' άλλου να επεκταθεί και στους γλουτούς και την κοιλία και από εκεί στο υπόλοιπο σώμα. Σε πολλές περιπτώσεις, παρατηρούνται διάφορες αντιδράσεις στο πρόσωπο: κοκκίνισμα, στίγματα στα μάγουλα, ερεθισμός των βλεφαρών κτλ.

Άλλ' ας σπεύσουμε να κάμουμε μια διευκρίνιση. Όλοι οι άνθρωποι που φορούν «σλίπ», δεν παθαίνουν έκζεμα. Προβάλλουν μόνοι εκείνοι που παρουσιάζουν ειδική προδιάθεση. Το «σλίπ», λοιπόν, ερεθίζει μόνον τα ευαίσθητα δέρματα. Όσο πιο ευαίσθητο είναι το δέρμα, τόσο ευκολότερα και ταχύτερα εξαπλώνεται το έκζεμα στο υπόλοιπο σώμα.

Στην προδιάθεση του δέρματος στο έκζεμα παίζει μεγάλο ρόλο η αλκαλικότης του, ή υπεροχή, δηλαδή, των αλκαλικών στοιχείων απέναντι των οξέων.

Το έκζεμα του «σλίπ» θεραπεύεται με μεγάλη δυσκολία και γι' αυτό ο ασθενής πρέπει να έχει υπομονή και να μην απελπίζεται.

Προκειμένου για τη θεραπεία του, θα αποφεύγετε, από παντός, τις διαφορές ποιότητας, που χειροτερεύουν συνήθως την κατάσταση. Οι υγρές κομπρέσες με ύδωρ των Άλμπου, ή διάλυσι Ιχθυόλης (και οι δύο διαλύσεις πρέπει να είναι πολύ αραιές) αποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα.

Όταν ο ερεθισμός δεν είναι πολύ μεγάλος ή έχει περάσει το όξύ στάδιο, μπορεί να γίνουν επάλειψεις Ιωδιούχου οινόπνευματος σε αραιή διάλυση (θα προσθέσετε στο συνήθη αραιό βάμμα του Ιωδίου πενταπλάσιο οινόπνευμα). Έπειτα απ' αυτές μπορείτε να βάλετε μια πηλίδα, που ν' ανταποκρίνεται στη φυσική εδύτητα του δέρματος.

Η καλύτερη προφύλαξις, εξ' άλλου, αν έχετε ευαίσθητο δέρμα, είναι να χρησιμοποιήσετε για το σώμα σας ένα οξύ σαπούνι, που μπορεί να βρείτε στα φαρμακεία. Άκουη καλύτερο θα είναι, αν αποφεύγετε το «σλίπ». Άλλα φοδουμεθα ότι θα έχουμε να κάμουμε με την πανίσχυρη θεά, τη Μόδα και δεν τολμούμε να σας το συστήσουμε...

Γιορτές των πυριτών

Στο λαμπρόν ετούτο τοπο, όπου πάντα λάμπουν κι' όπου... λάμπουν οι δρόμοι κι' οι πλατείες (από πάστρα, συνεσκέφθησαν δεόντως οι μεγάλοι και τρανοί και ξεπέταξαν άμεσως μιά ιδέα... φωτεινή!

— Έπειδή αυτός ο τόπος—είπαν όλοι τους εν τάχει—τ' αγαθά του όλα τάχει κι' έπειδή αναντιρρήτως, έχει εκτός των αγαθών του, ...φωτεινότερον το μέλλον και... λαμπρόν (το παρελθόν του, δεν του λείπει παρά μόνον μιά «πανηγύρις... (πυρράς) για να δώση στους κατοίκους και τη... λαμπρή (της χαράς)!

Έτσι σκέφτηκαν περίπου οι σοφές μας κορυφές και χωρίς περιστροφές, άναψαν «φωτιές στα... πέριξ», όπως λέει και το (τραγουδι κι' είπαν: Έτε συμπολιταί, στής φωτιάς το πανηγύρι νά... κα ή το πελεκοῦδι!

Απαθής όμως ο κόσμος τις φωτιές παρατηρούσε, μιά... ψυχρή τουτέστιν τάσι κι' αδιάφορη τηρούσε και προέβαινε συγχρόνως σε σοφές παρατηρήσεις και σε κρίσεις κι' επικρίσεις: —Βρέ παιδιά, μονολογούσε, και καλοί μου κι' μάλλον... έκλαμπρότατοί μου, τί σ'ας έπιασε, να γίνη της φωτιάς το πανηγύρι, με στο ντάλα καλοκαίρι και σ' αόρητο λιοπύρι, που φωτιές πετά το χώμα και το σμύπαν πυρπολείται!

Κι' ο καθεὶς μας απειλείται και πρῶτ' και μεσημέρι και απόγευμα και βράδυ, απ' τον καύσωνα να λύση και να μείνη... από (λυφάδι;

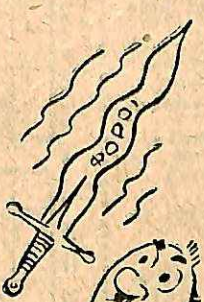
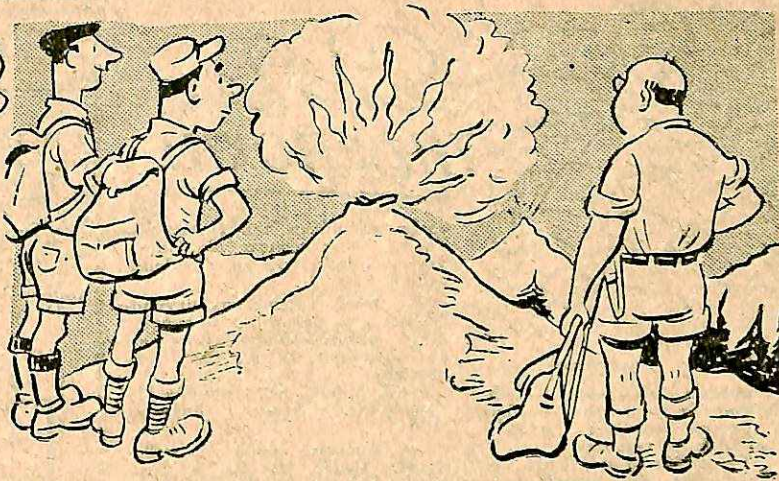
Για φωτιές είμαστε τώρα; Κι' ειδικά στην εποχή που σ' ολόκληρη τη χώρα η φωτιά κυριαρχεί. Μά που ζήτε τέλος πάντων και δεν βλέπετε κι' (έμένα, να μ' έβουνα (ανάμενα; Ρίχτε γύρω σας το βλέμμα και μιά μόνη σας ματιά και θα δήτε τις τιμές μας πουναι πάντοτε φωτιά! Θ' αντίκρυστε ακόμα Ούλεν, Πάουερ και Σία, πούχουν κάνει τη ζωή μου συνεχή... πυρροβασία και πολύ μούχουν κοστίζει.

Μ' άλλα λόγια, δηλονότι, χρόνια μ' έχουν ζεματίσει. Υποθέτω, σὺν τοῖς ἄλλοις πῶς δὲν εἶδατε ποτέ, τὸν μεγάλο τύραννό μου, τὸν λεγόμενον Ο.Τ.Ε., πὺ με τὴν περιφνημὴν τὴν τηλεπικοινωνία, καθεὶ λίγο καὶ λιγάκι... «πύρ με κάνει και μανία!» Μὲ φουντώνει κάθε τόσο κι' αδιέκοπτα μου κάνει τὸ κεφάλι μου... καζάνι καὶ τὰ νεύρα μου... καμίνι καὶ στὰ χείλη μου τὸ ψάρι ἀκατάπαυστα μου... (ψήνει!

Μ' ὅλ' αὐτὰ κανείς φωστήρ μου και πατήρ μου και δὲν φροντίζει νὰ τὸν στείλῃ στο «ἐξώτερον τό... (πύρ)!

Όμοῶς προσγειωθῆτε και μ' αὐτὴ τὴν ευκαιρία, ἀσφαλῶς θ' ἀντιληφθῆτε πῶς κι' ἡ πᾶσα Ἐφορία ὅλ' ἡ μικρὴ κι' ἡ κορυφαία, ὅλ' οὐκ ἔμεταται—ἀλλοί μου—πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου, σὺν μιά... «πύρινη ρομφαία!» Κι' ἂν τυχὸν καθυστερήσω κἄνα φορὸ οὐ καφερό, ἢ δὲν ἔχω νὰ πληρώσω τ' ὀφειλόμενον» τὸ χρήμα. ἢ ἔνα ἐντάλμα τῆς τότε μερὴν «ἀδία...πυρρός μ' ἔνα ἐντάλμα τῆς τότε μερὴν «ἀδία...πυρρός (καί... σιδέρου» παραχρήμα!

Μὲ φωτιές και φωταφίες δὲν... θαμπώνετ' ὁ λαὸς κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπιδείξεις, προτιμᾷ... διακκῶς

νά χτιστῇ ἡ μισή μας χώρα, πὺ ἐπλήρωσε τὴν μπόρα τοῦ πολέμου καὶ τὸ ἄχτι κι' οἱ φωτιές τὴν ἔχουν... κάψει καὶ τὴν ἔχουν (κάνει... σ τ ἄ χ τ η! Συνεπῶς, ὅταν ὑπάρχῃ στὴν Ἑλλάδα τὴν... «κ α ὕ (μ ἔ ν η» τὴν μπουρμπέρη καὶ σ τ ἄ χ τ η πανταχοῦ συσσωρευ- (μὲν, εἶναι σόλοικο γιὰ νέες πυρκαγιές καὶ συζητᾶτε καὶ δικαιολογημένοι εἰστε μόνον, ἂν ζητᾶτε μέσ' στὰ τόσα τὰ καστᾶνα, «λίγη... σ τ ἄ χ τ η πάρα πάνω νὰ μᾶς ρίξετε στὰ (...μ ἄ τ ι ἄ!»

Γιὰ τὰ... μ ἄ τ ι ἄ, ἐν ὀλίγοις, οἱ γιορτές ἐκείνες (εἶναι, ἤγουν γιὰ τὸ θεαθῆναι, κι' ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο κι' ἀσφαλῶς κι' ἀ- (ναμφιβόλως, ὁ Ρωμῆος ποῦναι πανούργος καὶ λαὸς... «σ π ι ν- (θ η ρ ρ ὁ ὁ λ ο ς», σᾶς τονίζει ἀδιστάκτως: «Τὶς φωτιές σας παρα- (τῆστε

καὶ κυττάχτε καὶ φροντίστε νὰ μὴ... φέξω ἀπὸ τὴν πείνα καὶ νὰ παταχθῶνε ὅσοι ἔχουν ἡδῶ... ξ ε σ π α θ ῶ σ ε ι κι' εἶναι ἀτίσιδες στὴ ρεμούλα κι' εἶναι... «σ π ι- (θ ε ς» στὴν κομπίνα!

Ἔργασθητε γιὰ τὸ μέλλον τῆς ὥρας μας φυλῆς καὶ μὴ εἰστε τῶν Κομμάτων εὐτελείς... ὑποτελείς. Σταματήστε νᾶστε μόνον τῆς Ἀρχῆς οἱ ἐρασταὶ καὶ μονίμως καὶ σκοπιμῶς τῆς γαλλῆς... ἐ μ π ρ η (σταί.

Μὴν παρατραβάτ' ἐν τέλει τὸ σκοινί σας καὶ τὸ τέλι καὶ φροντίστε νὰ μὴ κανὴ ὁ καθεὶς σας ὅτι θέλει, ἤγουν ὅτι τοῦ... κα π ν ῖ ζ ε ι καὶ νὰ μὴν... ὑποδαυλίσῃ διαρκῶς τὴν ἡσυχία,

γιὰ νὰ βρῇ κι' αὐτὸς ὁ τόπος τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία καὶ νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους, νᾶναι πάντα κι' ὁλοένα μέσ' τὶς ἄλλες τὶς φωτιές μας καὶ τὰ «αἵματα... (ἀ ν α μ ἔ ν α!»

Τελικῶς, σᾶς ὑποβάλλω μιά... θερμὴ παράκλη- (σί μου, νὰ μὴ πῶ σᾶς ἐπιβάλλω μιά ρητὴ ἀξίωσί μου: Ἐκεῖ πέρα πὺ κυττάτε... ρ ἄ χ ε ς καὶ βουνοπλαγιές τὶνι τρώπῳ θὰ φουντώσουν με φωτιές καὶ πυρκαγιές με τῆς Κύπρου ἀσχολληθῆτε τὴν «ὀλομαυρὴ τὴ ράχη» ὅπου χρόνια οἱ κάτοικοι τῆς ἀντιστέκονται σὺν (βράχοι στὴ φοβέρα καὶ στὴ βία. Κι' ὅπου ἔγροο καὶ παιδιὰ τῆς ἐνώσεως τῆ... φ λ ὁ γ α ἔχουν πάντα στὴν καρ- (διά! Τέτοια ἔργα θέλει ὁ κόσμος κι' ἡ Ἑλλάς ἰδιαίτερος πὺ γενναία παλληκάρια καὶ λαμπρὰ μονάχα (βγάζει

καὶ ἀφήστε κατὰ μέρος τῶν «πυρῶν τὶς ἑορτές», τὶς τελείως πεπιττές, γιὰ μιά χώρα, πὺ ἡ δόξα αἰώνως... κα τ α ὕ ἄ (ζ ε ι!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ένα άτομο με ελαττωματική «ένδιαμεσο όραση» διακρίνει καθαρά τα χαρτιά που κρατάει στο χέρι του και το τοπίο που φαίνεται μακριά απ' το παράθυρο, βλέπει όμως θολή την κυρία που κάθεται 1-2 μέτρα μακριά του.

Δοκιμάστε την όρασί σας

Πιθανόν να χρειάζεσθε γυαλιά

Είσατε νευρικός, εύεξαπτος; Κουράζεσθε εύκολα, στο τέλος της ημέρας; Έχετε συχνούς πονοκεφάλους ή πεπτικές διαταραχές; Χαλίζεσθε με το διάβασμα; Έχετε ελαττωμένη απόδοσι, στα μαθήματα ή στην εργασία σας;

Όλες αυτές οι διαταραχές μπορεί να οφείλονται στα μάτια σας. Είναι απίστευτο πράγματι πόσο άνθρωποι δεν φορούν γυαλιά, μολονότι τα χρειάζονται! Μια στατιστική που έγινε στην Αμερική, ανέδειξε τον αριθμό τους σε 30.000.000, γι' αυτή μόνο τη χώρα. 'Η ίδια στατιστική μας πληροφορεί ότι χρειάζονται γυαλιά τα 23 % των εφήβων, τα 42 % των τριαντάσδων και τα 78 % των πενήντάσδων.

Ενώ όμως τα δόντια π.χ. μας ειδοποιούν με ένα διαπεραστικό πόνο ότι έχουν ανάγκη περιποιήσεων, η όρασις αλλοιώνεται σιγά-σιγά τόσο που δεν το αντιλαμβανόμαστε. Νομίζουμε δηλαδή ότι εξακολουθούμε να βλέπουμε άριστα. Και καταφεύγουμε στο νιατρό μόνον όταν δεν μπορούμε πια να διαβάσουμε ή όταν νοιώσουμε ενοχλήσεις στα μάτια.

Μπορούμε ωστόσο με μερικές απλές και εύκολες δοκιμές να εξακριβώσουμε αν η όρασί μας είναι ή όχι ελαττωματική. Όταν το διαπιστώσουμε και τη διορθώσουμε με τα κατάλληλα ματιονύγια — που θα μας τα υποδείξει ένας οφθαλμίατρος — θα μας φανή πολύ ωσιότερος ο κόσμος γύρω μας, γιατί θα βλέπουμε καλύτερα όλες του τις λεπτομέρειες.

Δοκιμή 1.—Κυττάξετε απ' το παράθυρό σας στο δρόμο. Βλέπετε καθαρά τις φυσιογνωμίες των διαδραστών; Μπορείτε να διαβάσετε τον αριθμό του αντικινουμένου σπιτιού; Διακρίνετε καθαρά τους αριθμούς των περαστικών αυτοκινήτων; Κυττάντε τώρα αυτή τη σελίδα.

«Μπορείτε να διαβάσετε εύκολα αυτά τα ψηφία»;

«Αν βλέπετε καθαρά ό,τι

συμβαίνει στο δρόμο αλλά χρειάζεσθε προσπάθεια για να διαβάσετε τις παραπάνω γραμμές με τα μικρά ψηφία, έχετε υπερμετωπία —δηλαδή διακρίνετε καλύτερα τα μακρινά αντικείμενα, παρά τα κοντινά. Στην αντίθετη περίπτωση — αν δηλαδή διαβάσετε εύκολα τις γραμμές, αλλά δεν διακρίνετε καθαρά στο δρόμο — έχετε μυωπία. 'Η υπερμετωπία συναντάται τέσσερες φορές συχνότερα από τη μυωπία.

Δοκιμή 2.—Προχωρήστε σ' αυτήν, άσχετως του αποτελέσματος της πρώτης. Κυττάξετε στο δρόμο με το ένα μόνο μάτι, σκεπάζοντας το άλλο, κι ύστερα αντίθετως. 'Επειτα διαβάστε τη γραμμή με τα μικρά ψηφία με το ένα μάτι και πάλι, και κατόπιν με το άλλο. Μπορεί να διαπιστώσετε τότε ότι στο ένα μάτι σας έχετε υπερμετωπία και στο άλλο μυωπία. 'Αν συμβαίνει αυτό, καταβάλλετε αναγκαστικά για συνεχή προσπάθεια προσομοιωής τότε του ενός ματιού και τότε του άλλου. Σ' αυτό λοιπόν οφείλονται ίσως οι μεσοπρεσβυπία, οι κεφαλαί και η άπνευσματινή κούρασι και κακοκεφία σας.

Σ' όλες τις παραπάνω περιπτώσεις θα ζητήστε από ένα οφθαλμίατρο να σας καθορίσει τα κατάλληλα γυαλιά.

Τα συνθιμένα ματιονύγια έχουν απλούς σκοπούς. Οι υπερμετωπες λοιπόν τα φοράνε μόνον για το διάβασμα ή το οδήγιο, οι δε μυωπες μόνον όταν θέλουν να δουν μακριά π.χ. στον κινηματογράφο. Γιατί, στις άλλες περιπτώσεις τους κουράζουν.

Υπάρχουν όμως και γυαλιά με σκοπούς «διπλής έστιας». Σ' αυτούς ένα τμήμα χρησιμεύει για να βλέπουμε μακριά κι άλλο για κοντά. Μπορεί λοιπόν να τα φορά κανείς συνεχώς — είτε μύωπς είτε υπερμετωπώπς.

Μια άλλη ανωμαλία των ματιών αφορά την ένδιαμεσο όρασι. 'Ας υποθέσουμε ότι είστε μύωπς. Με τα κατάλληλα γυαλιά βλέπετε καθαρά τόσο σε μικρή απόστασι, Τά ένδιαμεσο όμως αντικείμενα που απέχουν μισό έως ένα μέτρο από τα μάτια σας, σας φαίνονται κάπως θολά.

Αυτό οφείλεται στο ότι η ηλικία προκαλέσει μια κάποια δυσκινησία των υλών που προσομοιώνουν το φακό του ματιού σας. 'Ετσι το μάτι σας δεν προσομοιώνεται πια εύκολα σ' όποια όποια απόστασι, όπως συμβαίνει στους νέους. 'Η ανωμαλία αυτή συναντάται κυρίως σε άτομα 35-75 ετών.

Οι έξης δύο δοκιμές θα σας επιτρέψουν να ελέγξετε την ένδιαμεσο όρασί σας:

Δοκιμή 3.—Κρατάτε αυτή τη σελίδα σ' απόστασι 40 πόντων ακριβώς από τη μύτη σας. 'Αν διαβάσετε καθαρά και εύκολα όλα τα παρακάτω ψηφία, έχετε κανονική όρασι. 'Αν όμως για να διαβάσετε καθαρά την τελευταία γραμμή, χρειάζεται να καταβάλλετε προσπάθεια, ή να υιοθετείστε τα μάτια σας ή να μετακινήσετε τη σελίδα κοντινέρα ή μακρινέρα, τότε η ένδιαμεσο όρασίς σας είναι ελαττωματική.

E
C B
D L N
P T E R
F Z B D F
O G L C T C
A R C O S T O C

Δοκιμή 4.—Κρατάτε τη σελίδα αυτή με το νύχι του δείκτη, σ' απόστασι 75-90 πόντων. Διαβάστε καθαρά την τελευταία γραμμή των παρακάτω ψηφίων:

E
C B
D L N
P T E R
F Z B D F
O G L C T C
A R C O S T O C

«Αν γαί έχετε κανονική όρασι, 'Αν όμως σας φαίνονται θολά τα ψηφία της, ή αν συνεχώς μεταβαλντε τους, πρέπει να συμβουλευθείτε ένα οφθαλμίατρο.

«'Η μουσική δίνει στις μητέρες αβρονώτερο γάλα:

Πειράματα που έγιναν στο νοσοκομείο του 'Αγιου Πνεύματος στη Ρώμη απέδειξαν ότι ή ήπεια κι' εύαίσθητη μουσική κάνει τις μητέρες να έχουν άφρονώτερο γάλα.

Τα πειράματα αυτά έγιναν στην άρκη σε προσβάτιμες και άνελεδες και κατόπιν έπεξετάσθησαν και σε υπέρες που είχαν γεννήσει πρόσφατως.

X I O Y M O P

Τά άλλα εφτά!...

—Σε' αγαπώ, 'Ελένη μου! Σε λατρεύω! Είσαι για μένα το όνειρο θάυμα του κόσμου!

—Καλά. Πρόσεξε όμως μη σε τσακώσω με τ' άλλα εφτά!...

*
'Ο πεθερός: Θά πάρετε δέκα εκατομμύρια τώρα και τ' υπόλοιπα μετά το θάνατό μου...

*
'Ο γαμπρός (δυσωρεστημένος): Ποτε δηλαδή!...

*
'Ο αίσχροκερδής υπακόλης: —'Εγραψες το λάδι που πήρε ο κύριος Γιώργης;

—Τό έγραψα, αφεντικό.

—Σαναγράψτο, μήπως το ξεχάσες!...

*
'Η σύζυγος: Οι στατιστικές αποδεικνύουν ότι ό γάμος είναι ένα προληπτικό της αυτοκτονίας.

*
'Ο σύζυγος: Ναι. 'Αλλά οι στατιστικές επίσης αποδεικνύουν ότι ή αυτοκτονία είναι ένα προληπτικό του γάμου...

*
—Μισό κιλό βερνάλ!...

—Μά είναι δηλητήριο!... Δεν μπορώ να σου δώσω. Έχεις καιμιά συνταγή;

—Δεν έχω συνταγή!... Έχω όμως τη φωτογραφία της πεθεράς μου!...

*
'Η κόρη της κυρίας Φλώρας παίξει το μάνημά της στο πιάνο.

—Της κόρης μου ή μουσική μόρφωσι παρατήρησε τότε ή υπερήφανη μητέρα, μου στοίχισε ένα σωρό λεπτά.

—'Αλήθεια; Έκανε ή φίλη της. Σας μήνυσε κανένας γείτονας!...

*
Για λόγους υγείας είχαν απαγορευθή στον σύζυγο τα οινόπνευμα, δηλαδή ποτά. Γι' αυτό, όταν ή σύζυγος ξετύλιγε το δέμα με τα τρόφιμα στην έξοχή, όπου είχε πάει το αντρόγυνο, ξαφνιάστηκε όταν είδε μια υποτίλεια γεμάτη κρασί.

—Τι σημαίνει αυτό, 'Ισιδώρε; ρώτησε.

—Την πήρα, αγάπη μου, για να στερεώσουμε το σπαραταστό, όταν... αδειάσει!

*
Χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού και ή παγιά οικοδόσποινα, που επιθυμούσε ν' αδυνατίσει, έτρεξε ν' ανοίξη την πόρτα.

—'Εξω στεκόταν ένας ζητιάνος.

—Κυρία, άργισε αυτός, τρεις μέρες τώρα δεν έχω βάλει τίποτε στο στομά μου!...

—'Ω! Έκανε ή παγιά κυρία. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον! Και πόσο αδυνάτισες!...

*
'Η κυρία (στο γαλά): 'Η διαφορά μεταξύ της αγελάδας και του γαλά, είναι ότι ή αγελάδα δίνει άγνό γάλα.

*
'Ο γαλατίας: 'Υπάρχει άκόμα και μια άλλη διαφορά, κυρία. 'Η αγελάδα δεν δίνει πίστωσι!...

*
Μια ηλικιωμένη επιβάτις από φόβο μήπως το λεωφορείο περάσει ή στάσι που ήθελε να κατεβή, χωρίς να σταματήσει σκούνησε τον οδηγό με την άρκη της τσάντας της και σάπησε.

—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

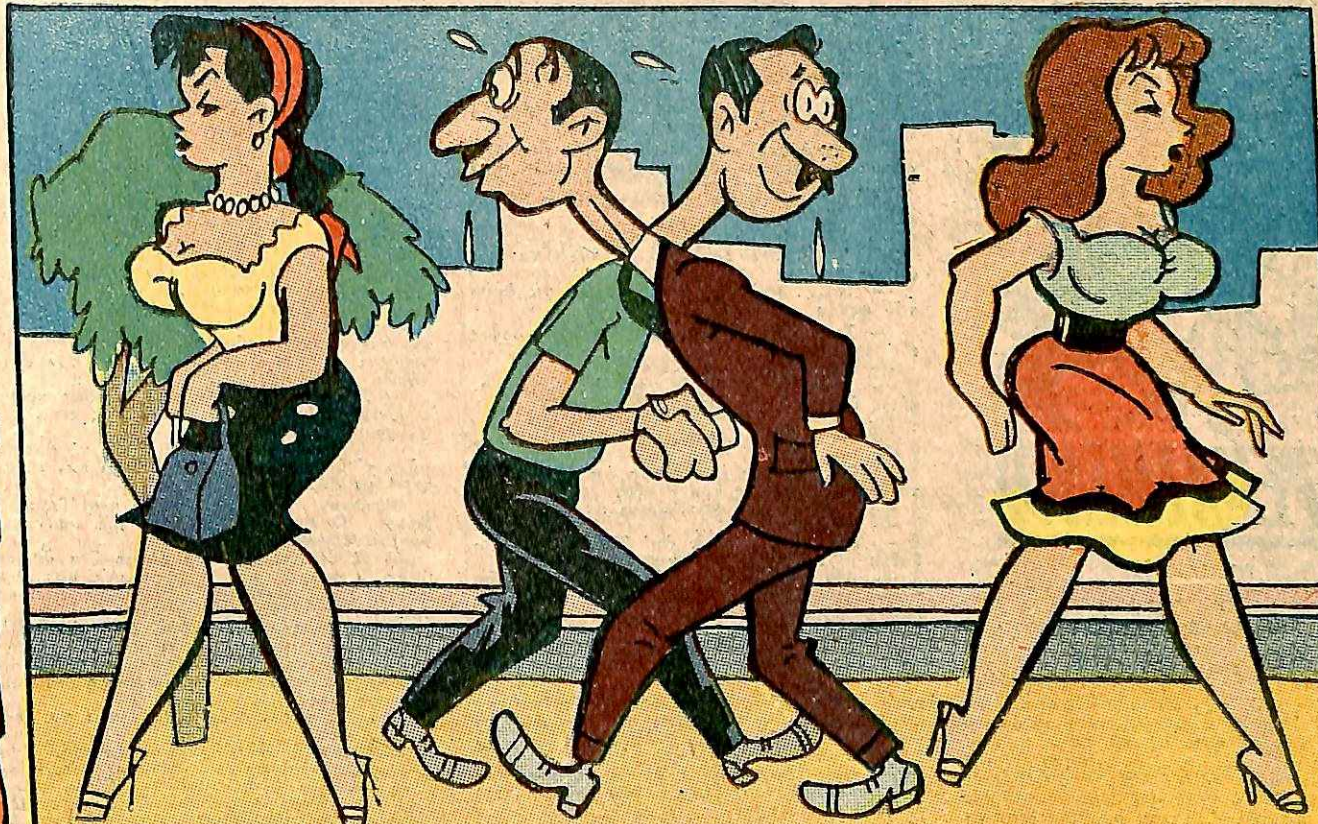
—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

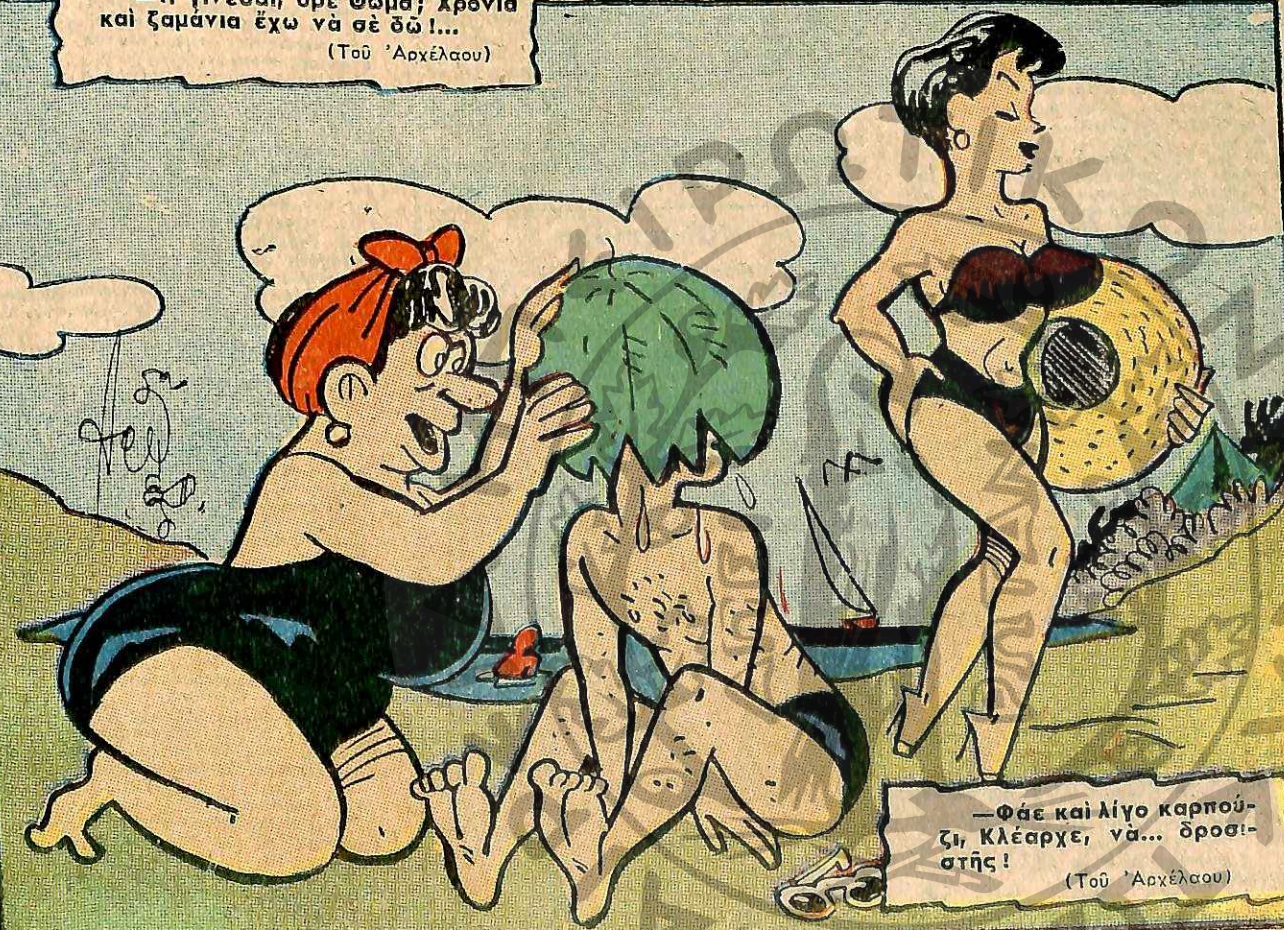
—'Εδώ είναι ή στάσις Κολάισον;

—'Όχι, κυρία, απάντησε ή οδηγός. 'Εδώ είναι το πλευρό μου!

—Τι γίνεσαι, θρέ Θωμά; Χρόνια και ζαμάνια έχω να σε δώ!...

(Του 'Αρχέλαου)

—Φάε και λίγο καρπούζι, Κλέαρχε, να... δροσί-σής!

(Του 'Αρχέλαου)

29

τωμένα, σιγά-σιγά τώρα, εξερευνώντας το μικρό δωμάτιο. Βλέποντας τη νέα αυτή τακτική του, ο Ουγγολίνος έτοιμάστηκε γ' άμυν-βή μέχρις εσχάτων. Ξεκρέμασε απ' τον τοίχο το παλιό άρκελούζι του. Δυστυχώς δεν ήταν γεμάτο, και χρειάζονταν ώρα για να το γεμίσει. Μπορούσε όμως να το μεταχειρισθής σαν ροπαλό.

Πραγματικά, τόπιασε απ' την κάννη κι' άρχισε να το στριφογυρίζει, ενώ συγχρόνως φώναζε, ζητώντας βοήθεια.

Ο ήχος του κέρατος πλησίαζε. 'Ακούγονταν τώρα και χλιμιντρίσματα αλόγων.

Ο Ρομπέρ προχωρούσε πάντα, άργα και ήσυχα. Τα μάτια του γυάλιζαν στο σκοτάδι, όπως κι' ένα πετράδι που στόλιζε τη λαβή του μαχαίριού του. 'Η λάμψη αυτή ώδηγησε τον Ουγγολίνο. Χτύπησε προς τα εκεί με το άρκελούζι.

Ο Ρομπέρ έμπηξε ένα ούρλιασμα πληγωμένης τίγρεως και κλονίστηκε.

Είχε δεχθί το χτύπημα στο δεξιό μελίγχι, αλλά τα μαλλιά του είχαν λιγοστείσει την όρμη.

Έγινε πιά σωστό θηρίο. Τού φαίνονταν πως το αίμα του κυλούσε από μια βαθειά πληγή και τον τυφλώνε...

Χύμισε στην τύχη προς το μέρος του Ουγγολίνου, σκοντάβοντας πάνω στα έπιπλα κι' αναποδογυρίζοντας, ό,τι εύρισκε μπροστά του. 'Αρπάξε τότε ένα σώμα ζωντανό, που επιχειρούσε να ξεφύγει, και το χτύπησε τρεις φορές με το μαχαίρι του...

Ο Ουγγολίνος δεν φώναζε πιά. Βογγούσε και ρόχαζε. Το μαχαίρι τον είχε τρυπήσει τρεις φορές, στο μηρό, στο χέρι, και στην καρδιά του.

Σωριάστηκε κάτω, ενώ ο Ρομπέρ, ξετρελαμένος απ' το φονικό μεθύσι του, εξακολουθούσε να χτυπάει, στην τύχη, μηχανικά.

Το κυνηγητικό κέρας ξανατράπηκε, πολύ κοντά τώρα στο σπιτάκι. Ο Ουγγολίνος είχε μείνει πιά ακίνητος και βουδός. 'Η μανία του δολοφονού έδωσε.

— Πέθανε!... μωρμούρισε, βγαίνοντας έξω.

Ο ούρανός φωτιζόταν απ' τις πρώτες λάμψεις της αύγης. Ο Ρομπέρ έπλυνε το πρόσωπο και τα χέρια του στο παγωμένο νερό μιας γάργαρης πηγής. 'Υστερα έκρυψε το ματωμένο μανδύα του στην κουφάλα ενός δέντρου, άφου σκούπισε σ' αυτόν το μαχαίρι του.

— Τώρα χρειάζεται θάρρος! μονολόγησε. Πρέπει να φτάσω ως το Βασιλεία!

Ο Βασίλειος 'Ερρίκος είχε διανυκτερεύσει στο Σαιν-Ντενί, μαζί με μερικούς ευγενείς του, ενώ οι ύπολοιποι κατέλυσαν στο 'Εκουέν.

Ο 'Ερρίκος ήταν τότε 24 ετών. Ήξερε το ακόμη άριστος στρατηλάτης, συγχ' όμως άρχιζαν να τον ειρωνεύονται για τις παράξενες και έκλυτες συνήθειές του και για τους θηλυπρεπείς τρόπους του.

Έλεγαν πως ήταν έρωτευμένος με τη νέα γυναίκα του, τη Λουίζα της Λωρραίνης, συγχρόνως όμως τον κρατούσε υποχείριο των θηλυγίτων της ή δεσποινίς ντε Ριέ-Σατανέφ.

Την ημέρα εκείνη, είχε σηκωθεί πριν απ' τα εημερώματα κι' είχε ειδοποιήσει τον άρχικυνηγό του ότι επιθυμούσε να ξεκινήσουν άμέσως για το δάσος του Μονιμορανσύ. 'Ετσι, κατά τις 6, όλη η Αύλη βρέθηκε συγκεντρωμένη στην είσοδο του δάσους.

Όταν βγήκε απ' το σπίτι του Ουγγολίνου, ο Ρομπέρ διευθύνθηκε προς το μέρος όπου βρίσκονταν οι αλλικοί. Κι' άνακατέυτηκε μαζί τους, δίχως να τον προσέξουν.

Πλησίασε κατόπιν μιά συντροφιά από τρεις πλουσιοντυμένους κι' άρωματισμένους νέους, τους χαιρέτησε κι' ένα χαμόγελο και τους ρώτησε:

— Σας είναι δυνατόν, κύριοι, να με πληροφορήσετε πού μπορώ να βρώ το βαρόνο ντε Σενέιγ;

— Βρίσκεται τώρα μαζί με τον βασιλέα, του απάντησε ένας από αυτούς. Μα τον περιμένουμε κι' έμεις νάρθη... 'Α, νάτος!

— Με ζητήσατε, ίππότε; ρώτησε ο ντε Σενέιγ το Ρομπέρ.

— Μάλιστα, κύριε Βαρώνε.

— Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— 'Αν με παρουσιάσετε σε κάποιον άρχοντα, πού υποθέτω, ότι παρακολουθεί το κυνήγι.

— Ποιός είν' αυτός;

— Ο κόμης ντε Λιβρόν.

Οι τρεις νέοι κι' ο Βαρώνος έσκασαν στα γέλια. Γιατί ο κόμης ντε Λιβρόν δεν ήταν παρά ο πρώτος που είχε απαντήσει στην ερώτησι του ίππότε. 'Επειτα απ' τις σχετικές συστάσεις, ο Ρομπέρ του είπε:

— Τώρα, κύριε κόμης, σας ζητώ την τιμή μιας ιδιαίτερης συνομιλίας.

— Μα πολύ ευχαρίστως, κύριε ίππότη!

Οι δυο άντρες άποτραβήχτηκαν παράμερα, κι' ο Ρομπέρ του είπε:

— Θα μπό άμέσως στο θέμα, κύριε κόμης.

— Ανήκετε στην Αύλη.

— Όμολογώ, ότι ο Βασίλειος μου δείχνει μια ιδιαίτερα ελπίδα... ίσως για να έπαυ-νορθώσει μίαν άδικη δυσμένεια που προκάλεσε άλλοτε το θάνατο του πατέρα μου.

— Πιστεύω πως ξέρω το λόγο αυτής της δυσμενείας... όπως τον ξέρετε και σεις; 'Ήταν το μίσος του δουκό ντε Μονιμορανσύ έναντιόν του πατέρα σας.

— Τα μάτια του κόμητος, σπίθισαν.

— 'Αλήθεια!... μωρμούρισε. Μα πώς έσθε τόσο καλά πληροφορημένος για τις οικογενειακές υποθέσεις μου;

— Γιατί δεν άγνοώ τίποτε απ' ό,τι άφο-ρά την οικογένεια Μονιμορανσύ... πού πιστεύω πως την μισείτε θανάσιμα!

— 'Ω, ναι! Τη μισώ μ' όλη μου την ψυχή!

— Γιατί δεν έκδικείσθε;

— Να έκδικηθώ τους Μονιμορανσύ; Πώς; Στέκονται τόσο ψηλά!... Είναι ισχυροί σαν τον Βασιλέα!...

— Έχω να σας προτείνω μιά συμφωνία, κύριε κόμης! Φιθύρισε ο Ρομπέρ. Ξέρω κάποιον πού θα μπορούσε με μιά του μόνο λέξη, να στιγματίσει τόσο πολύ το όικοσημο των Μονιμορανσύ, ώστε να μη μπορή να το ξεπλύνει όλόκληρος ώκεανός!

— Ο ντε Λιβρόν άνασκήτησε.

— Λέτε άλήθεια; φώναξε. Και αυτός πού ύπονοείτε, μπορεί να παρουσιάσει και άποδείξεις;

— Διάβολε! 'Η άλήθεια, δίχως άποδείξεις, μπορεί να χαρακτηρισθί ως συκοφαντία.

— Τελικά, δηλαδή, τί μου προτείνετε, τί μου ζητάτε;

— Ο Ρομπέρ έβγαλε μιά διπλωμένη περγαμνή και την έδωσε στον κόμητα.

— Σας ζητώ, απάντησε, να επιτύχετε απ' το Βασιλέα να υπογράψι αυτό έδώ το έγγραφο. Σημειώστε, ότι δεν πρόκειται για χάρι, αλλά για άπλη πράξι δικαιοσύνης...

Ο κόμης έβριζε μιά ματιά στο περιεχόμενο της περγαμνής.

— Μου φαίνεται πολύ άπλό, είπε. Και τί θα μου δώσετε, εις αντάλλαγμα της Βασιλικής αυτής ύπογραφής;

— Θα σας δώσω την άποδείξι, ότι ο κοντόσταυλος ήταν ένας κλέφτης, πού άπογύμνωσε τον πρωτότοκο γιού του απ' την κληρονομία της μητέρας του και τού επέδωσε μύρια βασανιστήρια... Θα σας δώσω ακόμη την άποδείξι, ότι ήταν ένας δολοφόνος!

Κι' ο Ρομπέρ διηγήθηκε στο νέο κόμητα όσα ήξερε για το Ζάν ντε Βιλαντρό, και τουδειξε την περγαμνή της Διάνας, πού είχε άποσπάσει άλλοτε απ' τον Προφήτη και πού ο κοντόσταυλος είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

— Περιφάνη! φώναξε ο ντε Λιβρόν. Κι' ή άποδείξι της δολοφονίας;

— Θα την πάρετε άμέσως, μόλις φροντίση για την άσφαλεία του ο άνθρως πού...

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

...είχε πιστέψει ότι την έκαψε.

Η Νιός

πως υπήρχε στον τάφο του

Περώνοντας, πριν από χρόνια μέσ' από τον Βασιλικό Κήπο συνάντησα το Γιάννη Βλαχογιάννη που θαύμαζε κά-τι πελώριους φοίνικες, που βρίσκονται κοντά στην είσοδο της λεωφόρου 'Αμαλίας.

— Βλέπεις αυτά εδώ τα δέντρα; μου είπε ο άξένιαστος λογογράφος και ιστορικός. Τα έφερε ή 'Αμαλία πριν έναν αιώνα από τη Νιό, όταν είχε πάει εκεί μαζί με τον 'Οθωνα...

Και συνέχισε ο Βλαχογιάννης την ιστορία του γύρω από τα πανύψηλα δέντρα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Η ασθένεια που βασανίζει τις νοικοκυρές

Την προκαλούν η ορθοστασία και οι σφιγγές καλτσόδετες

Οι έξη από κάθε δέκα γυναίκες κι' οι τέσσερες από κάθε δέκα άντρες υποφέρουν από κιρσούς. Μολονότι όμως είναι τόσο διαδεδομένη η πάθηση αυτή, περιβάλλεται ακόμη από μυστήριο και από παρεξήγηση. Διατηρείται π. χ. ακόμη η ιδέα ότι προσβάλλει μόνο τους ηλικιωμένους, ενώ στα 20% των περιπτώσεων οι κιρσοί πρωτοεμφανίζονται στην εφηβική ηλικία.

Πολλές γυναίκες προσπαθούν απλώς να κρύψουν με καλλυντικά ή με μακρύτερα φουστάνια τις προεξέχουσες φλέβες ή τις ποφύρες γραμμής που έχουν παρουσιάσει στις περιπτώσεις τους. Και περιμένουν με την ελπίδα πως θα χαθούν μόνα τους αυτά τα συμπτώματα — πράγμα που δεν συμβαίνει όμως ποτέ. Άλλες πάλι φορούν ελαστικές κάλτσες χωρίς να συμβουλευθούν το γιατρό για τις λεπτομέρειες της χρησιμοποίησης τους.

Δεν δικαιολογείται όμως πια η κατάσταση αυτή, με τις προόδους που έχει σημειώσει η ιατρική επιστήμη. Σήμερα, οι γιατροί μπορούν στις περισσότερες περιπτώσεις να θεραπεύσουν ή τουλάχιστον να σταματήσουν τους κιρσούς.

Ας ιδούμε όμως τι ακριβώς είναι οι κιρσοί.

Οι φλέβες, που στέλνουν πίσω στην καρδιά το αίμα έχουν λεπτότερα τοιχώματα από τις αρτηρίες. Στις φλέβες των ποδιών, το αίμα πρέπει να κινηθεί από κάτω προς τα πάνω, αντίθετα δηλαδή προς τη βαρύτητα. Αυτό επιτυγχάνεται με την πίεση που αναπτύσσονται οι συσπάσεις της καρδιάς, καθώς και με την συμπίεση των μυών που περιβάλλουν τις φλέβες. Υπάρχουν δε μέσα στις φλέβες, σε απόστασεις ολίγων πόντων μεταξύ τους, βαλβίδες που επιτρέπουν να περνάει το αίμα μόνον από κάτω προς τα πάνω, και όχι αντίθετως. Έτσι, το αίμα ανεβαίνει σιγά-σιγά, και δεν μπορεί να ξαναγυρίσει προς τα πίσω.

Όταν όμως οι βαλβίδες αυτές δεν λειτουργούν κανονικά, μία ποσότητα αίματος ξεφεύγει, κατεβαίνει προς τα κάτω και λιμνάζει μέσα στις φλέβες. Η πίεση αυξάνει τότε στο έσω-ερκτικό τους και τα τοιχώματά τους διαστέλλονται. Έτσι δημιουργούνται οι κιρσοί.

Η πάθηση αυτή δεν είναι απλώς και μόνον αντισθητική. Προκαλεί ακόμη ένα συναίσθημα βάρους στα πόδια, τόσο που δύσκολα μπορεί κανείς να τα αναστήσει — γιατί η πρόωση αίματός τους μπορεί να προκαλέσει σοβαρές βλάβες των φλεβών.

Στις πιο προχωρημένες περιπτώσεις χρειάζεται ενδεχομένως, ο χειρουργός δένει και αγγειοτομή τις πάσχουσες φλέβες. Υστερα τις νεκρώνει με

μικροσκοπικούς καλτσόδετες, μπουρνηθ μέσα στις αρρωστικές φλέβες ένας θρόμβος, να μεταφερθεί από το αίμα ως τους πνεύμονες και να προκαλέσει έμβολη. Οι έμβολες αυτές προκαλούν συχνά αιμορραγίες, αποστήματα, μιά ασθένεια όμως με την πνευμονία, ή και το θάνατο ακόμη.

Οι κιρσοί δεν είναι κληρονομικοί. Υπάρχει όμως έκ γενετής μιά αδυναμία των βαλβίδων των φλεβών — που συναντάται στα περισσότερα μέλη ώριμων οικογενειών. Η υπέρταση λοιπόν που θα παρατηρήσει κάποιος πόνο ή πρήξιμο στις κνήμες του παιδιού της, πρέπει να συμβουλευθεί το γιατρό, γιατί το σύμπτωμα αυτό μπορεί να είναι προάγγελος κιρσών.

Αργότερα, διάφορες συνθήκες επιτείνουν αυτή την προδιάθεση.

Πριν από τις ημέρες των εμηνών, διαστέλλονται οι φλέβες της ηδίκης χώρας, τ' ανώτερα και των κνήμων. Η έγκυος μισούν και ο τοκετός αυξάνουν την πίεση στις φλέβες των ποδιών και χειροτερεύουν την κατάσταση. Έξ' άλλου, όταν υπάρχει μιά προδιάθεση για κιρσούς, η ορθοστασία που επιβάλλουν οι δουλειές του νοικοκυριού συντελεί στην εκδήλωσή της. Όσο, όμως, η νοικοκυρά θα μπορούσε να κάνει καθιστή αρκετές από τις δουλειές αυτές (σιδερώμα, καθάρισμα λαχανικών, κλπ.). Αν συγχρόνως αποκτήσει τη συνήθεια να ξεκουράζεται κάθε τόσο, με τα πόδια ψηλά, έχει μεγάλες πιθανότητες ν' αποφυγή τους κιρσούς.

Η παχυσαρκία συντελεί στους κιρσούς, γιατί χρειάζεται τότε να κυκλοφορήσει μεγαλύτερη ποσότητα αίματος για να διαθέρη τους ιστούς. Πολύ βλαβερές είναι οι σφιγγές ζώνες, καλτσόδετες κλπ., που δυσκολεύουν την κυκλοφορία του αίματος — ιδίως δε όταν η γυναίκα, που τις φορεί, μένει καθισμένη επί πολλήν ώρα, όπως συμβαίνει στα μακροχρόνια ταξίδια με τραίνα ή λεωφορεία.

Αυτά για την προφύλαξη από τους κιρσούς. Όσον αφορά τώρα τη θεραπεία τους στην αρχή είναι αρκετές συνθήκες οι ελαστικές κάλτσες, που αναγκάζουν το αίμα να κυκλοφορήσει στις βαθύτερες και μεγαλύτερες φλέβες, κι' έτσι ελαττώνουν το έργο των λεπτών και επιφανειακών φλεβών. Ποτέ όμως να προσκολληθεί ο γιατρός τη χρησιμοποίησή τους και ν' αποφασχίσει ως πότε πρέπει να φορεθούν — γιατί η πρόωση αίματός τους μπορεί να προκαλέσει σοβαρές βλάβες των φλεβών.

Στις πιο προχωρημένες περιπτώσεις χρειάζεται ενδεχομένως, ο χειρουργός δένει και αγγειοτομή τις πάσχουσες φλέβες. Υστερα τις νεκρώνει με

μικροσκοπικούς καλτσόδετες, μπουρνηθ μέσα στις αρρωστικές φλέβες ένας θρόμβος, να μεταφερθεί από το αίμα ως τους πνεύμονες και να προκαλέσει έμβολη. Οι έμβολες αυτές προκαλούν συχνά αιμορραγίες, αποστήματα, μιά ασθένεια όμως με την πνευμονία, ή και το θάνατο ακόμη.

Μπορεί επίσης να γίνει και μιά άλλη, νεότερη έγχυση, που συνίσταται στην αφαίρεση των άρρωστων φλεβών. Ο χειρουργός κάνει τομές σε διάφορα σημεία του ποδιού, δένει μ' ένα σύρμα τις φλέβες τις τραβάει έξω και τις κόβει.

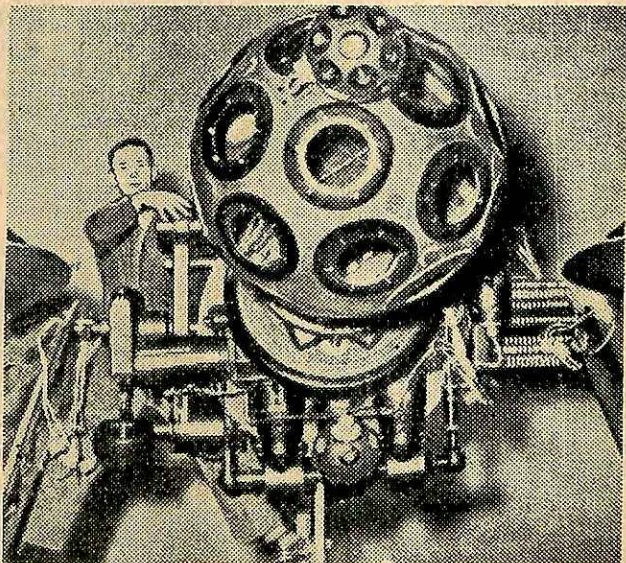
Στα 75% των περιπτώσεων η χειρουργική επέμβαση φέρνει ριζική θεραπεία, και στα 90% εξασφαλίζει την αναστροφή του πάσχοντος επί πολλά χρόνια.

Ο χυμός της πατάτας εναντίον του έλκους

Ο Γερμανός δόκτωρ Μπάρνμαν χρησιμοποίησε με άριστα αποτελέσματα σε 62 ασθενείς από έλκος του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου ένα πασάκευμα που έχει ως βάση το γάλα της πατάτας. Το πασάκευμα αυτό, που τ' ονόμασε «Σολανολύτ», εξασφαλίζει ταύτα τους πόνο, επαναφέρει την όρεξη και αυξάνει το βάρος του ασθενούς. Κατά τον δόκτωρ Μπάρνμαν, η θεραπεία του έλκους με το «Σολανολύτ» γίνεται πολύ ταχύτερα παρ' ότι με οποιοδήποτε άλλο από τα σημειωμένα φάρμακα.

Το αντιβιοτικό που καταπολεμά τους ιούς

Μένοι της στιγνής κανένα από τα αντιβιοτικά που διαβέβαι σήμερα η επιστήμη δεν είχε επιδοσει στους ιούς αυτούς τους

ΕΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Το αστροσκοπείο των Παρισίων θα αποκτά κι' αυτό ένα «πλανητάριο» σαν το ανωτέρω εικονιζόμενο, από το οποίο είνε ζήτημα αν υπάρχουν στον κόσμο δέκα συσκευές. Το επιστημονικό αυτό «παίγνιδι» θα εξυμνηθεί ιδιαίτερος άστρονομος και αστρολόγος υπορεί να προσβάλει πάνω σ' ένα άστρο από αλومινίου διαμέτρου 23.5 μέτρων την θέσι των άστων σε μιά οποιαδήποτε χρονολογία. Όσο και στιγνύ. Ένας αστρολόγος θα υποσέτι να δη την ακριβή θέσι των άστων κατά την ώρα της γεννήσεως του Ιουλίου Καίσαρος ή του Ναπολέοντος ενώ ένας αστρονόμος θα κάνει εύκολα μιά οποιαδήποτε μελέτη δεδομένου ότι η συσκευή επιτρέπει την επίταλυνση ή επιβράδυνση των κινήσεων του σύμπαντος.

μικροσκοπικούς καλτσόδετες, μπουρνηθ μέσα στις αρρωστικές φλέβες ένας θρόμβος, να μεταφερθεί από το αίμα ως τους πνεύμονες και να προκαλέσει έμβολη. Οι έμβολες αυτές προκαλούν συχνά αιμορραγίες, αποστήματα, μιά ασθένεια όμως με την πνευμονία, ή και το θάνατο ακόμη.

Ο δόκτωρ Γουάκμαν ανέκοιωσε πονί λίγων καιοδ ότι ανακάμψε ένα νέο αντιβιοτικό, στο οποίο έδωσε το όνομα «εολινίνη» ποδς τιμήν του μεγάλου Γερμανού επιστήμονος Έολιν. που εισηγάγε. ως νωστών τη νοσηνών πασάκευσαμάτων του αστικού στη θεραπεία της συφιλιδος

Η «εολινίνη» όπως απέδειξαν τα ένοσαστηριακά πειράματα, έχει επίδοσει στους ιούς και ύπεριους και συγκεκοιμένα στους ιούς της νοίππης, της μολυσματικής ουνγνίτιδος των πωλεοικών κλπ.

Πειράματα όμως σε ανθρώπους δεν έγιναν ακόμη.

Οι ατομικές εκρήξεις απειλούν τους μελαγχολικούς

Κατά τον καθηγητή Μπούετνερ, του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, σε περίπτωση ατομικών εκρήξεων οι νεγροί και γενικότερα οι μελαγχολικοί θα υποφέρουν περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους.

Ο καθηγητής Μπούετνερ εξέθεσε λευκά και μαύρα νοιόδια σε θερμοκρασία 5000 βαθμών Κελσίου, που πλησιάζει κάπως εκείνη που αναπτύσσεται κατά την έκρηξη μιάς ατομικής βόμβας. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι τα νοιόδια με μαυροδερμό τρώγονται περισσότερο από τα 90% της αναπτύξεως θερμοκρασία, ενώ τα νοιόδια ανοιχτού χρώματος μόνον τα 60%.

Για τους λόγους αυτούς ο καθηγητής Μπούετνερ έχει τη γνώμη ότι ένας ποδός λευκός νιτώνας αποτελεί την καλύτερη προστασία εναντίον των θεοικών αποτελεσμάτων των ατομικών εκρήξεων.

Το φάρμακο που φέρνει ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ

Προκαλεί δυστυχήματα και δολοφονίες

Ένα τραγικό αεροπορικό δυστύχημα, στο οποίο βρήκαν προσφάτως το θάνατο πέντε επιβάτες ενός βρεταννικού αεροπλάνου, απέδειξε πως ωφείλετο σε μιά ασυνήθιστη αιτία: Ο πιλότος είχε πάρει ένα νέο φάρμακο, την «άμφεταμίνη», που φέρνει μιά διέγερση του νευρικού συστήματος και μιά υπερβολική αυτοπεποίθηση. Δεν έπρόσεχε λοιπόν όσο έπρεπε, περιφρονούσε τις επιβλαβείς προφυλάξεις και το πλήρωσε στο τέλος με τη ζωή του παίρνοντας όμως μαζί του στον άλλο κόσμο κι' άλλα τέσσερα άτομα, που ταξίδευαν με το ίδιο αεροπλάνο.

Η αποκάλυψη αυτή προκαλέσε μεγάλο θόρυβο. Γιατί η άμφεταμίνη χρησιμοποιείται πολύ στην Αγγλία, ιδίως ως φάρμακο που κόβει την όρεξη και βοηθεί έτσι στην ελάττωση του βάρους. Υπολογίζεται ότι πουλήθηκαν από τα φαρμακεία της Μεγ. Βρεταννίας 50.000.000 δισκία του φαρμάκου αυτού, μέσα στο τελευταίο έτος!

Μιά έρευνα απέδειξε ότι ωφείλονται στον ίδιο λόγο και διάφορα αυτοκινητικά δυστυχήματα, που είχαν θεωρηθεί ανεξήγητα: Η άμφεταμίνη δηλαδή είχε κάμει τους σωφρογώτερο προσεκτικούς. Ακόμη και μιά δολοφονία δεν θα γινόταν ίσως, αν ο δράστης δεν είχε αποκτήσει προηγουμένως υπερβολική αυτοπεποίθηση, με τη χρήση της άμφεταμίνης!

Για όλους αυτούς τους λόγους, πρόκειται να ληφθούν τώρα μέτρα από την Κυβέρνηση: Ο απαγορευθεί δηλαδή η πώληση του επικινδύνου αυτού φαρμάκου δίχως συνταγή γιατρού. Έτσι, ελπίζεται να περιορισθεί σημαντικά το κακό.

Στο μεταξύ, το βρεταννικό υπουργείο Αεροπορίας απήντησε μιά εγκύκλιο σ' όλους τους πολιτικούς και στρατιωτικούς πιλότους, απαγορεύοντας τους τη χρήση της άμφεταμίνης.

Έξ' άλλου, ο Διευθυντής των Αεροπορικών Υπηρεσιών του Καναδά — όπου επίσης έχει διαδοθεί αρκετά αυτό το φάρμακο — τονίζει ότι η άμφεταμίνη ελαττώνει την κρίση και τη λογική και συντελεί στην απερισκεψία.

Διάφοροι επιστήμονες έχουν σπουδαία λάθη στα πειράματά τους, γιατί είχαν πάρει δισκία άμφεταμίνης, για να ξεκουράσουν το μυαλό τους έπειτα από μιά πολύ βαρεία πνευματική εργασία που τους είχε κουράσει πολύ και δε μπορούσαν να εξακολουθήσουν τη δουλειά τους.

Μιά διασημότης του ραδιοφώνου πέθανε μέσα στο λουτρό της, γιατί η άμφεταμίνη που είχε πάρει προηγουμένως, ελάττωσε την ικανότητά της να υπολογιστεί σωστά τη θερμοκρασία του νερού.

Όστόσο, όπως είπαμε και πιο πάνω, πολυάριθμες γυναίκες, που κάνουν δίαιτα για ν' αδυνατίσουν, παίρνουν συγχρό-

νως άμφεταμίνη. Τη χρησιμοποιοούν επίσης οι φοιτητές που έχουν ν' αντιμετωπίσουν δύσκολες εξετάσεις, κι' οι σωφροπύσκοποι να κάνουν μακροχρόνια και κουραστικά ταξίδια — όλοι αυτοί δίχως συνταγή και παρακολούθηση γιατρού. Οι φαρμακοποιοί δεν τους την αρνούνται — γιατί δεν υπάρχει σχετική απαγόρευση. Το πολύ, μπορεί να τους συστήσουν μόνο προσοχή στη χρήση της.

Ελεύθερα επίσης πωλούνται και τα «φάρμακα της αλήθειας» — αυτά με τα οποία επιτυγχάνονται οι έντυπωσικές δηλώσεις των «ένοχων» πίσω απ' το Σιδηρούν Παραπέτασμα. Σε μιά υπόθεση διγαμίας, απεκαλύφθη στο δικαστήριο ότι μιά σύζυγος είχε ρίξει τέτοιο φάρμακο στο τσάι του άπιστου συζύγου της, με την ελπίδα πως θ' ανεκάλυπτε έτσι όλη την αλήθεια για το δεύτερο σπίτι που συντηρούσε ο άντρας της!

Μιά άλλη πάλι έπεχειρήσε να δηλητηριάσει τον άντρα της μ' ένα απ' τα φάρμακα εκείνα που χρησιμοποιούνται για την «περμανέντ στο σπίτι».

Τέλος, ένας σύζυγος δοκίμασε ν' αποκοιμίσει τις υποψίες της γυναίκας του εις βάρος του, δίνοντας της ένα νέο φάρμακο που προκαλεί άπώλεια της μνήμης!

Πρέπει να σημειωθεί ότι όλη αυτά τα επικινδύνα φάρμακα είναι πάμφθηνα και προσίτα στον καθένα!

Τα «λιπαρά κοκταίηλ»

Παρασκευάζονται τώρα στην Αμερική διάφορα «λιπαρά κοκταίηλ», όπως π. χ. το «Λίπο-μουλ-Οράλ» των εργαστηρίων Απίζον. Δεν πρόκειται στην πραγματικότητα για κοκταίηλ αλλά για ένα υγρό και εύπεπτο γαλακτώμα φυτικών ελαίων, πολύ ωφέλιμο για όσους θέλουν να παχύνουν και γενικώς για τους εξασθενημένους οργανισμούς. Πίνεται εύκολα, φέρνει δε άριστα αποτελέσματα στους εύρισκομένους σε ανάρρωση από σοβαρές ασθένειες. Παρατηρήθη ακόμη ότι κάνει ηπιώτερες τις προσπάθειες της πολιομυελίτιδος, προφανώς γιατί αυξάνει την αντίσταση του οργανισμού. Ένας γιατρός του Σαν Φραντσκο το χορήγησε με επιτυχία σε φυματικούς, κι' ένας άλλος σε περιπτώσεις σοβαρών έγκυμάτων. Τέλος, το συνιστάται για το έλκος και τους όξεις ρευματισμούς. Πρέπει όμως να χορηγείται πάντα με την επίβλεψη γιατρού.

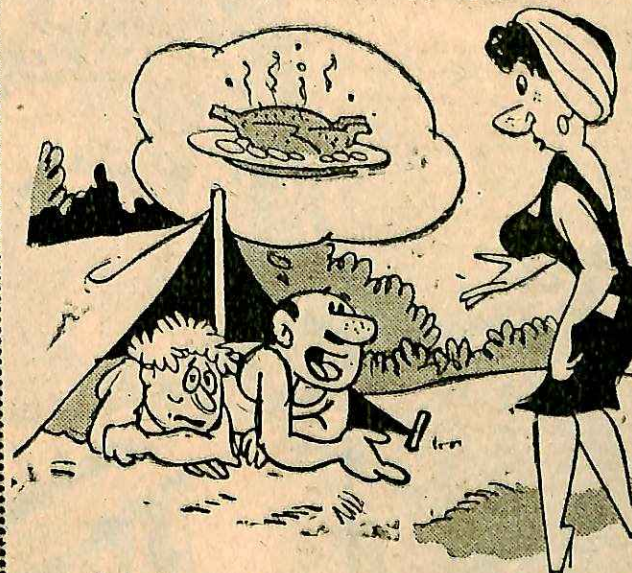
Τηλεόραση...

Μιά έγχυση στο γοφό

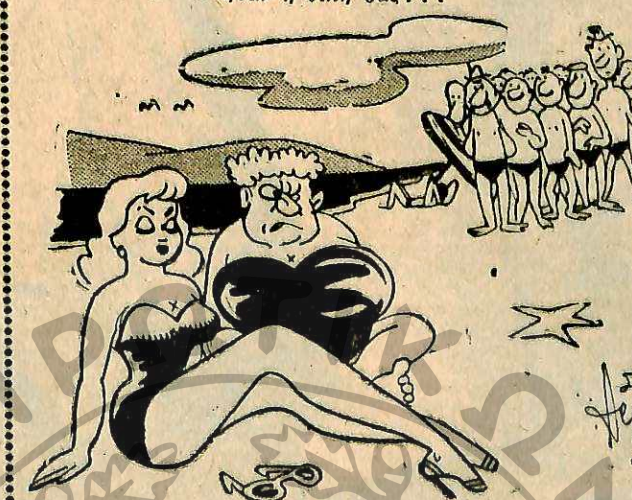
Μιά νέα έγχυση έχει επινοηθεί για τα κατάγματα των γοφών που δεν θεραπεύονται: Ένα κομμάτι από μέταλλο ή πλαστική ουσία, με σχήμα ηλεκτρικής λάμπας, αντικαθιστά τη σφαιρική κορυφή του οστού του μηρού. Προσαρμόζεται στο οστό μ' ένα ειδικό καρφί, κι' έπειτα εισάγεται στην άρθρωση της λεκάνης. Σε 55 περιπτώσεις, η έγχυση αυτή έδωσε καλά αποτελέσματα. Ακόμη και γέροι υπέρεσαν ν' αρχίσουν να περπατούν με δεκανίκια, μέσα σε 3 βδομάδες από την χειρουργική επέμβαση.

Τελωτοθεραπεία

(Του Άρχέλαου)

— Ναι, είδαμε χτες να περνάει από δω μιά κόττα... Άλλά δεν ξέρουμε αν ήταν ή δική σας...

Τηλεόραση...

— Σήμερα το πρωί ακριβώς μούλεγε ο Μιχαήλης πως χωρίς έσένα, μαμά, δεν θα καταλάβαινε έξοχη στη Ρόδο...

Μεγάλη ξενία

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Ο Προσπερ Μεριμέ, άρχισε ο Περουβιανός φίλος μου, λέει κάπου πως όσο φρόνιμοι κι' αν είναι, δυο άνθρωποι που αγαπιούνται, δεν μπορούν να κρατήσουν ευρή την αγάπη τους περισσότερο από όχτώ ημέρες. Εμείς στην πατρίδα μου έχουμε μια παλιά παροιμία που λέει πως η αγάπη είναι όπως ο βήσας, που δεν μπορεί κανείς να τον κρύψει... Ο πρόλογος αυτός ήταν απαραίτητος για να καταλάβετε την ιστορία μου.

«Ήταν μία φορά κι' έναν καιρό, όπως στα παλιά παραμύθια, ένας νέος από καλή οικογένεια, που λεγόταν Φράνκο Σαρμέντο. Οι γονείς του είχαν άλλοτε μεγάλα χτήματα στην περιοχή του Τρουχίλιο, αλλά η σπάταλη ζωή που περνούσαν τους έκαμε να βυθισθούν ως το λαιμό στα χρέη κι' έτσι, πεθαίνοντας, δεν άφησαν τίποτε σχεδόν στο γιο τους.

«Ο Φράνκο αναγκάστηκε τότε να ζητήσει δουλειά και κατάφερε, όχι χωρίς κόπο, να βρη μία θέσι βοηθού αστυνόμου σ' ένα πλοίο που έκανε μεγάλες θαλάσσιες εκδρομές. Η δουλειά αυτή δεν ήταν κουραστική, αλλά, τουναντίον, τον ευχαίρισε. Όπως θα ξέρετε, οι αστυνόμοι των πλοίων δεν διαφέρουν από τους άλλους επιβάτες, γιατί η απαραίτητη προαίρεση της επιτυχίας τους είναι ότι κανείς δεν πρέπει να υποπτευθή τον πραγματικό ρόλο τους.

«Ένα λοιπόν από τα ταξίδια του πλοίου, επιβιβάσθηκε σ' αυτό μία πολύ όμορφη νέα, που, με τον τρόπο της, έδωσε σ' όλους να καταλάβουν από την πρώτη στιγμή της δεν είχε καμμία διάθεσι για ερωτικές περιπέτειες.

«Ταξίδευε με το οικογενειακό της όνομα, που ήταν Σοκορίτο Καλάντ. Κι' ωστόσο, κανείς δεν θα μπορούσε να της απαγορεύσει να λέγεται χήρα Σουαρέζ.

«Ο Φρανκό Σουαρέζ ήταν ο πλουσιώτερος άνθρωπος του Περου. Είχε γεράσει πιά, όταν ξαφνικά κληρονόμησε από ένα σοφό έρωτα για τη μικρή Σοκορίτο, που ήταν κόρη ενός από τους κατωτέρους υπαλλήλους των εργοστασίων του.

«Την εποχή εκείνη ο Σουαρέζ πλησίαζε τα εβδομήντα, ενώ η Σοκορίτο ήταν περίπου είκοσι χρόνων.

«Μόλις τη διαφορά της ηλικίας που τους χωρίζε, η νέα δέχτηκε, ωστόσο, να γίνει γυναίκα του, για να ευχαριστήσει τους γονείς της, που ή ιδέα αυτού του γάμου τους είχε ενθουσιάσει. Μετά την ιεροτελεστία οι δύο σύζυγοι επιβιβάσθηκαν στην ιδιόκτητη θαλαμγο του Σουαρέζ, για να κάνουν το γαμήλιο ταξίδι τους. Αλλά, την πρώτη νύχτα, ο γέρο-Σουαρέζ πέθανε από τη μεγάλη συγκίνησι του. Κι' έτσι η Σοκορίτο έμεινε χήρα, χωρίς να προφτάση να γίνει σύζυγος.

«Όπως καταλαβαίνετε, οι συγγενείς του Σουαρέζ που ήταν πώς, μία μέρα, θα τον κληρονόμησαν, είχαν κάμει τα πάντα για να ματαιώσουν αυτό το γάμο. Μετά το θάνατο του, λοιπόν, έδωσαν με το χειρότερο τρόπο τη δυστυχισμένη Σοκορίτο κατηγορώντας την ότι είχε ξεγυιάσει τάχα το γέρο, για να του πάρη την περιουσία του. Είναι περιττό να σας πω ότι δεν της έδωσαν πενήντα. Οι νόμοι, άλλωστε, δεν την ποσάτευαν.

«Έτσι μερικές ημέρες έπειτα από το θάνατο του Σουαρέζ, η Σοκορίτο επιβιβάσθηκε σ' αυτό το πλοίο, για να διασκεδάση τη λύπη και την απελπισία της.

«Αλλά όπως σας είπα, κανείς από τους επιβάτες του δεν ήξερε ούτε ποιά ήταν, ούτε το δράμα που είχε ζήσει. Εκείνο το βράδυ, ο Φράνκο Σαρμέντο ήταν ακουμπισμένος στα κάγκελα του καταστρώματος και κάπνιζε ήσυχα το τσιγάρο του, κυττάζοντας τα παιχνίδια που έκαναν οι άντρες του πειραγγοίου πάνω στα κύματα, όταν ξαφνικά άκουσε μία μελωδική φωνή πίσω του:

—Μου δίνετε τη φωτιά σας, κυρία;

—Ήταν η χήρα του Σουαρέζ.

—Κουβέντισαν για λίγο μαζί.

—Είσατε ικανός να κρατήσετε ένα μυστικό, διακινδυνεύοντας ακόμη και τη ζωή σας; τον ρώτησε σ' εμιά στιγμή η χήρα.

—Πιστεύω πως ναι, κυρία μου...

—Πέστε με Καλάντ... Σοκορίτο Καλάντ...

αυτό είναι το όνομά μου.

—Ξέρω να κρατήσω ένα μυστικό κυρία Σοκορίτο Καλάντ...

—Η όμορφη χήρα του χαμογέλασε.

—Μην κλείσετε άποψη την πόρτα της καμπίνας σας, του είπε, ενώ απομακρυνόταν.

—Έπειτα από λίγη ώρα, η Σοκορίτο γλύστρησε σαν σκιά μέσα στην καμπίνα του Σαρμέντο...

—Ξημέρωσε σχεδόν, όταν έφυγε από εκεί. Στο κατώφλι όμως της πόρτας, του είπε:

—Η σιωπή σου θα σε κάνει ευτυχισμένο. Μην το ξεχνάτε!

—Την άλλη μέρα, το πλοίο έφτασε στη Λίμα κι' η Σοκορίτο αποβιβάσθηκε εκεί.

—Ο Φράνκο Σαρμέντο εξακολούθησε τη δουλειά του όπως πριν. Και προσπαθούσε να απομακρύνει από τη σκέψι του την περιπέτεια αυτή καταλαβαίνοντας πως δεν μπορούσε να την συνεχίσει.

—Έτσι ήρθε το φθινόπωρο. Το πλοίο σταμάτησε τότε τις εκδρομές του κι' ο Φράνκο Σαρμέντο προσελήφθη ως λογιστής σ' ένα ξυλουργικό εργοστάσιο που βρισκόταν σε μία δασώδη περιοχή, μακριά από τον κόσμο.

—Η χήρα Σουαρέζ, μετά το τέλος της θαλάσσιας εκδρομής της, πήγε να κλεισθή σ' ένα γυναικείο μοναστήρι. Κι' εκεί, έπειτα από μερικούς μήνες έφερε στον κόσμο ένα αγόρι.

—Η Σοκορίτο αναγνωρίστηκε ως κληρονόμος της περιουσίας του Σουαρέζ, για λογαριασμό του παιδιού που είχε φέρει στον κόσμο. Αλλά, ο Φράνκο Σαρμέντο δεν είχε μάθει τίποτα από όλα αυτά. Κι' αν τα μάθαινε δεν θα μπορούσε να φαντασθή ποτέ πως η όμορφη νέα, που είχε σφίξει μία νύχτα στην αγκαλιά του, ήταν η χήρα του μεγάλου βιομηχάνου!

—Πέρασε έτσι κάμποσος καιρός. Καί, ξαφνικά, μία μέρα, ο Σαρμέντο πήρε ένα γράμμα από το γραμματέα του μεγαλοβιομηχάνου Μεντόζα, που τον καλούσε στο γραφείο του.

—Έχω για σας, του είπε ο Μεντόζα, μία σύσταση από τις Ηνωμένες Βιομηχανίες της Λίμας, που για μένα ισοδυναμεί με διαταγή. Σας αναθέτω, λοιπόν, να διευθύνετε το τμήμα των εξαγωγών. Είμαι βέβαιος πως θα τα καταφέρετε...

—Ο Φράνκο δεν μπορούσε να βρη ποιος ήταν ο προστάτης του.

—Έτσι έπειτα από τρία χρόνια, ο Σαρμέντο ήταν διευθυντής των εργοστασίων Μεντόζα.

—Ενδιαφέρονται πολύ για σας στη Λίμα, του είπε ο βιομηχανός.

—Αλλά πρέπει να ξέρετε πως τη θέσι αυτή την οφείλετε περισσότερο στην ικανότητά σας.

—Πέρασαν ακόμη πέντε χρόνια.

—Μία μέρα, ο διευθύνων σύμβυλος των Ηνωμένων Βιομηχανιών της Λίμας προσκάλεσε το Σαρμέντο στο γραφείο του.

—Έχω τις καλύτερες πληροφορίες και τις καλύτερες συστάσεις για σας, του είπε. Το διοικητικό συμβούλιο αποφάσισε να σας αναθέσει τη γενική διεύθυνσι των επιχειρήσεων.

—Πέρασαν κατόπιν πολλά χρόνια από τότε. Στο μεταξύ, ο Φράνκο Σαρμέντο είχε παντοετή μία καλή νέα κι' η ζωή του κυλούσε ήρεμη κι' ευτυχισμένη.

—Μία μέρα, τέλος, έφτασε στη Λίμα ο Βιτόριο Σουαρέζ, που είχε στα χέρια του τα 9110 των μετοχών της επιχειρήσεως.

—Ήταν ένας νέος ως είκοσι πέντε χρόνων, με συμπαθητικό πρόσωπο κι' ευχάριστο παρουσιαστικό.

—Μόλις έφτασε στη Λίμα, έτρεξε αμέσως να επισκεφθή το Φράνκο Σαρμέντο, που έμεινε κατάπληκτος βλέποντας τον. Γιατί είχε αναγνωρίσει σ' αυτό το νέο... τον εαυτό του πριν από είκοσι πέντε χρόνια!

—Η μητέρα μου, του είπε ο νεαρός Σουαρέζ, μ' έστειλε σε σας με την εντολή να σας υπακούσω σε όλα σαν να είσατε πατέρας μου.

—Και του έδωσε ένα γράμμα της που του εξηγούσε τα πάντα.

—Μάθετε ότι σας ανάπηρα από την πρώτη στιγμή, του έγραφε. Αλλά η ιδέα να εκδικηθώ τους συγγενείς του Σουαρέζ, που μου είχαν φερθή σαν να ήμουν μία σκιά, υπερίσχυσε με τον καιρό μέσα στην ψυχή μου...

—Έπειτα έφεσα στον κόσμο αυτό το παιδί... το παιδί μας, και αφωσιώθηκα μ' όλη μου την ψυχή σ' αυτό. Προς χάριν του εκπατρίσθηκα. Αλλά δεν έπαυα να σας συλλογίζω και να ενδιαιφέρωμαι ν' σας.

—Έκασα καλά να φερθώ έτσι; Δεν ξέρω... Κι' άλλωστε, είναι πιλό άργά τώρα πιά για να το σκεφθώ...

—Ο Φράνκο Σαρμέντο σκούπισε κρυφά ένα δάκρυ που είχε κυλήσει από τα μάτια του.

—Έπειτα, γύρισε στο γιοί του και του χαμογέλασε με τρυφερότητα...

—Ο συνουλιότης μου σταμάτησε για μία στιγμή.

—Να γιατί σας μίλησα στην αρχή για τον Προσπερ Μεριμέ, μου είπε έπειτα. Αν η Σοκορίτο φερνόταν διαφορετικά, το ειδικό της με τον Φράνκο Σαρμέντο θα μαθευόταν και θάχανε όριστικά την κληρονομία του Σουαρέζ...

—Θα μου πείτε ίσως ότι κέρδιζε το παιχνίδι της, θυσιάζοντας τον εαυτό της. Αυτό, όμως, είναι άλλο ζήτημα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΡΑΛΑΝΤΟ

Η Βαβίλιδα του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Υστερ' από την αυτοκτονία της Ζουανίτας, ο 'Ανδρέας κι' ο κ. Ζερβαί άνακα- λυπουν μέσα στα σωτάρια της νεκρής, το ημερολόγιο της Ναδίνας, που με τη βοήθεια του, είχε καταφέρει η φοβερή εκείνη γυναί- κα να αντικταστήσει με τόση επιτυχία την άτυχη κόμισσα ντε Ροσβέλ. Ο Ροβέρτος δεν ξέρει, φυσικά, ότι η Ζουανέττα ήτανε μητέρα του. Για να μην υπαπευθη τίποτα, ως τον ένταφισμό της νεκρής στη Νορμαν- δία, δίπλα στον κόμητα ντε Ροσβέλ, η Σί- μπυλ προτείνει στη Φράγκα να φύγει μαζί με τον αγαπημένο της για ένα μικρό ταξίδι μακριά από το Παρίσι. Η Φράγκα διατυ- πώνει την αντίρραση, ότι αυτό το ταξίδι δύο νέων, που συνδέονται μόνο με τα τυπικά δεσμά της μνηστείας κι' όχι με τα ουσια- στικά του γάμου, μπορεί να παρεξηγηθί από την κοινωνία και να δώση άφορμή σε κακο- γλωσσία!

—Πρώτος αυτός! Βιάστηκε ν' αποκριθί η κοπέλλα ζωρή. «Η υπόληψή μου, είναι πιο πολύ δι- κή του...»

Σωπάσανε γι' αοκετή ώρα. συλλογισμέ- νες βαθεία. η Σίμπυλ και η Φράγκα. «Υ- στέρα, εφαικία. τα μάτια της παιδαγωγού λάμπανε από μία εσωτερική ευχαρίστησι. «Έπιασε και τα δυο χέρια της Φράγκας και της είπε:

—Λοιπόν, αγαπημένη μου Φράγκα. Βοήκα τον τρόπο να φύγετε με το Ροβέρ- το, χωρίς αυτό να σε έκθεση στα μάτια του κόσμου...

—Βοήκα τον τρόπο... Πέσιμου τον ά- γασπημένο μου Σίμπυλ!... Έκανε με λαντά- ρα η νέα.

—Θάρω κι' ενώ μαζί σας! —Εσύ!... «Α ναι... Αυτή είναι μια ύ- πέροχη λύσι... Βέβαια, πρέπει ναόθης κα- σύ... «Ετσι, δε θαάσαστε υονόι μας' ο κό- σμος δε μπορεί να μας κακολογήσι...

Και εφαικία, η Φράγκα έπεσε στην άγ- καλιά της παιδαγωγού, και τη νέμισε φι- λιά...

—Μου νοιάζει την εύτυχία, καλή μου, ευγενικά μου Σίμπυλ! της είπε με πα- γματική συγκίνηση. Γιατί, έκτος από ένα ταξίδι στο πλευρό εκείνου που αγαπώ, μου χαοίσεις τη βεβαιότητα πως θα τον γλυτώσω από τις υποψίες που θα δηλητη- ρίαζαν την ψυχή του, αν έμενε στο Πα- ρίσι...

—Βέβαια... Θα πάμε, λοιπόν, όι τοεΐς μας, και, σε λίγες μέρες, όταν θάγουμε τε- λειώσει οι θλιβερές διατυπώσεις, κι' η Ζου- ανέττα θ' αναπαυεται εκεί μακριά κάτω από το χώμα της Νορμανδίας, θα ξανα- γυρίσουμε...

Η Φράγκα σηκώθηκε: —Ενεις δικίο αναπνέμεν μου Σίμ- πυλ... Η συμβουλή σου αυτή μου δίνει την ασφάλεια, μου χαοίρει την έλπιδα, σχεδόν τη βεβαιότητα της εύτυχίας...

Φίλησε την παιδαγωγό της η δεσποινίς ντε Ροσβέλ, και βήκε τρένοντα από το δωμάτιο.

Τράβηξε κατ' εύθειαν στο δωμάτιο όπου βοισκόταν ο Ροβέρτος. Θυμάται ο άναγνώ- στης ότι είγανε άφαισε τον εύγενικό νέο να κοιμάται σε μια πολυθρόνα, κουρασμένος όπως ήτανε, τρακιισμένος από τις αλλεπάλ- ληλες συγκινήσεις.

Την ώρα που υπήκε όμως η Φοάγκα στο δωμάτιό του, τον βοήκε εύπνιο όρθο, να κάνει βήματα νευρικά μέσ' στο δωμάτιο.

—Φοάγκα! της φώναξε ο νέος ναοού- μενος υολίς την είδε.

Εκείνη πήγε κοντά του, τον άγκάλιασε, του γάβισε τα υαυλιά.

—Καλημέρα Ροβέρτο... του είπε γλυ- κά. Πώς είσαι; —Κοιμήθηκα πολύ άσκημα... της ά- πάντησε εκείνος. Βαρείά υ' έναν ύπνο γε- μιάτον εφιάλτες... —Εφιάλτες... —Ναι. «Εβλεπα μια γυναίκα με άσπρο μαλλιά, με υατωμένο πρόσωπο, υ' άπλήρη σε μένα τα χέρια της, και να μου φωνάζη: «Ροβέρτο... Παιδί μου... Βοήθεια! Με βα-

σανίζουμε...

Παγωμένη η Φοάγκα δε υπόρεσε άιέσως ν' άπαντήση. «Υστερα, με μεγάλη προσπά- θεια, του είπε:

—Είσαι πολύ τσαογμένος αγαπημένη μου... Το υαυλό σου είναι νευάτο πασά- ξενες σκέψεις...

—Δε στο κρύβω... Νοιώθω τον έαυτό μου πολύ νευικό...

—Χοιιάζεσαι άλλαγή έντυπώσεων... Ένα μικρό ταξίδι κι' σε ώφέλουμε...

—Ταξίδι κι'... —Ναι... «Υστερ' από τις τόσες περιπέ- τειες, τις τόσες άγωνίες σου, μια άπουά- κουνσί σου από το Παρίσι, έστω και για λίγες μέρες, θα ήτανε για σένα έξαιετικά εύεργετική...

Γλυκά, ο Ροβέρτος τη ρώτησε: —Θα με συνοδεύσι, μική μου Φοάγ- κα...

Κατακόκκινη, εκείνη έσκυψε το κεφάλι της:

—Μά... φυσικά... του άπάντησε ταρ- αγμένη. Μαζί θα πάμε... Και θα υ'ας συνο- δέυη κι' η Σίμπυλ η παιδαγωγός μου...

Χαοοίμενος, ο νέος της είπε: —Τότε, πάω στην άκοή του κόσμου!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η άγγλική καλοκαιρινή υόδα θέλει τις κομψές κυοίς που προνοούν το καλο- καιύι τους στις κοσμικές πλάς' με δι- γτυωτά υπερέ και «άσσοσι» διγτυωτή τσάντα σαν αυτά που φοοσι η κυοία στη φωτογρφή υας.

Την άγκάλιασε και ζήτησε τα υείλια της. Σεμνή, ντροπαλή, η Φοάγκα του πρόσφερε το μέτωπό της.

Την άλλη μέρα, νάοι στην έκτακτη δρα- στηριότητα που έδειξαν ο 'Αντρέας κι' ο κ. Ζερβαί, κατοοβώθηκε να μεταφερθί ο νε- κρός της Ζουανέττας στη Νορμανδία, με τη συνοδεία του υαοκπίου υτ' 'Ανζελύ και δυο υπηρετών. Στο διάστημα αυτό υμως, η Φοάγκα, ο Ροβέρτος και η Σίμπυλ, είχανε φύγει για ένα μικρό ταξίδι κι' στη νότια Γαλλία. Έκει στις υαγεντικές άκτες της Προβηγκίας, στην όνειρομένη Κυανή 'Ακτή, σιγά-σιγά τις φοβερές έντυπώσεις του παρελθόντος τις έδιωχνε ο ζεστός ήλιος, κι' ο γαλάζιος ούρανος, και η άιαιοδοξία της νεότητας ξαναγυοίσε στην ψυχή του Ροβέρ- του, που την είχε τόσο άπονηνιγικά άγκά- λιασε ως τώρα η άπονηνιγία κι' η λύπη...

«Υστερ' από ένα ξένοιαστο κι' εύτυγυμέ- νο δεκαπενθήμερο, η Φοάγκα κι' ο Ροβέρ- τος, πάντα με τη συνοδεία της καλής και πιστής Σίμπυλ, γυοίσανε στο Παρίσι. Οι διατυπώσεις για την ταφή της Ζουανέττας είχανε τελειώσει προ πολλού. Ο 'Αντρέας, μετά το θλιβερό ταξίδι του στη Νορμανδία, είχε γυοίσει με το Παρίσι, πλάι στην αγαπη- μένη του Τερέζα και στη γλυκειά πεθερά του, τη Ναδίνα, που δεν τον ξεγνώριζε κα- θόλου από το παιδί της.

Την ίδια μέρα που έφτασε στο Παρίσι ο Ροβέρτος, η Βαρώνη Γιάκομπσεν τον ά- δήγησε στο συμβολαιογράφο της, κι' έ- δωσε σ' αυτόν τις άναγκάσιες όδηγίες για τη σύνταξη της παάξεως της υιοθεσίας. Δεν υπήκοε κανένα έυπόδιο για να γίνη η πρά- ξις αυτή, άφού η Παυλίνα ήτανε άπάνω ά- από πενήντα έτών, κι' άφού ο υιοίς της είχε πεθάνει υορίς ν' άφιση κληρονομή.

Η άπειρη εύγνωμοσύνη που πλημμυοίσε την ψυχή του νέου για τα άνεξάντλητα δεί- γματα άγάπης κι' άναδοήτος της Παυλί- νας, τον κάνανε να ξεναίη λίγο τη στενο- χωρία του για την άναγκαστική του άπο- μάκρυνσι, έστω και την τόσο σύντομη, ά- πό την αγαπημένη του Φοάγκα, τώρα πού- γε συνήθισε να την έχη κοντά του κάθε ά- ρα, κάθε στιγμή... Το υαγεντικό δεκαπεν- θήμερο πούγε περάσει μαζί της στην Κυ- ανή 'Ακτή, τον είχε πιά βέσει έκτος από τις λουλυδένιες άλυσιδες του έρωτος, και με τις άτασάλιες άλυσιδες της συνήθειας...

Γυοίζοντας από το συμβολαιογραιοείο, ο Ροβέρτος βρήκε τη Φοάγκα να τον περιμέ- νει γεωατή έρωτική άδημονία. Πήδηξε στο λαιμό του, τον άγκάλιασε και τον έρώτησε: —Τελειώσατε, λοιπόν... Είναι πιά όλα εν τάξει!...

—Εν τάξει... άπάντησε, άντι για το Ροβέρτο η Παυλίνα υ' ένα εύτυγυμένο γα- υόγελο. Ο Ροβέρτος σου είναι πιά γυιοίς μου!...

—Τι εύτυχία! φώναξε η κοπέλλα.

Η Βαρώνη Γιάκομπσεν γαυογέλασε πο- νηρά:

—Τώρα, από μένα θα ζητήσετε να έν- κρινώ το γάμο σας, παλιόπαιδα!... είπε. Γιατί είμαι πιά νόμιμη υτέρα σας!

Την αγαθή γυναίκα την άγκάλιασαν, ά- πό δεξιά η Φοάγκα κι' από άριστερά ο Ροβέρτος.

—Γλυκειά μας υπεροούλα! της μου- ουοίσανε με λατρεία. «Ο τι θες θα κά- νουμε...

—Ο τι θέλω... τους ρώτησε.

—Ναι... —Κι' αν θέλω... να μην παντρευτήτε!...

Ο Ροβέρτος κι' η Φοάγκα κυτταχτήκανε άνησυχοι, υωρίς να ξέοουμε τι ν' άπαντή- σουνε...

—Ελάτε, ελάτε... πρόσθεσε η αγαθή Βαρώνη. Σας άστειεύτηκα... Ο γάμος σας είναι και δικό μου όνειρο...

Η Φοάγκα κι' ο Ροβέρτος βάλανε τα γέλια.

—Κι' εμείς που άνησυγήσαμε ότι είχε αλλάξει γνώμη η καλή μας υπεροούλα... της είπε ο νέος.

—Γιατί, αν είχα άλλαξει γνώμη... έκα- νε ψεύτικα άνοιεμένη η Παυλίνα.

Η Φοάγκα κι' ο Ροβέρτος κυτταχτήκα- νε γι' άλλη μια φορά. «Υστερα, η κοπέλλα άπάντησε ήσυχα να σταθερά:

—Θα σε παρακούναυ, υπεροούλα... —Θα με παρακούναυ! άνοίεσε κομι- κά γι' άλλη μια φορά η Βαρώνη.

—Ναι, υπεροούλα... της άπάντησε ο Ρο- βέρτος. Στο μόνο πράγμα που δε θα σ' άκούναυ, θάταν σ' αυτό...

Με νουλωμένα μάτια τους κύτταξε η Παυλίνα, πρώτα τον έναν ύστερα τον άλ- λον... Στο τέλος δεν κρατήθηκε, κι' έβαλε τα γέλια... Μαζί της, βάλανε τα γέλια κι' ο Ροβέρτος, κι' η Φοάγκα...

Το άπόγευμα, όλη η οίκογένοια βρέθηκε συγκεντρωμένη στην πλατεία τραπεζαρία του μεγάρου Γιάκομπσεν για το τοάι. «Ο- λα τα πόσωπα λάμπανε από εσωτερική εύχαοίστησι. Ο έφιάλτης είχε γαθί από τη ζωή τους... «Ολα πιά γαυογέλουσανε υπρο- στά τους...

Σε μια στιγμή, η Ναδίνα γυοίσε στη Βα- ρώνη Γιάκομπσεν:

—Και τώρα, αγαπητή μου νουνά, της είπε, πότε λέτε να φύγουμε για την Κού- βα;... «Εσείς ξερετε πόσο ο πόθος μου ν' άπονηοιηθώ για πάντα το κακό παρελ- θόν είναι μεγάλος, και πόσο θέλω να ξανα- ζήσω στον ώοαίο τόπο που γεννήθηκα...

—Οι διατυπώσεις της υιοθεσίας δε θ' άπαιτήσουνε πολλήν καιρό... άπάντησε η Παυλίνα. «Αέσως μόλις ύπογραφή η παά- ξις, υποοοίμε να γύοουμε με τη Φοάγκα και με το Ροβέρτο... Νοιώζω ότι ο γάμος των παιδιών μας υποοεί να γίνη στην 'Α- θάνα, σε στενό οίκογενειακό κύκλο. Τι λές κι' έσύ!...

Η Ναδίνα υ' ένα βλέμμα της εύχαοί- στησε την κυρία Γιάκομπσεν. Είχανε κα- ταλάβει η μια την άλλη: «Υστερα από είκοσι όλόκληρα γρόνια, στο παρεκκλησι- το κήρυγμα της 'Αθάνας θα γινόταν η τε- λετή που άλλοτε ήτανε να δώση σ' όλους την εύτυχία με την ώρα της Ναδίνας και του 'Ολιδιέ, και που τώρα θα νάοίσε την εύτυχία στην κόρη της υιάς και στο γυιοίό του άλλου...

—Όλες σου οι ιδέες είναι θαυμάσιες, νουνά μου!... είπε η κόμισσα. Ναι, μόνο στην 'Αθάνα πρέπει η Φοάγκα να γίνη κυ- ρία Γιάκομπσεν...

—Μας συγχαοείτε... είπε τότε η Τερέ- ζα, που έδώ και λίγη ώρα συζητούσε γα- υμλόφωνα με τον 'Αντρέα. Μιλάτε για την άναγνώστη σας, υωρίς να υ'ας λογαοίζετε το όλο, τον άντρα μου κι' έμένα, σά να μην ύπάοοουμε... «Ουας, έννοοίμε και οι δυο μας να σας συντροφεύουμε στο ταξίδι σας...

—Εσείς! φώναξαν όλοι υ' ένα στόμα.

—Ναι, εμείς... άπάντησε η Τερέζα. «Ο- ταν η Φοάγκα, πριν από λίγα χρόνια, σας άνάγνυε τους γάμους μας, νουνά, σας εί- πε, βέβαια, ότι ο 'Αντρέας είναι εύτυχός μου, ύπακούοντας στο άνωό κι' έντελώς υωρίς συμβέρον κι' ύπολογισμό άισθημά- του... Για να τ' άποδείξουμε αυτό, άπο- φασίσαμε εκείνη την εποχή ο υαοκήσιος κι' έγω να μην άγγίξουμε ποτέ ούτε φοάγκα από την περιουσία του δόν Ζοζέ, άκούα κι' από την ήμερα που θάοοοταν αυτή όλο- κληρωτικά στα χέρια σας. Το τελευταίο αυτό είναι γεγοός πιά, άφού πέθανε ο πα- τέρας μου που νευότανε την έπικραοία αυτής της περιουσίας. Λοιπόν έφτασε τό- ρα η στιγμή που πρέπει να κρατήσουμε την ύπόσχεσί μας. Πρέπει σήμερα ν' άπο- δείξουμε ότι είμαστε ελικοινείς κι' ότι ο υαοκήσιος υτ' 'Ανζελύ έλεγε άλήθεια όταν δήλωνε ότι δεν ήθελε από τη γυναίκα του —άπό μένα— παρ ά μόνο τον έρωτά μου, όπως κι' έγω δεν έλεγα ψέμματα όταν βε- βαιοίνα ότι έπιθυμούσα τη φτώχεια η τα πλούτη να τα γωστώ στο εύζυγό μου... Μόνο σ' αυτόν και σε κανέναν άλλο!...

—Τότε, λοιπόν, τί σκέπτεσαι να κά- νης... ρώτησε η Παυλίνα με ύφος κάπως είρωικό, ενώ τα μάτια της λάμπανε με την ιδιοίτερη εκείνη λάμψι που τόσο καλά τη νυνοίζαν όλοι...

—Τι σκέπτομαι να κάνω; 'Απλούστα- τα: Θ' άρνηθούμε να πάοουμε αυτά τα κα- ταραμένα έκατομυρία!... φώναξε με δύνα- μι η Τερέζα, κατακόκκινη, άποφασιστική. Αυτά τα λεφτά, πού, παρ ά λίγο να σιοίχι-

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Άρχίζει το ώραιότερο και το πιο συγκινητικό δραματικό κοινωνικό μυ- θιστόρημα του δημοφιλούς Γάλλου συγ- γραφέως ΖΥΛ ΜΑΡΥ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

Μια πεντάμορφη και άγνη κοπέλλα έμπνέει γύρω της φλογερούς έρωτες. Την αγαπάει παράφορα με πάθος κι' εκείνος άκόμη που νομίζει πως είναι — και πού δεν είναι— ο πατέρας της, κα- θώς κι' εκείνος που δεν ξέρι πως είναι άδελφός της! Η όμορφη νέα ώστόσο νοιώθει για όλοιο μια άγνη άγάπη η μια άπλή συμπάθεια και άποστρέφε- ται έναν μόνο: τον άληθινό πατέρα της! Και όμως ο πατέρας αυτός γίνεται έγκληματίας και βάσει τα χέρια του στο αίμα για να την ιδι εύτυχισμένη και βαθυπλούτη...

Για τα έγκλημά του αυτό ένοχο- ποιούνται άλλοι, άθώοι, κατηγορείται ένας πατέρας πως σκότωσε το παιδί του! Μα ένας «νεκρός» ξαναγυοίσει στη ζωή για ν' άποδώση δικαιοσύνη και να τιμωρήση τον ένοχο.

Ένας σφοδρός άνεμος βιαίαν πα- θών πνέει διαοικός στις ποτισμένες με αίμα και δάκρυα σελίδες του άριστου γήματος αυτού του ΖΥΛ ΜΑΡΥ.

συνε τη ζωή στη λατρευτή μητέρα μας... Αυτά τα λεφτά που γίναν άφορη να κιν- δυνεύη και η δική μου ζωή, και η έλευθε- ρία του αγαπημένου μας Ροβέρτου με μια φοιητή κατηγορία που τον έκανε τόσο να ύποδοι... Μπορώ να σας βεβαιώσω με τον πιο κατηγορηματικό τόπο, ότι στο ση- μείο αυτό κι' ενώ και ο 'Αντρέας συμφω- νούμε άπόλυτα: Τα διαδολεμένα αυτά λε- φτά που μας δημιουργήσανε τόσες δυστυ- χίες, δε θα τα κρατήσουμε! Τα λεφτά είναι μέσον, δεν είναι σκοός... Για υ'ας αντίθε- τα, δεν ήτανε τίποτ' άλλο παρ ά άφορηές δυστυχίας... Θα τα υιοιόσσουμε, λοιπόν, ό- λα στους φτωγούς!... Αυτό δε θάνε άναθο- ρονία' θάνε πονί άπ' όλα μια πράξις άυ- νης, γιατί — πως να σας το πώ!... — έ- γουμε και μια πρόληψη, ότι αυτά τα λεφτά υ'ας φέραν ως τώρα τόση δυστυχία... «Ο- σο για υ'ας, θα φύοουμε μαζί σας για την 'Αθάνα, και, άφού παρσυρεθούμε στους γά- μους του Ροβέρτου και της Φοάγκας, νου- νά, θα φύοουμε από κει για το γουσωρευίο σας, όπου ο 'Αντρέας πέτυνε τόσο καλά, εκεί, έλπίζω να κερδίσι άοκετά σπουατική περιουσία, για να υποοείσουμε ύστερα, κι' εκείνος κι' έγω, να ζήοουμε εύτυγισμένοι κοντά σας, κοντά στη λατρευτή μας υαυά.

—Μαζί με τον 'Αντρέα, νουνά μου, και το πιά έρωμο υιοί θα μου φαίνόταν παρ ά- δειςος!

Η Φοάγκα, με μια έκφραστική κίνησι του κεφαλιού της έπιδιοκίμασε την άδε- λφή της. «Ομοια άναπούσε κι' αυτή τον Ροβέρτο.

—Και έπειτα, έξακολούθησε ο υτ' 'Αν- ζελύ, αν το γουσωρευίο είναι μακριά άπ' το Παρίσι, δεν είναι μακριά άπ' την 'Α- θάνα. Άρκει ένας υνός ταξίδι. Σπουδαίο πράγμα! Θα έρχόμαστε, λοιπόν, συχνά να σας βλέπουμε και θα σας φέρονε τα παι- δία μας, όταν υ'ας δώση ο Θεός... Κοντά σας θ' άντλοόμε δύναμι, από καιρό σε και- ρό, και θα νιώθουμε τη θαλπωρή του σπι- τιού και της οίκογενείας...

—Καλά παιδιά μου, είπε εφαικία η Παυλίνα, σας έπιδιοκίμαζω και τους δυο. Με τη διαφορά ότι για ν' άποκτήσετε την περιουσία που θέλετε δεν θα υιοιόσασθι να πάτε τόσο μακριά. 'Αντρέα, έγω κάποια άλλη επινέηση να σας πορτείνω...

—Ποιά; ρώτησε η Τερέζα άνησυχη κά- πως. Μήπως θα υ'ας υωρίσετε πάλι και θα

—Ω, παρτόν, κύριοι. Δεν πρόσεξα την ταμπέλλα!...

(Του Β. Χοιστοδοούλου)

—Ω, παρτόν, κύριοι. Δεν πρόσεξα την ταμπέλλα!...

μάς υποβάλλετε σε καινούργιες δοκιμασίες;

— Σώπα έσύ. κακό κοίτσι! Νοιώθετε πάντα για μένα κάποια υνισιακάία τὸ βλέπω... Νά ποιά εἶνε ἡ νέα ἐπινείσησι πού σας ποτείνω: Ἐγὼ εἶμαι πλουσία πάσα πολὺ μάλιστα! Ἄν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ νιουῦ μου ἐξακολουθήσα νὰ κατὰ-γίνουμαι μὲ ὑποθέσεις κι' ἐπιχειρήσεις τὸ ἔκανα ἰδίως αὐτό, γιατί ἡ υπερβολικὴ ἐργασία πού ἀπαιτοῦσε ἡ διεύθυνσι τοῦ οἴκου Γιάκουμπσεν μὲ παρηγοροῦσε στὴ θλίψι μου καὶ μ' ἔκανε νὰ ξεγνώ τὸν πόνο μου... Ἄν μού ἔλειπε ἡ ἀσκολία αὐτή, θὰ τοελλανόνουν ἀσφαλῶς! Σήμερα διώσε πού γάρει στὴ μικρὴ αὐτὴ ἐξακολούθησε ἡ Παυλίνα δείχνοντας τὴ Φράγκα ἀπὸ κτήσα πάλι οἰκογένεια δὲ μὲ μὲνι πιά παρὰ νὰ ζῆσε εὐτυχιμένη τὰ ὑπόλοιπα γούνια μου καὶ νὰ περιμένω τὴν ἡμέρα πού θ' ἀξιώθω νὰ ναυορίζω στὴν ἀγκαλιά μου τὰ ἐγγόνια πού θὰ μὲ χαρίζουν ἡ Φράγκα κι' ὁ Ροβέρτος μου... Λοιπὸν παραιτοῦμαι πιά ἀπ' τὶς ἐνοασίες μου. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη νὰ δουλεύω νιά ν' ἀσπασολῶ τὸ μυαλό μου... Ὡστόσο ἓνας οἶκος σὰν τὸν δικό μας δὲν ὑποεὶ νὰ κλείσῃ ἀπ' τὴ μιὰν ἡμέρα στὴν ἄλλη. Καὶ σὲ ποῖον ποτεπεί νὰ ἐμπιστευθῶ τὴ διεύθυνσί του; Στὸν νέο βαρόνο Γιάκουμπσεν; εἶπε ἡ Παλίνα μὲ συγκινημένο χαμόγελο

— Ἄν εἶχε συνηθίσει ἀπὸ νέος σὲ τέτοιου εἶδους ἐργασία, θὰ εἶχε ἀσφαλῶς αὐτὴ τὴν ικανότητα. Πρὸς τὸ παρὸν διώσε ἔχει ἀποκλειστικὰ μὴν καὶ νου καλλιτέ- νη...

— Οἱ ἀριθμοὶ μου προξενοῦν φοίρη, ἀποκοίθηκε μ' ἀφέλεια ὁ Ροβέρτος. Τ' ὁλο- λογῶ.

Ἡ Φράγκα κι' ἡ Ναδίνα νελάσανε μὲ τὴν αὐθόρμητη αὐτὴ δάλασι ἐνῶ ὁ Ἄντρέας φώναζε:

— Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὸ σκέψι- σας κυρία καὶ σὰς εἶμαι βαθειὰ ὑπογε- ωμένος γι' αὐτὴν... Ἀλλὰ νιά τὴ διεύθυνσι ἐνὸς τόσο σπουδαίου τορπεζιτικὸ οἴκου δὲ θὰ σὰς λείπουν ἀσφαλῶς υποψήφιοι πε- ρισσότερο πεπειραμένοι καὶ καλυτεροὶ μου, πού μὲ τὴν ὁδηγία τοῦ κυρίου Ντεσάμ, θὰ πετύχουν τὴν ἐκκαθάσει τῶν λογαρια- σμῶν πού ἐκκρεμοῦν.

— Φοδῶμαι μὴπως κάνω καμμιὰ ἀσνη- μὴ ἐκλογὴ; κι' ἐνῶ ἔθελα ν' ἀφήσω τὴ δι- εύθυνσι σ' ἓνα πρόσωπο πού νὰ τοῦ ἔνω ἀπόλυτη εὐπιστοσύνη. Γιὰ ἀντικαταστή- μου λοιπὸν διάλεξα ἐσένα Ἄντρέα. Ἐσένα πού, καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ πα- τέρος σου καὶ τῶρα ἀκούη υποοοῦσες νὰ γίνης κληρονόμος μεγάλης περιουσίας καὶ πού τὴν ἀνρήθηκες μὲ περηφάνεια καὶ φι- λοτιμία...

— Μὲ κρίνεται μὲ μεγάλη ἐπιείκεια ἀ- πάντησε μὲ μετριοφροσύνη ὁ Ἄντρέας. Ἡ τιμιότης πάντως κι' ἡ εὐθύτης δὲν εἶνε, νο- μίζω, τὰ μόνα προσόντα πού νορεῖται κα- νεῖς γιὰ νὰ διεύθυνῃ τὸν οἶκο τῶν Γιάκου- μπσεν...

— Ναι, τὸ ξέρω. Χοερίζεται κανεῖς νᾶν ἀκόμα ἐξυπνάδα ἀποφασιστικότητας κι' ἐ- νεργητικότητας. Τὰ προτερήματα αὐτὰ τὰ ἔχετε. Τὸ ἀποδείξατε μὲ τίς ἐν... σας στα χρυσουχεῖα τῆς Γουϊάνας. Μὴν ἐπιμέ- νετε λοιπὸν. Ἡ ἐκλογὴ μου εἶνε ἔξοχη καὶ ὀριστική. Καὶ ναίρομαι νιατὶ μὲ δίνεται ἡ εὐκαιρία ν' ἀποδείξω καὶ στὴ δεύτερη κόρη μου πού τόσες φορές θὰ μὲ κατα- ράσθηκε ἴσως ὅτι ἡ καρδιά μου γτυπάει καὶ γι' αὐτὴν κι' ὅτι τὴν ἀγαπῶ ὅσο ἀνα- πῶ καὶ τὴν Φράγκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Κοινωνικά

Γάμος.

Ο κ. Τάσος Δημητοῦ καὶ ἡ δνὶς Ἐλένη Ψάλλη ἐτέλεσαν τοὺς ναύους τὸν 27ην Ἰουλίου. Τοὺς εὐνέμεθα βίον εὐτυχ καὶ ἀν- ὀσπαστον. Σ. Μ.—Σ. Μπ.

Νέοι ἐπιστήμονες

Εἰς τὸν λαδόντα τὸ πνυνίου τῆς ἱατρικῆς κ. Α. Φωτιστοπούλου ἐκ Κιλκίς εὐνοῖαι κα- λὴν ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν. Παν. Λαυσιδης

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησαν τὰ γνωστὰ περιοδικὰ τοα- γουδίων «Μοντένο καὶ Καινοῦνιο Τσαουδὶ» μὲ ὅλα τὰ τελευταῖα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ σοῦξ καὶ μὲ ἄλλην καλλιτεχνικὴν ὕλην.

Χωρὶς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Οἱ ἔμποροι τῶν παιδιῶν τους

Ὑπάρχουν γονεῖς πού ἐκμεταλλεύονται τὰ παιδιά τους; Ἄν ρίξη κανεῖς ἓνα βλέμμα στὶς δικαιογραφίες πού πέρασαν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον τῶν Ἀνθλίκων καὶ συ- κλητήθηκαν σ' αὐτό, θ' ἀνατριχιάσῃ. Εἶ- ναι ἀφάνταστη ἡ θηριωδία μερικῶν ἀν- θρώπων! Τίποτα δὲν τοῦ κάνει ν' ἀλλά- ζουν χαρακτήρα καὶ αἰσθήματα. Τίποτα δὲν τοὺς γεμίζει τρεφρότητα τὴν ψυχὴ. Εἶναι θηρία ἀνθρώποι τῆς ζούγκλας τοῦ ὑποκόσμου. Φοβεροὶ καὶ ἀπαίσιοι ἀνθρώ- πον πού δὲν διστάζουν νὰ ἐμπορευθοῦν κι' αὐτὸ τὸ παιδί τους. Ἡ «Ἐταιρεία Προστασίας Ἀνθλίκων» πολλὰς φορές βο- ἔθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἐπέμβῃ καὶ ν' ἀπο- σπᾶσθ ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῶν τῶν ἐκμεταλ- λευτῶν εἷα παῖδι. μὲ δικαστικὴ ἀπόφασι. Καὶ νὰ μιά ἀπὸ τίς χαρακτηριστικὲς αὐ- τῆς περιπτώσεις:

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια κλείσθηκε στὴ φυλακὴ ἓνας ἀπὸ τοὺς πιδ τρωμεροὺς κα- τεργάρηδες τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἀνθρώπος αὐ- τὸς εἶχε τὴν ἀπάτη μέσα στὸ αἷμα του! Φροντίζε νὰ εἶναι καλὸντυμένος καὶ νὰ δημιουργῇ γνωριμίες μὲ γνωστοὺς ἰση- ναίους.

Τὸν ρωτοῦσε π. χ. κάποιος, πού δὲν τὸν ἤξερε καλά:

—Μήπως ξέρεις τὸν... Παπαστράτο; —Ποιόν; Τὸν Γιαννάκη; Μὰ χθές τὸ βράδυ ἤμαστε μαζί... Θέλεις τίποτα ἀπὸ αὐτόν; Λέγε, μὴ ντρέπῃσαι! Τὸ νὰ ζητᾷ κανεῖς δουλειὰ δὲν εἶναι ντροπὴ! Ὁ δυστυχὴς ἀνθρώπος τοῦ ἔλεγε τότε τὰ βάσανά του. Εἶχε οἰκογένεια, πνιδιά, εἶχε βουτηχθῇ ὡς τὸ λαῖμό στὰ χρέη...

—Ξέρω... ξέρω ἀπὸ βάσανο, τοῦ ἀπαν- τοῦσε ὁ ἀπατεώνας. Σὲ λυπάμαι καὶ θὰ φροντίσω γιὰ τὸ ζητήμα σου! Μὰ ἐδῶ πού τὰ λέμε, χρειάζονται μερικὰ φιλά! Κάτι γιὰ ταξὶ, κάτι γιὰ κανένα δωράκι στοὺς ὑπαλλήλους, κάτι γιὰ κανένα χαρ- τώρημα! Δανεισθὲν ἓνα δυὸ ἑκατομμύρια κι' ἔλα νὰ μὲ ἰδῇς!

Ἐπαίρνε φυσικὰ τὰ λεφτά, ἀνέβαλλε ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα τὴν ὑπόθεσι, κορό- ἰδεμε ἔτσι, λίγο καιρὸ τὸ θυμο του καὶ στὸ τέλος τοῦ ἔλεγε:

—Εἶσαι ἄτυχος, καῦμένε! Φαίνεται ὅ- τι δὲν γίνεται τίποτα! Ἐννοια σου ὁ- μως, θὰ σ' ἔχω ὑπ' ὄψι μου ὅταν παρου- σιασθῇ καμμιὰ δουλειά!

Κι' ὁ δυστυχὴς ἀνθρώπος ἔφευγε, δι- χως νὰ μπορῇ νὰ πῇ τίποτα. Μ' αὐτὴ τὴν μέθοδο τῶν «ὑψηλῶν γνωριμῶν» εἶ- χε βάλεϊ στὸ χέρι κόσμο καὶ κοσμάκ. Μιά μέρα ὁμως ἀπεκαλύφθη ἓνα «κόλπο» του.

Τὸ θυμὰ του τὸν κατήγγειλε στὴν Ἀ- στυνομία. Τὸν συνέλαβαν. Ἀπὸ τίς ἀνα- κρίσεις κατόπιν πού ἔγιναν, ἤρθαν σὲ φῶς ἓνα πληθος ἀπάτες τὸν κι' ὁ «ἔξυπνος» αὐτὸς κλείσθηκε στὴ φυλακὴ.

Τότε μπλέχθηκαν τὰ πράγματα. Ὁ ἀ- πατεῶν ἦταν παντρεμένος καὶ εἶχε κι' ἓ- να μικρὸ παιδί. Ἀρχίσαν νὰ ὑποφέρουν κι' ὁ ἀπατεῶν δὲν εἶχε οὔτε τὰ τσιγάρα του στὴ φυλακὴ. Σκέφθηκε, λοιπὸν μὲ ποῖο τρόπο νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Καὶ βρήκε τὴν ἀκόλουθι «μηχανή»: Κάθισε κι' ἔγραψε διάφορα συγκινητικὰ γράμματα σὲ διάφορους πλοῦσιους Ἀθηναίους.

«Ἡ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου, τοὺς ἔγραφε, θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα, ἐπεὶδὴ ἐγὼ ἀμάρτησα καὶ βρισκομαι στὴ φυλακὴ! Δὲν ἔχω κανέναν νὰ τοὺς κυτ- τᾷ. Ἄν ἔχετε καρδιά, βοηθήστε τους». Κι' ἔγραφε τ' ὄνομα τῆς γυναίκας του καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ἐκίνησαν τότε διάφοροι φιλάνθρωποι καὶ πῆγαν στὸ σπίτι του κι' ἔδωσαν λε- φτά καὶ τρόφιμα καὶ δῶρα στοὺς δικούς του. Κι' ἡ οἰκογένεια τοῦ φυλακισμένου περνοῦσε τώρα περίφημα. Καλύτερα ἀπὸ τὸν καιρὸ πού αὐτὸς ἔκανε τίς ἀπάτες του!

Ὁ ἀπατεῶν μάθαινε ἀπὸ τὴ γυναῖκα του τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φιλάνθρωπων κι' ἐτριβε τὰ χέρια του...

Ἐτσι, ὅταν βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ κάθισε νὰ ξεκουρασθῇ στὸ σπίτι του δῆ- λωσε στὴ γυναῖκα του:

—Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ ζῆσω τίμια.

—Καὶ τί θὰ κάνης; ἀπόρησε ἐκείνη.

—Τίποτα!...

—Πῶς τίποτα. Πῶς θὰ ζήσους;

—Βρήκα τὸ μυστικό: Θὰ μάς ζῶνε ὅλους, οἱ φιλάνθρωποι! Μέσα σ' ἓνα ἐ- κατομμύριο πού ἔχει ἡ Ἀθῆνα δὲν θὰ βρεθοῦν εἰκοσι ἀνθρώποι τὸ μῆνα νὰ ἐν- διαφερθοῦν γιὰ μάς;

—Ἀληθῶς;

—Κάθισε καὶ γράφε καὶ νὰ λείπουν οἱ ἐρωτήσεις...

Κι' ἡ γυναῖκα του κάθισε κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ ἡ μάλλον ν' ἀντιγράφῃ τὸ ἴδιο στερεότυπο γράμμα πού εἶχε συντάξῃ ὁ ἀπατεῶν. Ἐκανε δέκα, εἰκοσι, τριάντα ἀντίγραφα. Ὑστερα, ὁ ἀντὴρ τῆς πῆρε τὸν Ὀδηγὸ τῶν Ἐπαγγελματιῶν κι' ἄρ- χισε νὰ γράφῃ στοὺς φακέλους τίς διευ- θύνσεις τους...

Λίγες ἡμέρες κατόπιν ἄρχισαν νὰ κα- ταφθάνουν τὰ... θυμάτα.

—Ποῦ εἶναι ὁ μικρὸς ἄρρωστος; ρω- τοῦσαν.

Ἡ μητέρα περίλυπη τοὺς ὡδηγοῦσε μέ- σα στὸ φτωχικὸ δωμάτιο. Πάνω σ' ἓνα κρεβάτι στέναζε ἓνα πολὺ συμπαθητικὸ παιδάκι. Οἱ κυρίες τῶν διαφόρων ἐμπό- ρων, οἱ φιλάνθρωποι συνεκινούντο.

Ἀδειαζαν λοιπὸν τίς τσάντες τους, ἄ- δειαζαν τὰ πορτοφόλια τους κι' ἔφευγαν εὐχάρστημένοι πού εἶχαν κάνει μιά κα- λὴ πράξι...

Μὰ τὸ κακό συνεχιζόταν. Εἶχε γίνῃ σωστὴ ἐπιχείρησις. Καμμιὰ φορὰ τὸ παι- δι ἐπαναστατοῦσε:

—Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι διαρκῶς ξαπλω- μένος στὸ κρεβάτι, στέναζε. Ἐθῶ νὰ πᾶω νὰ παίξω καὶ νὰ ξεμουδιάσω!...

Ἡ ἀπληστία ὁμως τῶν γονέων του ἔ- γινε ἡ ἀφορμὴ νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἐπιχείρησις.

Μιά μέρα παρουσιάσθηκε στὴν «Ἐται- ρεία Προστασίας Ἀνθλίκων» τὸ παιδί αὐτό:

—Σώστε με, εἶπε. Βαρῆθηκα νὰ ξεγε- λῶ τὸν κόσμο! Μιά κυρία πού ἔμαθε τὴν πραγματικὴν κατάστασί μου μὲ εἶπε ν' ἀποταθῶ σὲ σὰς... Κατὰφερα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ σπίτι τὴν ὥρα πού πῆγε νὰ εἰσπράξῃ κατὶ βοηθήματα ἡ μητέρα μου... Δὲν θέλω πιά νὰ ξαναγυρίσω κον- τὰ τους!

Τὸ παιδί τὸ κράτησαν τότε ἐκεῖ κι' ἡ Ἀστυνομία ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι. Οἱ δυὸ ἀσυνειδητοὶ γονεῖς πού ἐκμεταλλεύονταν τὸ παιδί τους καὶ τοὺς φιλάνθρω- πους κλείσθηκαν στὴ φυλακὴ. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ σταλθῆκε σ' ἓνα ἀναμορφωτικό σχολεῖο γιὰ νὰ γίνῃ ἀνθρώπος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΜΕ τὴν ἀναγκαστικὴ ἀπο- μάκρυνσι τῶν Βρετανῶν ἀπὸ τὴν Περσία καὶ τὰ πετρέλαιά της, ὁ ἡγεμὼν τοῦ Κουβαῖτ, ἐνὸς κρατιδίου ἐκτά- σεις 5.000 τετραγωνικῶν χιλι- ομέτρων, ἄρχισε νὰ γίνεται ὁ πλουσιώτερος ἀνθρώπος πού γνώρισε ποτὲ ἡ ὑφήλιος.

Πράγματι, τὰ εἰσοδήματα τοῦ σείχη Ἀμπντουλλά ἐλ Σα- λῖμ ἐλ Σουμπά ὑπολογίσθηκαν ἐφέτος σὲ 20.000.000 χάρτινες λίρες τοῦ χρόνου, θ' ἀνεβούν σὲ 50.000.000 λίρες. Θὰ εἰ- σπράττει δηλαδὴ περίπου 1½ λί- ρα στὸ δευτερόλεπτον — ἔσο- δο πού κανεῖς ἄλλος ἀνθρώπος δὲν εἶχε ὡς τώρα. Τὰ χρήματα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὸ πε- τρέλαιο πού συγκεντρώθηκε ἐπὶ χιλιάδες αἰῶνες κάτω ἀπὸ τὴν ἐρημὸ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κράτους, ἀνάμεσα στὸ Ἰράκ καὶ στὴ Σαουδικὴ Ἀραβία, στὰν Περσικὸ Κόλπον. Ἀνῆλκουν δὲ προσωπικὰ στὸ σείχη, πού ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ ξοδέψῃ ὅπως θέλει.

Τὰ κοιτάσματα πετρελαίου τοῦ Κουβαῖτ θεωροῦνται τῶ- ρα τὰ πλουσιώτερα τοῦ κόσμου. Ἀνεκαλύφθηκαν τὸ 1934, ἔμεναν ὁμως σκεδὸν ἀνεκμετάλλεα ὡς ὅτου τὰ γεγονότα τῆς Περσίας ἀλλάξαν ριζικὰ τὴν κατάστασι στὴν Ἀ- νατολίη. Ἐγινε δηλαδὴ ἀμέσως ἀπεριορίστη ἡ ζήτησις πε- τρελαίου, κι' ἐστὶ τὸ Κουβαῖτ ὑπολογίζεται πῶς θ' ἀποδώ- σῃ ἐφέτος 40.000.000 τόννους τοῦ πολυτίμου ὑγροῦ, πού φορτώνεται στὰ πετρελαιοφόρα ἀπὸ τὸ καινούργιο λιμάνι Μίνα ἐλ Ἀχμάντι.

Ἐξ ἄλλου, τὸ πάθος τῶν ἐ- ταιρειῶν πετρελαίου στὴν Περσία τοὺς ἔγινε μάθημα. Ὅταν λοιπὸν ὁ σείχης Ἀμπντουλλά ὑπέδειξε ὅ- τι ἦταν μικρὸ τὸ μερίδιό πού τοῦ ἔδιναν ἀπὸ τὰ κέρδη τους, τὸ ἀ- γέδασαν δίχως ἀντίρρησι σὲ 50%. Ἐτσι, ὁ λογαριασμός τοῦ σεί- χη στὶς Τράπεζες αὐξάνει ὁλοένα ἰλιγγιωδῶς.

Εὐτυχῶς, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶ- ναι θρησκός, ἀπλὸς καὶ ἀφωσι- μένος μόνο στὸ λαὸ του. Συμμε- ρίζεται τὴν πατριαρχικὴ ζωὴ τῶν 160.000 ὑπηκόων του, πού δὲν ἔ- χει ἀλλάξῃ ἀπὸ αἰῶνες. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ πολυτέλεια πού προ- σείλκυσε ἄλλους ἡγεμόνες τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Δὲν πίνει, τὸ μόνο δὲ ἀτομικὸ τοῦ ἐξοδο εἶναι τὸ κά- πνισμα 50 τσιγάρων τὴν ἡμέρα.

Ντύνεται μὲ τὴν πατροπαράδο- τη φορεσιὰ τῆς χώρας του. Δὲν ἔχει κοσμήματα οὔτε αὐτοκίνητα. Δὲν ἔχει ἐγκαταλεῖπει ποτὲ τὸ βα- σίλειό του. Ὡστόσο, τὰ καταφέρ- νει περίφημα στὶς διαπραγματεύ- σεις του μὲ τοὺς ξένους ἐπιχειρη- ματίες.

Δὲν ζαλίστηκε καθόλου ἀπ' τὰ ἀμύθητα πλοῦτη πού ἀπέκτησε ἔ- στω ἑαφικὰ. Εἶναι ἡλικίας 56 ἐ- τῶν ὡραίος ἀντὴρ, σοβαρὸς καὶ συντηρητικὸς, ἀρκετὰ μορφωμένος — ἔχει γράψῃ μάλιστα μιά ἱστο- ρία τῆς χώρας του. Δὲν διοικεῖ ἀπολυταρχικὰ τὸ βασίλειό του.

Ἀντίθετα, ἔχει ἐφαρμοσῇ τίς βά- σεις τοῦ συστήματος μίξς ἀντιπρο- σωπευτικῆς κυβερνήσεως, σκοπεύ- ει δὲ ν' ἐπτάσῃ στὴν ἀπόλυτη δη- μοκρατίᾳ μὲλις ὁ λαὸς του θὰ ὠριμάσῃ ἀρκετὰ πολιτικῶς. Συσχετίζεται Ἀμερικανούς καὶ Βρετανούς ἐμπειρογῶ- νες γιὰ τὰ πολιτικά καὶ τεχνικά προβλήματα τῆς χώρας του, δὲν ἔχει ὁμως τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Δύσι. Βλέπει μ' ἐνδιαφέρον νὰ ξεφυτρώσουν οἱ μωντέρνες «πό- λεις», ὅπου κατοικοῦν οἱ χιλιάδες Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικα- νοὶ πού ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐξαγωγή τοῦ πετρελαίου.

Ὁ σκοπὸς του εἶναι νὰ δαπανῇ γιὰ τὸ λαὸ του ὅλα ὅσα εἰσπράττει ἀπὸ τὸν ὑπόγειο πλοῦτο τῆς χώρας του. Τὸ πρόβλημα ὁμως εἶναι πῶς νὰ τὰ ξοδέψῃ. Ἄν ρίξῃ ἑαφικὰ 20.000.000 λίρες μέσα σὲ μιά μικρὴ χώρα, πού ζοῦσε ὡς τώρα φτωχικὰ μὲ τὸ ψάρεμα τῶν μαργαριταριῶν καὶ τὴν κτη- νοτροφία, θὰ προκαλέσῃ ἓνα φοβερὸ καὶ καταστρεπτικὸ πλη- θωρισμό.

Μπορεῖ, βέβαια, νὰ φτιάσῃ νοσοκομεῖα, σχολεῖα, δρόμους — καὶ θὰ τὰ φτιάσῃ, χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν παραμικρὴ φορολογία στοὺς ὑπηκόους του. Δὲν γίνονται ὁ- μως ὅλ' αὐτὰ μέσα σ' ἓνα χρόνο, ἀπλῶς καὶ μόνο μὲ τὴ δα-

Ἀνθρώποι ΒΟΥΤΗΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΧΑΥΟΔΕΦ

Δὲν ξέρεῖ πῶς νὰ ξοδέψῃ τὰ κέρδη του ἀπ' τὸ πετρέλαιο

σιμα τῆς πνευματικῆς στάθμης τοῦ λαοῦ τῆς καὶ μὲ τὴ δι- μιουργία συνθηκῶν πού θὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ὑλικὴν προῦπο- θέσει μίας ἀνετής ζωῆς.

Τὰ νοσοκομεῖα θὰ καλύτερέψουν τὴν ὑγιεινὴν κατάστασι καὶ θὰ ἐξαλείψουν τὴ μαστίγια τῆς φυματίσεως. Ἡ μόρφωσις θὰ ἐπιτρέψῃ σὲ ἀντρες καὶ γυναῖκες νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ τεχνικά ἐπαγγέλματα (ἤδη μερικὲς χιλιάδες σπουδάζουν μηχανικοί).

Πρὸ 20 ἐτῶν, δὲν ὑπῆρχαν πραγματικὰ σχολεῖα στὸ Κου- βαῖτ. Σήμερα ὁ ἀριθμὸς τους αὐξάνει ραγδαίᾳ, παράλληλα μὲ τὴ δημιουργία νέων δασκάλων.

Ἐχουν δημιουργηθῇ ἐξ ἄλλου δουλειὲς γιὰ 2.000 κοπέλ- λες — πράγμα καταπληκτικὸ γιὰ μιά χώρα ὅπου ἡ γυναῖ- κα ἔμενε ἀμόρφωτη καὶ κλεισμένη στὸ γυναικωνίτη.

Τὸ πιδ ἐνδιαφέρον ὁμως ἀπ' ὅσα κάνει ὁ σείχης μὲ τὰ τόσα λεφτά του, εἶναι ὅτι μετα- βάλλει τὸ πετρέλαιο σὲ νερό! Στὴ χώρα αὐτὴ, δὲν ὑπάρχει οὔτε στα- γόνα νεροῦ. Ἀπὸ αἰῶνες τώρα τὸ νερὸ μετεφέρετο μὲ πλοῖα ἀπὸ ἄλ- λες εὐτυχέστερες χώρες τῶν ἀ- κτῶν τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, πού ἔχουν ποτάμια.

Τώρα ὁμως ἄρχισε ἡ παραγωγή του ἀπὸ τὴ θάλασσα! Ἰδρύθηκε δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερο ἀποστα- κτήριο τοῦ κόσμου, πού ἀποστά- ζει θάλασσα, χρησιμοποιοῖ τὸν ἀτμὸ γιὰ ἀπόδοσι κινήτηριος δυ- ναμείας καὶ συγχρόνως παράγει 4.000 τόννους πόσιμο νερὸ τὴν ἡμέρα.

Πρόκειται δὲ νὰ δαπανηθοῦν με- ρικὰ ἀπ' τὰ ἑκατομμύρια τοῦ σεί- χη. γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐνὸς ὅλ- λου παρομοίου ἐργοστασίου, πέν- τε φορές μεγαλύτερου. Καὶ ὁ κα- θένας μπόρεῖ νὰ φανταστῇ τὴ με- γάλῃ σπουδαιότητα τοῦ ἔργου αὐ- τοῦ ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς βελτιστέ- ως τῶν δῶν ζωῆς τοῦ λαοῦ τῆς χώρας αὐτῆς.

Ὁ «στρατὸς» τοῦ Κουβαῖτ ἀ- ποτελεῖται ἀπὸ λίγες ἑκατοντάδες ἀνδρες. Δὲν σκοπεύει δὲ νὰ τὸν αὐξήσῃ ὁ σείχης, γιατί βασί- ζεται στὴν προστασία τῆς Μεγάλης Βρετανίας, πού τὸν περασμένο αἰῶνα προφύλαξε τὴ χώρα του ἀπὸ τίς κατακτητικὰς βλέψεις τῆς Ρωσίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Τουρκίας.

Οἱ πολὺ πλοῦσιοι ἀνθρώποι εἶ- ναι σχεδὸν πάντοτε δυστυχισμέ- νοι. Ἀλλὰ ὁ σείχης Ἀμπντουλλά ἀποτελεῖ μιά ἀπὸ τίς ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις αὐτοῦ τοῦ κανόνος.

Ἡ προσπάθειά του ν' ἀξιοποιῇ τὰ πλοῦτη του μὲ τὴ δι- μιουργία ἔργων, πού θὰ βελτιώσουν ὁλοένα τὴ ζωὴ τῶν ὑπη- κόων του καὶ θ' ἀνεβάσουν τὸ πολιτικὸ ἐπίπεδό τους, τὸν κάνει εὐτυχισμένο.

352 λίρες γιὰ μιά γάτα

Ὅταν ἡ Ἀγγλίδα κ. Γκλαίντ Ντότζετ ἔφυγε πρὸ 10 μῆ- νων ἀπὸ τὴ Σιγκαπούρη γιὰ τὴ Μεγ. Βρετανία, ἀναγκά- σθηκε ν' ἀφίσῃ ἐκεῖ τὴ γάτα της, γιατί δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τὴν πάρῃ μαζί της. Ἐλπίζε πῶς θὰ παρηγοριάσθ γρήγο- ρα γιὰ τὴν ἐλλείψι της. Δὲν ἄργησε ὁμως νὰ διαπισπῇ ὅ- τι τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ κάνῃ δίχως τὴν ἀγαπημένη της Τι- μπι. Καὶ ξανάκαμε ἐπὶ τέλους ἓνα ταξίδι 16.000 μιλίων, δα- πανώντας 352 λίρες γι' αὐτό, ὅσο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξανα- βρῇ τὴ γάτα της. Δυστυχῶς, οἱ κόποι κι' οἱ ἐρευνῆς τῆς ἐπὶ 10 μέρες πῆγαν χαμένοι. Πρόκειται δὲ τώρα νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλία, ἀπρακτὴ κι' ἀπαρηγόρητη.

Ὁ σείχης Ἀμπντουλλά ἐλ Σαλίμ ἐλ Σουμπά, πού θεω- ρεῖται σήμερα ὡς ὁ πλουσιώτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΤΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Τό παρελθόν στον άντρα και τη γυναίκα

Πριν από λίγον καιρό, το αμερικανικό Ινστιτούτο Γκάλλοπ απηύθυνε σε χιλιάδες γυναίκες την ακόλουθη ερώτηση:

«Έχετε τη γνώμη ότι, για την ευτυχία σας στο γάμο, είναι απαραίτητο ο άντρας να είχε προηγουμένως αισθηματικές περιπέτειες;»

Οι απαντήσεις αντιπροσωπεύουν τα ακόλουθα ποσοστά επί τοις εκατό:

Ναί, πρέπει να είχε

περιπέτειες 17

Ναί, μερικές περιπέτειες 29

Όσο το δυνατόν λιγότερες περιπέτειες 21

Όχι, καμμία περιπέτεια 24

Δεν ξέρω 9

Αν θεωρήσουμε τις τρεις πρώτες κατηγορίες απαντήσεων ως καταφατικές, θα ιδούμε ότι αντιπροσωπεύουν ποσοστόν 67%, ενώ οι δύο τελευταίες ποσοστόν 33%.

Πρέπει, λοιπόν, να συμπεράνουμε ότι οι γυναίκες θεωρούν απαραίτητες τις προ του γάμου αισθηματικές περιπέτειες του άνδρος;

Θα ήταν ορθότερο αν λέγαμε ότι τις θεωρούν αναπόφευκτες και χρήσιμες και σαν τέτοιες τις ανέχονται.

Αλλά, προτού προχωρήσουμε στο θέμα μας, ας δούμε ποιά γνώμη έχουν οι άντρες για το παρελθόν των γυναικών με τις οποίες πρόκειται να συνδέσουν τη ζωή τους.

Σύμφωνα με την έρευνα του Ινστιτούτου Γκάλλοπ, οι απαντήσεις κατανέμονται ως εξής:

Ναί, πρέπει να είχε

περιπέτειες 44

Κάποια περιπέτεια 44

Καμμία περιπέτεια 18

Μου είναι αδιάφορο 15

Ασφαείς απαντήσεις 15

Δεν ξέρω 8

Από τις απαντήσεις αυτές βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι άντρες, κατά τη μεγαλύτερη πλειοψηφία τους, καταδικάζουν τις προ του γάμου περιπέτειες στη γυναίκα που πρόκειται να γίνουν ως σύζυγο.

Αλλά οι απαντήσεις αυτές είναι άραγε ειλικρινείς; Αντιπροσωπεύουν, δηλαδή, την αληθινή σκέψη των ανδρών και των γυναικών που τις έδωσαν;

Πάνω σ' αυτό το ζήτημα θα μπορούσε να έχη κανείς πολλές αμφιβολίες.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι οι απαντήσεις αυτές δόθηκαν από ανθρώπους, άντρες ή γυναίκες, που δεν βρίσκονταν στην ανάγκη να λύσουν ένα ζήτημα, αλλά που εκλήθησαν απλώς να δώσουν τη γνώμη τους — μια γνώμη θεωρητική — πάνω σ' αυτό. Αν επρόκειτο όχι να εκφέρουν τη γνώμη τους, αλλά να λύσουν αυτό το ζήτημα για τον εαυτό τους, κανείς δεν μπορεί να ξέρη ποιά θα ήταν οι στάσεις τους.

Κατά γενικό κανόνα, ο έρωτας, καί, μάλιστα, όταν βρίσκεται στο οξύτερο σημείο του, σβύνει το παρελθόν. Άντρες και γυναίκες το συγχωρούν πρόθυμα ή, για την ακρίβεια, το διαγράφουν, σαν να μην υπήρχε ποτέ.

Αλλά, ας αφήσουμε τους

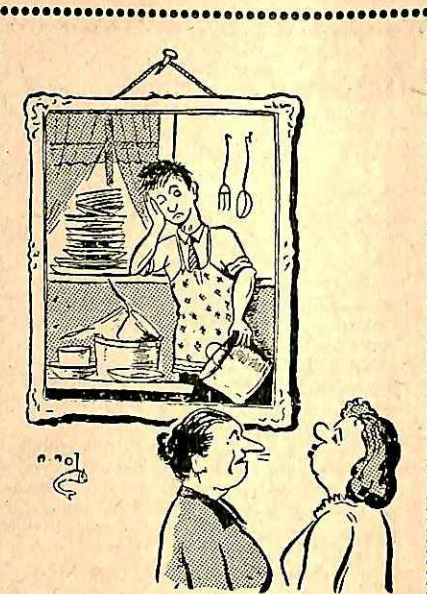
ίδιους, τους ενδιαφερομένους κι' ας ακούσουμε τι λένε οι ειδικοί στα ζητήματα της ερωτικής ψυχολογίας σχετικά με το «παρελθόν».

«Ο άντρας χωρίς παρελθόν, παρατηρεί ο Άγγλος ψυχολόγος Ντύνχαμ, είναι κάτι το ακατανόητο και το ανύπαρκτο. Αν υπήρχε, θα ήταν ασφαλώς επικίνδυνος. Η σύγχρονη ζωή, παρ' όλη τις αθλιότητές της, παρουσιάζει το πλεονέκτημα ότι μπει στον έρωτα με βραδυ και εναλλασσόμενο ρυθμό. Ο παρθένος άντρας δεν αποτελεί εύλογα, αλλά κατάρα της φύσεως. Γυναίκες, μη τον επιθυμείτε! Μητέρες μην προπαρασκευάσετε τα παιδιά σας για να παίξουν αυτό τον αξιοθρήνητο ρόλο, που θα τα μεταβάλει σε φορείς δυστυχίας και θα τα κάνει και τα ίδια δυστυχισμένα!»

Κι' η γυναίκα; Συμβαίνει πολλές φορές οι γυναίκες με παρελθόν να μας δίνουν ιδεώδεις τύπους συζύγων. Ένώ, αντίθετα, εκείνες που δεν είχαν ή είχαν ασήμαντο παρελθόν αποδεικνύονται, σε πλείστες περιπτώσεις, ανίκανες για τον ρόλο της συζύγου.

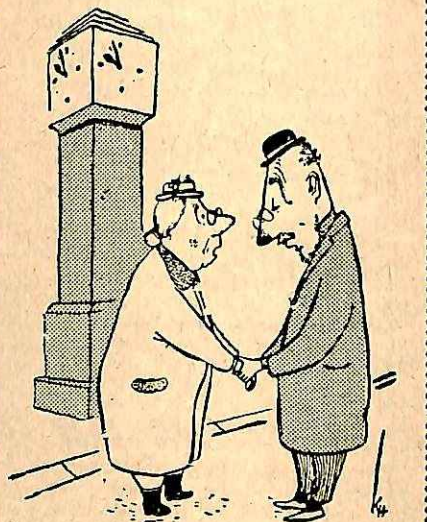
«Η πείρα, παρατηρεί ο δόκτωρ Ντύνχαμ, προπαρασκευάζει τη γυναίκα για να παίξει το δύσκολο ρόλο της συζύγου. Η πείρα αυτή την προσγειώνει στην πραγματικότητα και την κατεβάζει από τα σύννεφα. Οι περισσότερες γυναίκες γίνονται δυστυχισμένες και κάνουν και τους άλλους γύρω τους δυστυχισμένους, για το λόγο ακριβώς ότι βρίσκονται στα σύννεφα. Αλλά πρέπει άραγε να την ευχόμεθα αυτή την πείρα; Κανείς άντρας δεν θα δώσει ποτέ καταφατική απάντηση σ' αυτό το ερώτημα. Κι' αν τυχόν απαντούσε καταφατικά, η απάντησή του δεν θα ήταν ειλικρινής. Δεν πρέπει να ξεχνούμε, άλλωστε, ότι η ερωτική πείρα δεν μεταβάλλει τη γυναίκα μόνο σε άγγελό. Μπορεί το ίδιο καλά να την μεταβάλει και σε σατανά».

Ένας άλλος ψυχολόγος, ο δόκτωρ Ρόμπερτ Κουν παρατηρεί σχετικά μ' αυτό το ζήτημα τα εξής: «Η ερωτική πείρα είναι ένα δίκαιο μαχαίρι. Από μερικούς ανθρώπους σβύνει κάθε άγνο και ευγενικό αίσθημα και τους κάνει κυνικούς και κτηνώδεις. Αυτό ισχύει τόσο για τον άντρα όσο και για τη γυναίκα. Άλλους τουναντίον τους καθοδηγεί στο να διακρίνουν το όμορφο και το καλό από το άσχημο και το κακό. Για μερικές νέες, ένα νεανικό σφάλμα ισοδυναμεί με αληθινή απόκαλυψη. Από τη στιγμή αυτή δεν βαδίζουν πια στα τυφλά αλλά ξέρουν τι ζητούν και πώς πρέπει να τ' αποκτήσουν. Αλλά αυτό, δυστυχώς, δεν συμβαίνει πάντοτε. Γιατί υπάρχουν, από γ' άλλο μέρος, πολλές άλλες γυναίκες για τις οποίες ένα νεανικό σφάλμα αποτελεί την αφετηρία πολλών άλλων».

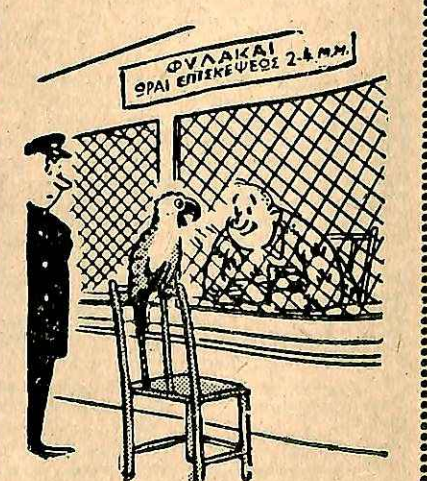

—Νοικοκύρης λέει; Πού να βρής σήμερα τέτοιους άντρες σαν το συνηθισμένο, Εύανθια μου...

(Του Π. Ποταμιάνου)

—Δεν ρωτάς καλύτερα και τους γονείς σου, αν μās επιτρέπουν να παντρευτούμε;...

—Ο παπαγάλος: 'Η κυρία μ' έστειλε να σας πω πως δεν θα μπορέσει νάρθει σήμερα!...

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣΤΕΡΟ ΑΝΤΙΑΤΟΜΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ο διαφημιστής που αγαπάει τη ζωή του

Όλοι μας αγαπάμε τη ζωή μας κι' ανησυχούμε για τους κινδύνους της ατομικής βόμβας σ' ένα ποσειωνή πόλεμο. Το ρεκόρ όμως από την άποψη αυτή ανήκει σ' ένα γνωστό Νεο-ορσέζο διαφημιστή, ονόματι Τζων Λέγκλερ, που έχει κατασκευάσει στο σπίτι του το ιδεωδέστερο αντιατομικό καταφύγιο.

Ο κ. Λέγκλερ, ηλικίας 47 ετών, μένει, με τη γυναίκα του και τα παιδιά του, στη Γκρινβιλντ Άβενιου του Μπρόνξβιλ. Το σπίτι του δεν παρουσιάζει εξωτερικώς τίποτε το ιδιαίτερο. Αλλάζει όμως τα πρόσωπα, αν ο επισκέπτης κατεβή στο υπόγειο.

Θα ιδεί εκεί ένα άνοιγμα σ' ένα γωνιό τοιμενένιο τοίχο, κλεισμένο με μια βαριά πόρτα, ύψους 75 πόντων και πλάτους 40. Πίσω απ' αυτό, βρίσκεται ένα δωμάτιο σκοτεινό και παγωμένο, με διαστάσεις 2, 40 επί 4,50 μέτρα. Αυτό είναι το κυρίως καταφύγιο, σε βάθος 6 μέτρων απ' την επιφάνεια του εδάφους.

Στην απέναντι άκρη του, πίσω από μια δεύτερη πόρτα, ανοίγει ένα υπόγειο τούνελ, που αποτελεί την έξοδο κινδύνου. Προχωρεί δε κάτω απ' τον κίπο, έχοντας διαστάσεις 1, 20X1,80, και καταλήγει σε μια τρύπα του εδάφους, μακριά απ' το σπίτι. Ο θόλος του είναι φτιαγμένος από ασφαλτοκυβία και υπετον και το δάπεδό του επίσης από υπετον.

Ο κ. Λέγκλερ έφτιαξε ο ίδιος αυτό το καταφύγιο, με τη βοήθεια δυο γνωστών του φοιτητών, του κόστι-σε δε περίπου 350 δολάρια. Έγινε εφ'όσον μόνο τα Σαββατοκύριακα, τελείωσε δε τη δουλειά μέσα στους επτά πρώτους μήνες του 1950.

Οι γείτονες είχαν γελάσει μαζί του, όταν άκουσαν το σνέδιό του. —Εύχομαι να μη συμβή να γελάσω ενώ τελευταίος... τους είπε εκείνος.

Το καταφύγιό του είναι εφοδιασμένο από τώρα με τοφία και άλλα είδη πρώτης ανάγκης. Έχει ένα «διωρόφο» στρατιωτικό κραβάτι, προετοιμασμένο από τα πλεονάσματα του πολεμικού υλικού, μερικές καρέκλες που διπλώνουν κι' ένα τραπέζι, ε-

* Όνειρεύεστε να ταξιδεύετε;

* Φλέγεστε από την επιθυμία να επισκεφθήτε ξένες χώρες και να γνωρίσετε ξένους λαούς;

* Θέλετε να μάθετε τις συνήθειες, τη ζωή τους, τις τάσεις και τις προόδους των;

Παρακολουθήστε από το ερχόμενο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» το πρωτότυπο και σπαστοριστό ρεπορτάζ του γνωστού Γάλλου συγγραφέως

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΡΑΒΕΛ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

που θα σας μεταφέρει νοερά στις πρωτεύουσες και τις κυριώτερες πόλεις των χωρών και των πέντε ηπείρων και θα σας δείξει τη σημερινή ζωή των σε μια σειρά ολοζώντανων, γλαφυρών και συναρπαστικών περιγραφών.

Μαζί με τον Μωρίς ντε Ραβέλ, θα κάμει ένα ταξίδιο και ανέξοδο ταξίδι, που θα σας ξεκουράσει από την τρέψη της καθημερινής ζωής, θα σας διασκεδάσει και θα σας γοητεύσει.

να κιότι με διάφορα ρούχα. 21 δοχεία του ενός γαλονιού γεμάτα με πόσιμο νερό και ένα δοχείο των 7 1/2 γαλονιών με νερό για πλύσιμο.

Τα τρόφιμα —που ο κ. Λέγκλερ υπολογίζει ότι θα επαρκέσουν για δυο βδομάδες για την οικογένειά του— συνίστανται σε αρκετά βάλα με «βούτυρο» φυτικό, ένα τεκέ με μπισκότα, κάμποσο ψωμί κονσερβοποιημένο, μερικές δολοφίνες κότες κονσερβοποιημένες, κονσερβες υπεύκων, σκόνη αυγού και γάλατος, συμπυκνωμένο γάλα, αλάτι, πιπέρι, καφέ, ξερά βερύκοκκα και σαμπάνια, λαχανικά και 200 τσιγάρα. Άλλοτε, υπήρχαν ακόμη και 2—3 νοι-ρομεία, κρεμασμένα απ' την οροφή. Τώρα όμως τάρχουν φάει ο Λέγκλερ.

Αυτό σημαίνει ότι δεν φοβούνται πια τόσο τον πόλεμο.

—Η αλήθεια είναι —εξήγησε ο κ. Λέγκλερ σ' ένα δημοσιογράφο— ότι η διεθνής ατμόσφαιρα ήταν πιο ταραγμένη κι' επικίνδυνη το 1950, παρά σήμερα. Ωστόσο... σκοπεύω αυτές τις ημέρες να βάλω στη θέση τους τα λαμπύρια, για κάθε ένδεχο-μενο!

Αλλάστε αντικαθιστά κάθε τόσο όσα εφόδια του μπορεί να υπαγιά-τουν από την πολυκαίρια.

Το καταφύγιό του είναι εφοδιασμένο επίσης μ' ένα ραδιόφωνο υπα-ταριών, ένα οικιακό φασακείο κί-ε-να μικρό γραμματόκι, όπου φυ-λάει τα πιο σπουδαία γραπτά του (ασφαλιστήρια, συμβόλαια, πιστο-ποικτικά γάμου και γεννήσεων, κλπ.). Έχει ακόμη έτοιμα κάμπο-σα φυσιγγία και μια καρμπινά, με την οποία σκοπεύει ν' αυυνθσέ περιίττωσι λεηλασιών και άσπαγνών από κακοποιά στοιχεία.

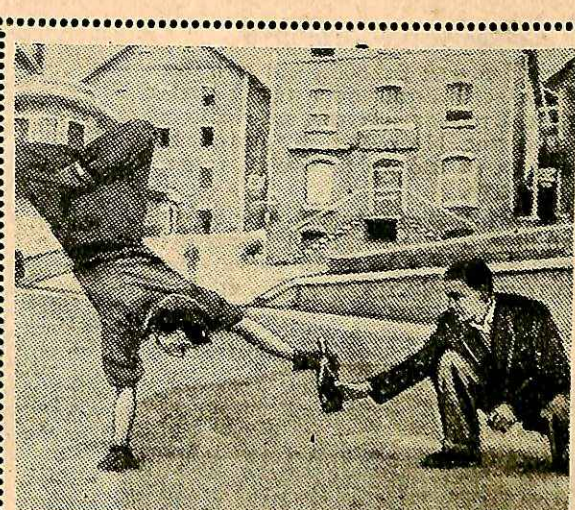
Υπολογίζει ότι, αν πέση βόμβα, θα βρή δηλ την οικογένειά του συγ-κενταωμένη, γιατί αυτό θα γίνει κα-τά τα ημερώματά, Σε περίπτωση δι-ωμς που θα λείπει αυτός, θ' αναλάβη το ρόλο του η γυναίκα του, που ά-σκειται ήδη συνεχώς στη σκοπο-βολή!

Τέλος, το καταφύγιο είναι εφοδια-σμένο με μια λάμπα της βενζίνας (για περίπτωση διακοπής του ηλεκ-τρικού ρεύματος), με μια βενζινομη-χανή για να γεμίσει και με 2 γαλό-νια βενζίνης σ' ένα δοχείο ασφαλι-σμένο. Αν συμβή να πιάσει φωτιά αυτή η βενζίνη, θα υποβή να σβύσει αυτή η βενζίνη, με ένα φορητό πυροσβεστή-ρα και μ' ένα κιβώτιο άμμο.

Υπάρχει ακόμη, ανάμεσα στ' άλ-λα εφόδια, και μια υποτίγλια ούτσικ. Αλλά ο κ. Λέγκλερ ξέρει ότι προ-ορίζεται μόνο για φάρμακο, για το-νατικό, σε περίπτωση ανάγκης.

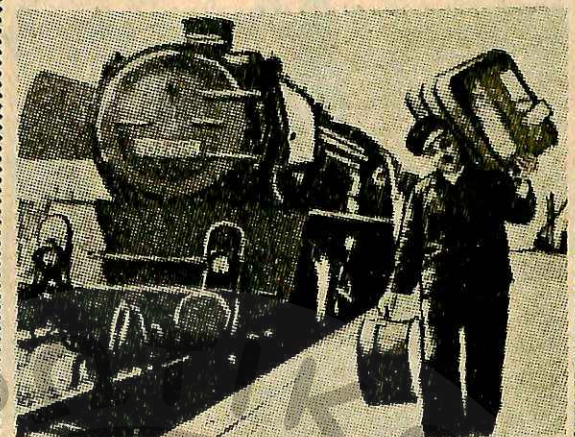
Τα βάσανα του ροχαλητού

Όπως απέδειξαν οι Άμερικανοί επιστήμονες, η έντασις του ροχαλη-τού ώρισμένων ανθρώπων φτάνει τα 40 «ντεσιμπέλ». Ισοδυναμεί δηλ, με το μεγαλύτερο θόρυβο των δρόμων. Όταν το ροχαλητό είναι ηχηρό, το αίμα περιέχει λιγότερο οξυγόνο, εί-νε μικρότερη η θερμοκρασία του σώ-ματος, λειτουργεί όμως ταχύτερα η καρδιά. Το ροχαλητό είναι ένας από τους κυριώτερους... λόγους διαζυ-γίου! Μια γυναίκα μάλιστα, στην Άμερική, έγρασε στο τέλος τα λογι-κά της απ' το συνεχές ροχαλητό του συζύγου της, άσπαξε ένα πιστόλι απ' το συρτάρι του κομοδίνου και τον πυροβόλησε! Έξ' άλλου, ένας Άμερικανός απόλυθηκε από το στρατό, γιατί το σοβαρό ροχαλητό του ήταν ανυπόφορο για τους συ-στρατιώτες του. Τέλος έπειτα από μια σιδηροδρομική σύγκρουσι, στο Μίτσιγκαν, κάποιος ανασήκωσε τα-ξειδιώτης ροχαλίζει τόσο δυνατά, ώ-στε ο ήχος αυτός βοήθησε τα συ-νεργεία διασώσεως να τον βρουν ά-νάμεσα στα συντρίμματα!

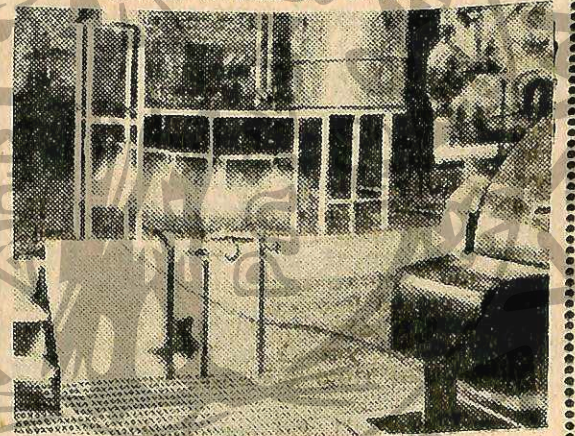
ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΗ ΘΕΛΗΣΙΣ

Ο Γάλλος ακροβάτης Στεφάν Μαρκεζί έπεσε θύμα στα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας του ενός τρα-γικού δυστυχήματος. Ήταν μόλις 18 χρόνων, όταν σε μια πτώση του τα δύο του πόδια παρέλυσαν και ανη-στεύθηκαν. Μόλις όμως συνήλθε από το τραύμα αυτό, πλύνει, ο νεαρός ακροβάτης αποφάσισε να παρ-αμείνη στο επάγγελμά του, νοσηματοποιώντας τα γέ-νια του. Κατορθώνει λοιπόν τώρα, περπατώντας με τα γόνατα να διανύει 100 μέτρα σε 75 δευτερόλεπτα και 500 μέτρα μέσα σε 10 λεπτά!...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ — ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ

Κανείς δεν υποπτεύεται πως ο ανθοφόρος αυτός ενός σταθμού του Αιθιοπικού είναι ο Κάρλ Χέρμαν Κόντ, δηλαδή ο πιο δημοφιλής σύγχρονος λαϊκός συγγρα-φέας της Γερμανίας. Αν και η μόρφωσή του είναι πο-λύ περιορισμένη, ο Κόντ έχει γράψει δυο μυθιστο-ρήματα και 16 θεατρικά έργα, που όλα σημείωσαν με-γάλη επιτυχία. Πας' όλα αυτά όμως δεν έννοει να εγ-καταλείψη το επάγγελμά του ανθοφόρου, από το ό-ποιο όπως λέει πηγάζουν όλες οι ευπνεύσεις του.

ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ

Στην Άμερική νοσηματοποιήθηκε για πρώτη φορά η ατομική ενέργεια για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύ-ματος. Στη φωτογραφία μας φαίνονται οι 4 μεγάλοι λαμπτήρες, που πρώτοι αυτοί άναψαν με το νέο αυτό ηλεκτρικό ρεύμα.

Ιστορικό διήγημα

Ντυμένη στα βελούδα και στις δαντέλλες η βασίλισσα της Σκωτίας Μαρία Στούαρτ κύτταζε με αηδία το σύζυγό της Ντάρνλεϊ. Κοιμόταν ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα με το στόμα ανοιχτό...

Η Μαρία είχε γίνει σε ηλικία οχτώ ημερών βασίλισσα της Σκωτίας! Κατόπιν, όταν έκλεισε τα 16 χρόνια παντρεύτηκε τον Φραγκίσκο Β', κι' έγινε

Η άγαπητη της βασίλισσας

— Παίρνεις την καρδιά μου, αγάπη μου, είπε στο Μπόθουελ η Μαρία.

Βασίλισσα της Γαλλίας. Κι' όταν χήρεψε, γύρισε πάλι στη Σκωτία. Για την ειρήνη τότε της χώρας της πανιρεύτηκε τον εξάδελφό της λόρδο Ντάρνλεϊ. Απογοιτεύτηκε όμως πολύ γρήγορα. Ύστερα από ένα χρόνο συζυγικής ζωής ο Ντάρνλεϊ παρουσιάστηκε έτσι όπως ήταν στην πραγματικότητα: ματαιόδοξος, φιλόδοξος και δειλός. Έξ αλλού, συνωμοτούσε εναντίον της για να της απαγάγη το παιδί τους. Το σχέδιό του ήταν να στείνη το μικρό βασιλιά, για να βασίλευη στ' όνομά του. Μονάχη κι' αδύνατη, η Μαρία είδε προσκαλέσει για να τη βοηθήσει το γενναίο και τίμιο φίλο της Μπόθουελ.

Είχαν ζήσει μαζί, επί κεφαλής του στρατού, τη σκληρή ζωή του στρατοπέδου. Και τώρα, ισχυρή στο βασίλειό της, σεβαστή στους έχθρους της, η βασίλισσα περίμενε τον υπέροχο φίλο της.

Ξαφνικά, ήχοι γκαίντας αντήχησαν στους θόλους του πύργου. Μία φωνή

προέσχεσε ακουστήκε κι' ο Γζέιμς Μπόθουελ παρουσιάστηκε.

Ήταν ένας άντρας ως τριάντα χρόνων, άσχημος μάλλον, αλλά με μάτια λαμπερά γεμάτα εξυπνάδα. Δεν ήταν αλκοκόλακας: Ήταν ένας ανδρείος στρατιώτης.

Κυττάχτηκαν για μιὰ στιγμή σιωπηλοί.

—Βασίλισσα, της είπε ο Μπόθουελ, ειρήνη επικρατεί στο βασίλειό σας. Δεν έχετε πια ανάγκη των υπηρεσιών μου. Γι' αυτό έρχομαι να ζητήσω την αποστράτευσί μου...

—Και όμως, του απάντησε η Μαρία, υπάρχουν τόσα μίσση και τόσες φιλοδοξίες γύρω μου, ώστε...

—Φοβάστε; ρώτησε ο Μπόθουελ χαμογελώντας.

—Ναί, φοβάμαι, μιλόρδε.

Ο λαός όμως κατηγορήσε τότε το Μπόθουελ ως βασιλοκτόνο. Και οι έχθροι της Μαρίας την κατηγορούσαν για συνένοχο.

Μα η βασίλισσα, μπρός στον έρωτά της, δεν λογάριζε τίποτα. Κι' ενώ η έθιμοτυπία απαιτούσε να μείνη σαράντα μέρες κλεισμένη για τον θάνατο του συζύγου της, η Μαρία ύστερ' από δυό βδομάδες έφυγε με τον Μπόθουελ...

—Η τρέλλα της αυτή αναστάτωσε άμέσως τη Σκωτία. Μερικοί φίλοι της, μάλιστα, έλεγαν πως θα έχανε το βασίλειό της, αν δεν παρατούσε τον Μπόθουελ.

Η βασίλισσα όμως, έπηρεασμένη από τη μεγάλη αγάπη της για τον Μπόθουελ, άδιαφορούσε για όλα!

—Θα προτιμούσα, έλεγε, να θυσιάσω τα πάντα και να τον ακολουθήσω στην άκρη του κόσμου, παρά να τον άπαρνηθώ...

Αναγκάστηκε όμως να τον άποχωριστή πολύ γρήγορα και να γυρίσει στο Έδιμβουργο, μακριά από το παιδί της. Όσο για τον Μπόθουελ, ήταν τώρα ο άσπονδος έχθρος του λαού...

Ένα άπριλιάτικο πρωινό, η Μαρία με μιὰ μικρή άκολουθία πήγε να δει το παιδί της στον πύργο του Στίρλιγκ. Ο διοικητής όμως, που φοβόταν μήπως η βασίλισσα απαγάγη το διάδοχο, μόλις και μετά βίας την άφησε μόνο να τον φιλήσει.

Λυπημένη η Μαρία ξαναπήρε το δρόμο για να γυρίσει στο Έδιμβουργο. Τη στιγμή όμως που έμπαινε με την άκολουθία της σ' ένα δάσος, ο Μπόθουελ έχοντας μαζί του χίλιους καθαλλάρηδες άρπαξε το χαλινάρι του άλόγου της και φώναξε:

—Μεγαλειοτάτη, είστε αιχμάλωτός μου. Παραδοθήτε!

Η άκολουθία της τότε ώρμησε άμέσως εναντίον των άπαγαγώνων.

Μα η Μαρία φώναξε στους ανθρώπους της:

—Ήσυχία! Δεν θέλω να γυθί αίμα.

Έτσι ο Μπόθουελ άρπαξε την άγαπημένη του και κλείστηκε στο φρούριο Ντούγγμπαρ.

Εκεί κατόπιν παντρεύτηκαν και από τις 24 Άπριλίου ως τις 3 Μαΐου, οι δυό έρωτευμένοι ζούσαν με μιὰ άπειρίγραπτη εὐτυχία.

Γύρω τους όμως η Σκωτία μούγκριζε σαν ταρραμένη θάλασσα.

Η Μαρία κι' ο Μπόθουελ ωστόσο ξεννοούσαν το μίσος που τους περιστοιχίζει.

Έβδομάδες όλόκληρες αντίσταθηκαν άπεγνωσμένα στο λαό, στο στρατό. Νικημένοι τέλος αναγκάστηκαν να χωρίσουν. Ο Μπόθουελ παίρνοντας τότε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του της είπε:

—Θα μου είσαι πιστή, όπως μου ύποσχέθηκες;

—Παίρνεις την καρδιά μου, αγάπη μου, του απάντησε η Μαρία.

Η Μαρία Στούαρτ θάφτηκε ζωντανή στη φυλακή, όπου την έκλεισε η βασίλισσα Έλισάβετ της Άγγλιας και καρατομήθηκε ύστερ' από 18 χρόνια.

Δεν έμαθε όμως ποτέ ότι ο Μπόθουελ, μόλις λίγες έβδομάδες έζησε στη φυλακή όπου τον έρραν. Και πέθανε εκεί όχι γιατί έχασε την έλευθερία του, αλλά την αγάπη του!

ΜΑΡΣΕΛ ΒΙΟΥ

ΟΛΟΙ ξέρουμε ότι η καρδιά ή ακριβέστερα, το σημαντικώτερο μέρος της, εκείνο, δηλαδή, που δέχεται το αίμα που προέρχεται από τους πνεύμονες (άριστερος κόλπος) και το διοχετεύει στη μεγάλη κυκλοφορία (άριστερά κοιλία) βρίσκεται στο άριστερό μέρος του στήθους, στο ύψος του πέμπτου μεσοπλευρίου διαστήματος.

Αλλά γιατί η καρδιά βρίσκεται στο άριστερό μέρος του στήθους κι' όχι στο μέσον ή προς τα δεξιά;

Για να το αντιληφθούμε, πρέπει να παρακλουήσουμε τα διάφορα στάδια της εξέλιξής του αυτού του οργάνου.

Στο νεογέννητο βρέφος, η καρδιά βρίσκεται στη μέση ακριβώς του στήθους. Έτσι, δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ του δεξιού μέρους της καρδιάς, που επαναφέρει το φλεβικό αίμα στους πνεύμονες και του αριστερού, που διοχετεύει το αρτηριακό αίμα μέσα στον οργανισμό.

Αλλ' η καρδιά μεγαλώνει, όσο το παιδάκι προχωρεί σε ηλικία και, επειδή ο οργανισμός του έχει ανάγκη οξέος και από περισσότερο αίμα, η ανάπτυξη είναι μεγαλύτερη στο άριστερό μέρος της καρδιάς (άριστερος κόλπος και άριστερά κοιλία). Αποτέλεσμα αυτής της ανάπτυξης είναι ότι το άριστερό μέρος της καρδιάς άπουακρύνεται από το μέσον και γέρνει προς τα άριστερά, ενώ το δεξιό διατηρεί την αρχική του θέση.

Έτσι, όταν συμπληρωθεί η ανάπτυξη, η καρδιά δεν

Γιατί έχουμε την καρδιά αριστερά;

Οι μορφολογικές ανωμαλίες της

Βρίσκεται πια στη μέση του στήθους, αλλά προς τα άριστερά.

Το φαινόμενο αυτό οφείλεται, όπως τονίσαμε και άνωτέρω, στο ότι το άριστερό μέρος της καρδιάς εκτελεί τη σοβαρώτερη εργασία. Γιατί αυτό έχει την ευθύνη να τροφοδοτή με αίμα τον οργανισμό, που οι ανάγκες του αυξάνουν συνεχώς, όσο το παιδάκι προχωρεί σε ηλικία και συνεπώς μεγαλώνουν οι ιστοί και τα όργανα του σώματός του.

Μετά την συμπλήρωσι της ανάπτυξης, οι ανάγκες του οργανισμού σταθεροποιούνται σ' ένα ώριμο επίπεδο κι' έτσι το άριστερό μέρος της καρδιάς ανακουφίζεται, γιατί η εργασία που απαιτείται άπ' αυτό είναι πολύ μικρότερη από πριν. Παρά το γεγονός αυτό, διατηρεί την θέση του στο άριστερό μέρος του στήθους, χωρίς όμως, να έχη τη δύναμη

Ανω: Το αίμα περνάει κανονικά από τη δεξιά κοιλία στην πνευμονική αρτηρία και από εκεί στους πνεύμονες, όπου άεγονούται (μαύρο βέλος). Σε μερικά βρέφη, όμως, ο δεξιός κι' ο άριστερος κόλπος της καρδιάς, επικοινωνούν μεταξύ τους. Στην περίπτωση αυτή, ένα μέρος του αίματος περνάει άπ' ευθείας από τον έναν κόλπο στον άλλον, στο σημείο Α, όπως δείχνει το βέλος, χωρίς να άεγονούται στους πνεύμονες. Το μέρος του αίματος, όμως, που άεγονούται, δεν είνε επαρκές για να καλύψη τις ανάγκες του οργανισμού. Δημιουργείται τότε μιὰ σοβαρώτατη ανωμαλία που μπορεί να άπειλησι τη ζωή του νεογνού. Άνωτέρω, το άκαθαρό αίμα εικονίζεται μαύρο και το άναμειβθέν κόκκινο. Κάτω: Στην «κυανή άσθένεια», οι δύο κοιλίες της καρδιάς επικοινωνούν μεταξύ τους (στην εικόνα το σημείο της επικοινωνίας παρίστανται με το ψηφίο Κ). Το αίμα δεν περνάει τότε στους πνεύμονες για να άναμειβθή και το παιδί που τροφοδοτείται με μολυσμένο αίμα, άποζηλητταίζεται και πεθαίνει από άσφυξία.

Χαρακτηριστική στάσι παιδιού που πάσχει από την «κυανή άσθένεια».

να συμπαρασυρη και το δεξιό, που ή άκρη του προεξέχει έλαφρά από τη γραμμή του στήθους.

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι ή φυσιολογική θέση της καρδιάς είναι στη μέση του στήθους κι' ότι εκείνο που την κάνει να γέρνει προς τα άριστερά είναι ή μεγάλη εργασία που απαιτείται άπ' αυτήν κατά την περίοδο της ανάπτυξης.

Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, ή καρδιά βρίσκεται στο δεξιό μέρος.

Αυτό συμβαίνει π. χ. στα καλούμενα «κυανά παιδιά», στα όποια οι δύο κοιλίες συγκοινωνούν μεταξύ τους με άποτέλεσμα την άνάμειξη του αρτηριακού και του φλεβικού αίματος.

Η πάθηση αυτή είναι, ως γνωστόν, συνηθέστατη στις «Ηνωμένες Πολιτείες, όπου είχε προκα-

λέσει μεγάλον αριθμό θανάτων κατά τα χρόνια προ του πολέμου. Αλλά, κατά τα τελευταία χρόνια, χάρις στις προόδους της χειρουργικής, ή «κυανή άσθένεια» είναι δυνατόν να θεραπευθή με μιὰ τομηρή χειρουργική επέμβασι, που άποβλέπει στο να σταματήσει την επικοινωνία ανάμεσα στις δυό καρδιακές κοιλίες και ν' άποκαστήσει την κανονική κυκλοφορία του αίματος.

Μια άλλη περίπτωση, κατά την όποιαν «αίσθανόμεθα» την καρδιά προς τα δεξιά είναι ή υπερτροφία του δεξιού μέρους της, συνεπεία πνευμονικού έμφυσηματος.

Η θέσις της καρδιάς δεν μεταβάλλεται τότε, αλλά το άριστερό μέρος της εξασθενίζει, λόγω του ότι συμπιέζεται από τους πνεύμονες, ενώ, αντίθετα, το δεξιό γίνεται υπερτροφικό. Κι' αυτό του κάνει να «αίσθανώμεθα» την καρδιά προς τα δεξιά.

Αλλά και το άριστερό μέρος της καρδιάς μπορεί να καταστή ήπερτροφικό. Αυτό συμβαίνει όταν διαταράσσεται ή κυκλοφορία, λόγω του ότι τα μικρά άγγεία παρουσιάζουν σπασμούς. Το αίμα δεν μπορεί τότε να κυκλοφορήσει ελεύθερα και ή καρδιά είναι ύποχρεωμένη να καταβάλη πολύ μεγαλύτερη προσπάθεια από πριν, για ν' άναπαυρήσει τις ανάγκες της κυκλοφορίας. Έτσι, γίνεται βαθμιαία ήπερτροφική και το άκρον της κατέρχεται, ενώ, αντίστοιχα, αυξάνει ή άρτηριακή πίεσις.

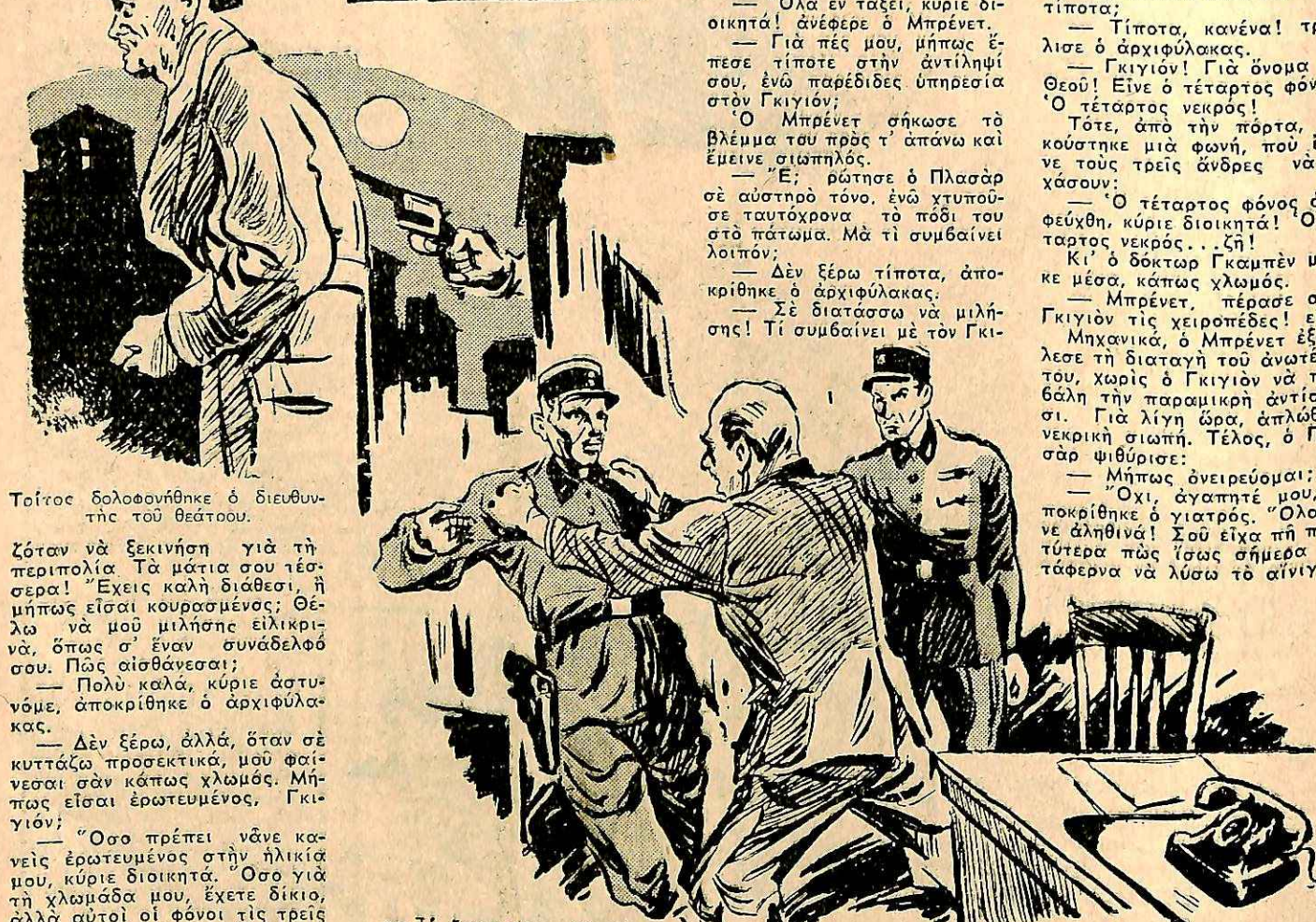
Τέλος, υπάρχουν περιπτώσεις ανθρώπων ανατομικώς ανωμάτων, που έχουν την καρδιά στο δεξιό μέρος του στήθους, αντί στο άριστερό. Το ιδιαίτερο αυτό σωματικό χαρακτηριστικό τους μπορεί να μείνη άπαράτηρητο σ' όλη τους τη ζωή και ν' άνακαλυφθή με μιὰ νεκροψία.

Το ιώδιο ως άπολυμαντικό

Το ιώδιο είναι πολύ χρήσιμο για την άπολύμανσι των σκευών που χρησιμοποιούσε για το φαγητό του ένας άρρωστος. Πιπτήρια, πιάντα, μαχαίρια, πηρούνια και κουτάλια άπαλλάσσονται από κάθε μικρόβιο σε 19 δευτερόλεπτα, αν τα βουτήξουμε σε διάλυσι μιās κουταλιάς του γλυκού ιωδίου σε 200 γραμμάρια νερό. Έπειτα πρέπει να τα ξεπλύνουμε με άφθονο καθαρό νερό, γιατί το ιώδιο άφίνει μιὰ πικρή γεύσι.

Πρόσεξε! Έχουμε πάλι πανσέληνο, αγαππη μου Γκιγιόν! Άρχισε να λήει ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος, Πλασάρ, στον αρχιφύλακα, που είναι

Ο αρχιφύλακας ΤΚΙΤΙΟΝ

Τσίτος δολοφονήθηκε ο διευθυντής του θεάτρου.
Ζόταν να ξεκινήσει για τη περιπολία. Τα μάτια του τρέσα! Έχει καλή διάθεση, ή μήπως είσαι κουρασμένος; Θέλω να μου μιλήσεις ειλικρινά, όπως σ' έναν συνάδελφό σου. Πώς αισθάνεσαι;
— Πολύ καλά, κύριε αστυνομικό, απαντήθηκε ο αρχιφύλακας.
— Δεν ξέρω, αλλά, όταν σε κυττάζω προσεκτικά, μου φαίνεται σαν κάπως χλωμός. Μήπως είσαι έρωτευμένος, Γκιγιόν;
— Όσο πρέπει να νάνε κανείς έρωτευμένος στην ηλικία μου, κύριε διοικητή. Όσο για τη χλωμάδα μου, έχετε δίκιο, αλλά αυτοί οι φόννοι τις τρεις νύχτες που είχε πανσέληνο, με έχουν έκνευσει. Όσο δεν διαλευκάνονται, δεν μπορώ να βρω ήσυχία. Τρεις φόννοι, ο ένας μετά τον άλλον, σ' ένα μέρος όπου, όπως βεβαιώνουν όλοι, δεν έχει ξαναγίνει ποτέ εγκλημα! Και κάθε φορά, την ώρα που είμαι εγώ περιπολία! Ούτε ίχνος ποτέ του δράστη, παρ' όλο που το φεγγάρι φέγγει σαν νάνε ημέρα!
— Καταλαβαίνω, Γκιγιόν. Πήγαινε τώρα. Ο Μπρέντ θα περιμένει να τον αντικαταστήσει.
Μόλις ο αρχιφύλακας βγήκε, σημάδθηκε από το ντιβάνι του βάθους, όπου ήταν εσπλόμενος κι έκανε πως κοιμόταν, ο δόκτωρ Γκομπέν.
— Σ' ανησυχίασε πάνω στον ύπνο σου, γιατρέ, έκανε άστευτοι ο διοικητής.
— Δεν κοιμόμουν, φίλτατε! Έκανα μόνο τον κοιμισμένο. Απόδειξε, ότι δεν έχασα λέξη από όσα είπε ο Γκιγιόν.
— Ο καύμενος ο Γκιγιόν!
— Έγώ, αν ήμουν στη θέση σου, θα τον άπλευα απ' την υπηρεσία!...

— Αυτό δεν μπορώ να το κάνω. Γιατί, άλλωστε; Μήπως έχω κανένα δείγμα ανικανότητας; Όχι! Ο Γκιγιόν είχε μονάχα άτυχες.
— Πήγα την περασμένη εβδομάδα στο αρχηγείο και ζήτησα το φακέλλο του. Ανακαλύψα, ότι ο πατέρας του και η γιαγιά του είχαν μια κληρονομική «καταληψία», αυτή την παράξενη αρρώστια που προέρχεται από την επίδραση του φεγγαριού. Ο αρρώστος τότε γίνεται άλλος άνθρωπος και δεν ξέρει τί κάνει.
— Ο Πλασάρ κύτταξε για λίγο τον αστυνομικό γιατρό και ύστερα είπε άργα:
— Και συμπεραίνεις, απ' αυτό, ότι κι ο Γκιγιόν, όταν είναι πανσέληνος, υφίσταται την επίδραση της; Πρέπει βέβαια να προσοχθούμε σε μια σχετική έρευνα, αλλά δεν πρόκειται να κάνουμε κανένα απολύτως βήμα προς τη λύση του αίνιγματος. Ξέρεις τι γινώσκω έχω σχηματίσει; Ότι κάπου εδώ κοντά τριγυρίζει ένας τρελλός, και από καιρό σε καιρό, διαπράττει τα εγκλήματατά του.
— Έγώ πιστεύω, ότι σήμερα θα καταφέρω να λύσω το αίνιγμα...

— Τί έκανε λέει; Ο δόκτωρ Γκομπέν σκυτωμένος; φώναξε ο Πλασάρ.
— Τί έκανε λέει; Ο δόκτωρ Γκομπέν σκυτωμένος; φώναξε ο Πλασάρ.
— Τί έκανε λέει; Ο δόκτωρ Γκομπέν σκυτωμένος; φώναξε ο Πλασάρ.

— Ο Πλασάρ κυττάζε το γιστρο παρανεμένο. Ωστόσο ο Γκομπέν δεν έδωσε άλλες εξηγήσεις. Είπε μόνο, χαμογελώντας:
— Θα μου επιτρέψης, βέβαια, να λείψω για καμιά δυο ώρες από την υπηρεσία μου. Ήρεβουάρ!...
Μόλις βγήκε ο γιατρός, εμφανίσθηκε ο αρχιφύλακας Μπρέντ, που μόλις είχε αντικατασταθεί από τον Γκιγιόν.
— Κανένα νέο; ρώτησε ο Πλασάρ νευρικά.
— Όλα εν τάξει, κύριε διοικητή! ανέφερε ο Μπρέντ.
— Για πές μου, μήπως έπεσε τίποτε στην αντίληψή σου, ενώ παρέδιδες υπηρεσία στον Γκιγιόν;
— Ο Μπρέντ σήκωσε το βλέμμα του προς τ' άπάνω και έμεινε σιωπηλός.
— Έ; ρώτησε ο Πλασάρ σε αυστηρό τόνο, ενώ χτυπούσε ταυτόχρονα το πόδι του στο πάτωμα. Μά τι συμβαίνει λοιπόν;
— Δεν ξέρω τίποτα, αποκρίθηκε ο αρχιφύλακας.
— Σε διατάσσω να μιλήσεις! Τί συμβαίνει με τον Γκιγιόν;

— Τίποτα, κανένα! τραύλισε ο αρχιφύλακας.
— Γκιγιόν! Για όνομα του Θεού! Είναι ο τέταρτος φόννος! Ο τέταρτος νεκρός!
— Τότε, από την πόρτα, ακούστηκε μία φωνή, που έκανε τους τρεις άνδρες να τ' αχάνουν.
— Ο τέταρτος φόννος απέφυγη, κύριε διοικητή! Ο τέταρτος νεκρός... ζή!
Κι' ο δόκτωρ Γκομπέν μπήκε μέσα, κάπως χλωμός.
— Μπρέντ, πέρασε στον Γκιγιόν τις χειροπέδες! είπε. Μηχανικά, ο Μπρέντ εξετέλεσε τη διαταγή του ανώτερου του, χωρίς ο Γκιγιόν να προβάλει την παραμικρή αντίσταση. Για λίγη ώρα, απλώθηκε νεκρική σιωπή. Τέλος, ο Πλασάρ ψιθύρισε:
— Μήπως όνειρεύομαι;
— Όχι, αγαππη μου, αποκρίθηκε ο γιατρός. Όλα είναι αληθινά! Σου είχα πη πρωτότερα πως ίσως σήμερα καταφέρω να λύσω το αίνιγμα.

Είχε υποψιαστή τον Γκιγιόν ως δράστη, από τον τρίτο φόννο. Πάντως, δεν έπίστευε, ότι ήταν κακούργος, αλλά ότι έσκότανε από όρμημο, εξ αιτίας της παράξενης αρρώστιας του... Σήμερα την αλήθεια. Νά, μόλις έπεσα στο έδαφος, χύμηξε αυτός για το πορτοφόλι μου! Ένας κοινός ληστής, δηλαδή! Μπρέντ, φάξε τον!
— Ο Μπρέντ βρήκε το πορτοφόλι του γιατρού μέσα στο άμπωχνο του Γκιγιόν.
— Και από τι απόστασι σε πυροδόλησε; ρώτησε ο Πλασάρ.
— Από πάρα πολύ κοντά.
— Καλά, και πως έγινε να μην τραυματισθής; έσυ καθόλου;
— Απλούστατα, γιατί φρόντισα να φορέσω έναν θώρακα, που δεν τον περνούν οι σφαίρες...
— Εσύ δεν κάνεις για γιατρό, φίλε μου, είσαι ένας περίφημος ντετέκτιβ!
— Και ο Πλασάρ διευθύνθηκε στο τηλέφωνο, για να δώσει άμεσο στο Αρχηγείο...
ΜΠΡΟΥΝΟ Ε.Υ.Χ

— Ο Πλασάρ κυττάζε το γιστρο παρανεμένο. Ωστόσο ο Γκομπέν δεν έδωσε άλλες εξηγήσεις. Είπε μόνο, χαμογελώντας:
— Θα μου επιτρέψης, βέβαια, να λείψω για καμιά δυο ώρες από την υπηρεσία μου. Ήρεβουάρ!...
Μόλις βγήκε ο γιατρός, εμφανίσθηκε ο αρχιφύλακας Μπρέντ, που μόλις είχε αντικατασταθεί από τον Γκιγιόν.
— Κανένα νέο; ρώτησε ο Πλασάρ νευρικά.
— Όλα εν τάξει, κύριε διοικητή! ανέφερε ο Μπρέντ.
— Για πές μου, μήπως έπεσε τίποτε στην αντίληψή σου, ενώ παρέδιδες υπηρεσία στον Γκιγιόν;
— Ο Μπρέντ σήκωσε το βλέμμα του προς τ' άπάνω και έμεινε σιωπηλός.
— Έ; ρώτησε ο Πλασάρ σε αυστηρό τόνο, ενώ χτυπούσε ταυτόχρονα το πόδι του στο πάτωμα. Μά τι συμβαίνει λοιπόν;
— Δεν ξέρω τίποτα, αποκρίθηκε ο αρχιφύλακας.
— Σε διατάσσω να μιλήσεις! Τί συμβαίνει με τον Γκιγιόν;

— Τίποτα, κανένα! τραύλισε ο αρχιφύλακας.
— Γκιγιόν! Για όνομα του Θεού! Είναι ο τέταρτος φόννος! Ο τέταρτος νεκρός!
— Τότε, από την πόρτα, ακούστηκε μία φωνή, που έκανε τους τρεις άνδρες να τ' αχάνουν.
— Ο τέταρτος φόννος απέφυγη, κύριε διοικητή! Ο τέταρτος νεκρός... ζή!
Κι' ο δόκτωρ Γκομπέν μπήκε μέσα, κάπως χλωμός.
— Μπρέντ, πέρασε στον Γκιγιόν τις χειροπέδες! είπε. Μηχανικά, ο Μπρέντ εξετέλεσε τη διαταγή του ανώτερου του, χωρίς ο Γκιγιόν να προβάλει την παραμικρή αντίσταση. Για λίγη ώρα, απλώθηκε νεκρική σιωπή. Τέλος, ο Πλασάρ ψιθύρισε:
— Μήπως όνειρεύομαι;
— Όχι, αγαππη μου, αποκρίθηκε ο γιατρός. Όλα είναι αληθινά! Σου είχα πη πρωτότερα πως ίσως σήμερα καταφέρω να λύσω το αίνιγμα.

Είχε υποψιαστή τον Γκιγιόν ως δράστη, από τον τρίτο φόννο. Πάντως, δεν έπίστευε, ότι ήταν κακούργος, αλλά ότι έσκότανε από όρμημο, εξ αιτίας της παράξενης αρρώστιας του... Σήμερα την αλήθεια. Νά, μόλις έπεσα στο έδαφος, χύμηξε αυτός για το πορτοφόλι μου! Ένας κοινός ληστής, δηλαδή! Μπρέντ, φάξε τον!
— Ο Μπρέντ βρήκε το πορτοφόλι του γιατρού μέσα στο άμπωχνο του Γκιγιόν.
— Και από τι απόστασι σε πυροδόλησε; ρώτησε ο Πλασάρ.
— Από πάρα πολύ κοντά.
— Καλά, και πως έγινε να μην τραυματισθής; έσυ καθόλου;
— Απλούστατα, γιατί φρόντισα να φορέσω έναν θώρακα, που δεν τον περνούν οι σφαίρες...
— Εσύ δεν κάνεις για γιατρό, φίλε μου, είσαι ένας περίφημος ντετέκτιβ!
— Και ο Πλασάρ διευθύνθηκε στο τηλέφωνο, για να δώσει άμεσο στο Αρχηγείο...
ΜΠΡΟΥΝΟ Ε.Υ.Χ

— Ο Πλασάρ κυττάζε το γιστρο παρανεμένο. Ωστόσο ο Γκομπέν δεν έδωσε άλλες εξηγήσεις. Είπε μόνο, χαμογελώντας:
— Θα μου επιτρέψης, βέβαια, να λείψω για καμιά δυο ώρες από την υπηρεσία μου. Ήρεβουάρ!...
Μόλις βγήκε ο γιατρός, εμφανίσθηκε ο αρχιφύλακας Μπρέντ, που μόλις είχε αντικατασταθεί από τον Γκιγιόν.
— Κανένα νέο; ρώτησε ο Πλασάρ νευρικά.
— Όλα εν τάξει, κύριε διοικητή! ανέφερε ο Μπρέντ.
— Για πές μου, μήπως έπεσε τίποτε στην αντίληψή σου, ενώ παρέδιδες υπηρεσία στον Γκιγιόν;
— Ο Μπρέντ σήκωσε το βλέμμα του προς τ' άπάνω και έμεινε σιωπηλός.
— Έ; ρώτησε ο Πλασάρ σε αυστηρό τόνο, ενώ χτυπούσε ταυτόχρονα το πόδι του στο πάτωμα. Μά τι συμβαίνει λοιπόν;
— Δεν ξέρω τίποτα, αποκρίθηκε ο αρχιφύλακας.
— Σε διατάσσω να μιλήσεις! Τί συμβαίνει με τον Γκιγιόν;

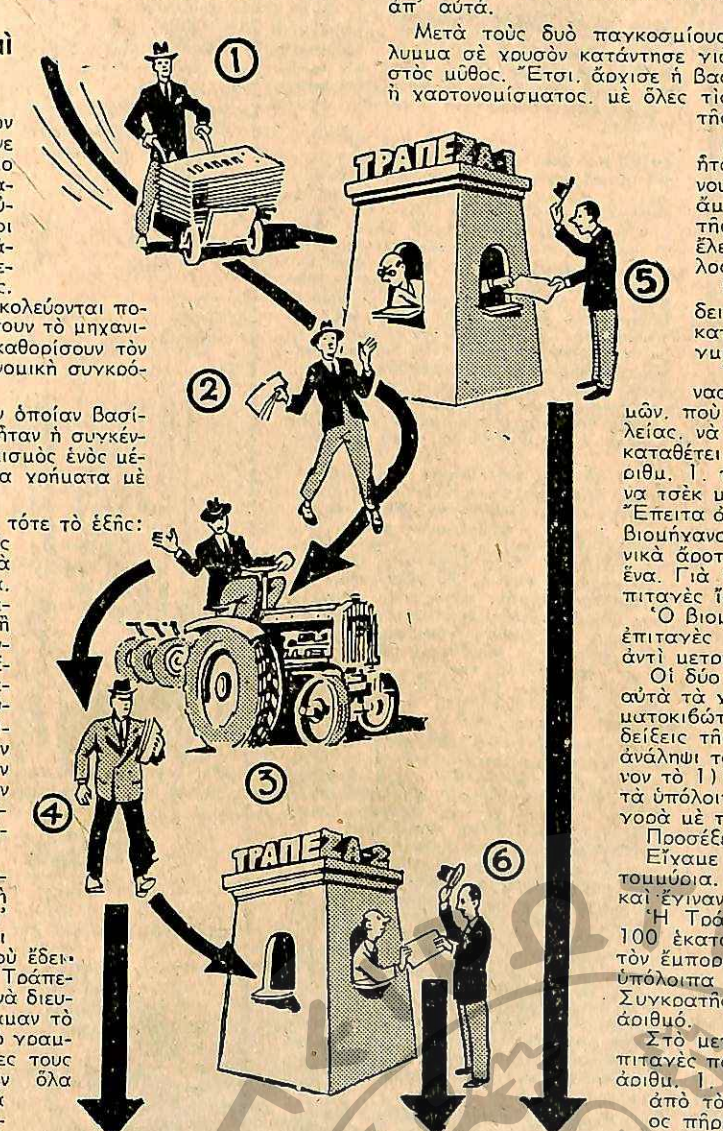
— Τίποτα, κανένα! τραύλισε ο αρχιφύλακας.
— Γκιγιόν! Για όνομα του Θεού! Είναι ο τέταρτος φόννος! Ο τέταρτος νεκρός!
— Τότε, από την πόρτα, ακούστηκε μία φωνή, που έκανε τους τρεις άνδρες να τ' αχάνουν.
— Ο τέταρτος φόννος απέφυγη, κύριε διοικητή! Ο τέταρτος νεκρός... ζή!
Κι' ο δόκτωρ Γκομπέν μπήκε μέσα, κάπως χλωμός.
— Μπρέντ, πέρασε στον Γκιγιόν τις χειροπέδες! είπε. Μηχανικά, ο Μπρέντ εξετέλεσε τη διαταγή του ανώτερου του, χωρίς ο Γκιγιόν να προβάλει την παραμικρή αντίσταση. Για λίγη ώρα, απλώθηκε νεκρική σιωπή. Τέλος, ο Πλασάρ ψιθύρισε:
— Μήπως όνειρεύομαι;
— Όχι, αγαππη μου, αποκρίθηκε ο γιατρός. Όλα είναι αληθινά! Σου είχα πη πρωτότερα πως ίσως σήμερα καταφέρω να λύσω το αίνιγμα.

Είχε υποψιαστή τον Γκιγιόν ως δράστη, από τον τρίτο φόννο. Πάντως, δεν έπίστευε, ότι ήταν κακούργος, αλλά ότι έσκότανε από όρμημο, εξ αιτίας της παράξενης αρρώστιας του... Σήμερα την αλήθεια. Νά, μόλις έπεσα στο έδαφος, χύμηξε αυτός για το πορτοφόλι μου! Ένας κοινός ληστής, δηλαδή! Μπρέντ, φάξε τον!
— Ο Μπρέντ βρήκε το πορτοφόλι του γιατρού μέσα στο άμπωχνο του Γκιγιόν.
— Και από τι απόστασι σε πυροδόλησε; ρώτησε ο Πλασάρ.
— Από πάρα πολύ κοντά.
— Καλά, και πως έγινε να μην τραυματισθής; έσυ καθόλου;
— Απλούστατα, γιατί φρόντισα να φορέσω έναν θώρακα, που δεν τον περνούν οι σφαίρες...
— Εσύ δεν κάνεις για γιατρό, φίλε μου, είσαι ένας περίφημος ντετέκτιβ!
— Και ο Πλασάρ διευθύνθηκε στο τηλέφωνο, για να δώσει άμεσο στο Αρχηγείο...
ΜΠΡΟΥΝΟ Ε.Υ.Χ

Οι Τράπεζες και το Χρήμα

Ένα μεγαλοφυές αλλά και επικίνδυνο σύστημα

ΣΤΗ ζωή των συγχρόνων κρατών, τίποτε δεν είναι περισσότερο πολύπλοκο από τη λειτουργία μιας Τράπεζας. Πάνω στο ζήτημα αυτό, ωστόσο, οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν ιδέες πολύ άοριστες και, συχνά, σφαλερές. Ενώ από τ' άλλο μέρος, οι ίδιοι οι οικονομολόγοι δυσκολεύονται πολύ όταν πρόκειται να εξηγήσουν το μηχανισμό των Τραπεζών και να καθορίσουν τον ακριβή ρόλο τους στην οικονομική συγκρότηση μιας χώρας.
Η άοριχη ιδέα πάνω στην οποία βασίσθηκαν οι πρώτες τράπεζες ήταν η συγκέντρωση καταθέσεων και ο δανεισμός ενός μέρους από τα συγκεντρούμενα χρήματα με μικρό τόκο.
Για την ακρίβεια, νινόταν τότε το εξής: Οι ιδιώτες κατέθεταν στις Τράπεζες για ασφάλεια τα νούσα ή άουρα νομίσματα, που είχαν και, σε πολλές περιπτώσεις, ράβδους νομού ή άουρου κι' έπαιοναν γι' αυτά λαγάνα ένα νομισμάτιο. Ένα χαοτί, δηλαδή, που έβεβαιωνε ότι ήταν κάτοχοι αυτού ή εκείνου του ποσού. Όταν κατόπιν ήθελαν να κάμουν μια πληρωμή, πήγαιναν στην Τράπεζα, απέσυραν το ποσόν που τους νομιζόταν και έπαιοναν ένα καινούριο νομισμάτιο για το υπόλοιπον.
Με τον καιρό, όμως, οι άνθρωποι κατάλαβαν πως αυτή η διαδικασία ήταν άσκοπη κι' άοισαν να συναλλάσσονται με τα ίδια τα νομισμάτια που έδειχναν τις καταθέσεις τους. Οι Τράπεζες, από τ' άλλο μέρος, για να διευκολύνουν τις συναλλαγές έκαναν το εξής: 'Αντί για ένα μοναδικό νομισμάτιο, έδιναν στους καταθέτες τους πολλά, που αντιπροσώπευαν όλα μαζί το κατατεθέν ποσόν. Τα νομισμάτια αυτά κυκλοφορούσαν μεταξύ του κοινού στη θέση μετοητών. 'Ετσι, ο νομισός κι' ο άουρος έμεναν άεπαδοι στις Τράπεζες κι' οι συναλλαγές γίνονταν υμόν με τραπεζονομισμάτια.
Το σύστημα αυτό ειν' λαμπρή επιτυχία και διευκόλυνε σε μεγάλο βαθμό τις συναλλαγές.
'Αλλ' οι διευθύνοντες τις Τράπεζες πρόσεξαν, σιγά-σιγά, κάτι, που τ' ε έκανε ελαιοειτικ' εντύπωση: ότι, δηλαδή, πολύ σπάνια οι καταθέτες ζητούσαν την εξίστροφή των χρημάτων τους σε ατύουσιο νομό ή άουρο. Και φυσικά, σκεφθηκαν να εκμεταλλευθούν αυτό το φαινόμενο. 'Ετσι έγινε το πρώτο μεγάλο βήμα.
Οι Τράπεζες, σποηζόμενες στο γεγονός ότι ήταν αδύνατον όλοι οι καταθέτες τους να ζητήσουν συγχρόνως την απόδοσι των καταθέσεων τους σε νομό, άοισαν να κρατούν ένα μέρος μόνον απ' αυτές στα νοματοκιβώτια τους και διέθεταν το υπόλοιπο σε διάφορες επενεήσεις.
Πολύ γρήγορα, όμως, προχώρησαν στο δεύτερο βήμα, που συνίστατο στο εξής: 'Ας υποθέσουμε ότι μια Τράπεζα είχε στα νοματοκιβώτιά της 10 εκατομμύρια νομιστάς δραναές. Θα μπορούσε, λοιπόν, να κρατήσει στα νοματοκιβώτιά της τα 5 εκατομμύρια π.ν. και να δανείση τα υπόλοιπα 5. Οι Τράπεζες, όμως, έκαναν το εξής: κράτησαν και τα 10 και εξέδωσαν τραπεζονομισμά-

100 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ καταθέσεις
50 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ 50 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ άνοιγμα πιστώσεων
Πώς τα αρχικά 100 εκατομμύρια έγιναν 280. 1) Ο έμπορος Α καταθέτει στην Τράπεζα υπ' αριθ. 1, 100 εκατομμύρια. 2) Παίρνει δε ένα διβλίο επίταγών (τσέκ) με το ίδιο ποσό. 3) Μ' αυτές τις επίταγες αγοράζει από τον βιομήχανο Β 5 μηχανικά άροτρα. 4) Ο βιομήχανος Β καταθέτει στο λογαριασμό που έχει στην Τράπεζα υπ' αριθ. 2 αυτές τις επίταγες. 5) Η Τράπεζα υπ' αριθ. 1 δανείζει σ' ένα πελάτη της τα 9)10 του ποσού, που κατέθεσε ο έμπορος Α, δηλαδή 90 εκατομμύρια, με τη μορφή άνοιγματος πιστώσεως. 6) Η Τράπεζα υπ' αριθ. 2 δανείζει σ' έναν πελάτη της τα 9)10 του ποσού που κατέθεθε σ' επίταγες.
Στο μεταξύ, ο έμπορος Α, με τις επίταγες που πήρε από την Τράπεζα υπ' αριθ. 1, άγορασε ίσως αξίας άουρα από τον βιομήχανο Β. Ο τελευταίος πήρε τις επίταγες των 100 εκατομμυρίων, και τις κατέθεσε στην Τράπεζα υπ' αριθ. 2. 'Ετσι, από τα άορικά 100, μαζί με τα 90 που η Τράπεζα υπ' αριθ. 1 έοριξε στην άγορά, έγιναν 190. 'Αλλά και η Τράπεζα υπ' αριθ. 2, κατά το παραδείγμα της πρώτης, έοριξε άλλα 90 εκατομμύρια στην άγορά. 'Ετσι, ενώ είχαμε αρχικά 100 εκατομμύρια που, άλλωστε, παρέμειναν άνέπαφα, στην άγορά κυκλοφορούσαν τώρα 280 εκατομμύρια. Και οι συναλλαγές στο χαοτί συνεχίζονται επ' άπειρον με τον ίδιο υμόν.
Πού όμως σποηζείται όλο αυτό το σύστημα; Στην παρατήρησι ότι όλοι οι καταθέτες μιας Τράπεζας δεν μπορούν να ζητήσουν ταυτόχρονα την ανάληψη των καταθέσεων τους.
Είνε αυτόνόντο, ωστόσο, ότι με τον τρόπο αυτό, οι συναλλαγές στο χαοτί αντιπροσωπεύουν άσυγκριτά άνωτερα ποσά από τα νομια που πραγματικά κυκλοφορεί.
Κι' όταν όλα πηγαινούν καλά, αυτό εινε ενάριστο. 'Αν, όμως, για οποιοδήποτε λόγο, οι καταθέτες απαιτήσουν άυαδικά την ανάληψη των καταθέσεων τους, τότε όλο αυτό το σύστημα στα χαοτιά καταρρέει και έπέρχεται η χρεωκοπία! Με άλλα λόγια, οι Τράπεζες εινε οι οικονομικά όργανα που μερολαβούν μεταξύ καταθετών και δανειστών.
'Η μερολαβήσι αυτή δημιουργεί τεράστια κέρδη που προέρχονται όχι μόνο απ' τους τόκους, αλλά και από τις έπιγεήσεις τις οποίες διευθύνουν ή ελέγχουν.

Η Άννα Ντάδιντσον, στο «Φελίστυ Άνν» λίγο πριν ξεκινήσει από το ΠΛΟΥΜΟΥ για τον διάπλου του «Ατλαντικού».

Μια γυναίκα τὰ ἔχει βάλει ΜΕ ΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ!

Οἱ περιπέτειες τῆς «χήρας τοῦ κουρσάρου»

Κανένα γεγονός δεν απασχολεί τόσο, αυτή τη στιγμή, τους «Αγγλούς, όσον η είδηση, ότι η «χήρα του κουρσάρου» πρόκειται να κάνει μία καινούργια απόπειρα για να διαπλεύσει μόνη της τον «Ατλαντικό ωκεανό».

Κανείς «Αγγλος» δεν άγνοει την αφάνταστα συγκινητική ιστορία αυτής της γυναίκας.

Το 1939, ένας «Αγγλος πιλότος, ο Φράνκ Ντάδιντσον, που έπρόκειτο να φύγει από το Λονδίνο με το αεροπλάνο του για τη Νότιο «Αμερική, αναζήτησε ένα βοηθό. Μία νέα, που είχε φοιτήσει σε μία σχολή αεροπορίας και που καταγόταν από την Κούβα, παρουσιάστηκε τότε μπροστά του και τον παρακάλεσε, να την προτιμήσει από οποιονδήποτε άλλον. Τού είπε δε το λόγο: δεν είχε χρήματα για να γυρίσει στην πατρίδα της!

Ο Φράνκ Ντάδιντσον, της έκανε μερικές τεχνικές ερωτήσεις κι' αφού πείσθηκε ότι ήταν καλά κατ'επιστήμη, την πήρε ως βοηθό του.

Η σύμβαση έργοσας που είχαν κάνει, θα έληγε μόλις έφθαναν στη Νότιο «Αμερική. Αλλά η τύχη είχαν αποφασίσει διαφορετικά. Ο Φράνκ Ντάδιντσον κι' η Άννα — αυτό ήταν το όνομα της νέας — αγαπήθηκαν παράφορα κι' αποφάσισαν να συνεχίσουν τη ζωή τους.

Την εποχή εκείνη, ο Ντάδιντσον, που είχε χάρισε μόλις πριν από λίγο καιρό από την πρώτη του γυναίκα, ήταν τριάντα οχτώ χρόνων. Η Άννα μόλις είκοσιπέντε.

Έπειτα από λίγο καιρό, ξέσπασε ο πόλεμος και ο Ντάδιντσον, που μεταφέρθηκε άμεσα από την πολιτική στη στρατιωτική αεροπορία, πολέμησε σε διάφορα μέτωπα και διακρίθηκε για το θάρρος και τη μεγάλη ψυχραιμία του.

Μετά τον τερματισμό του πολέμου, όμως, ο Φράνκ κι' η Άννα, που αγαπιόντουσαν πάντα με την ίδια θερμή, όπως και κατά την πρώτη περιόδο του ειδυλλίου τους, άρχισαν να βρίσκουν τη ζωή πολύ μονότονη. Κι' αποφάσισαν να πάνε στην Κούβα από όπου θα ξεκινούσαν για διάφορες περιπλανήσεις στους ωκεανούς.

Για το σκοπό αυτό όμως, τους χρειάζονταν ένα πλοίο. Ο Ντάδιντσον πούλησε τότε, ένα κομμάτι, πράγμα που είχε και με τα χρήματα που πήρε, αγόρασε ένα παλιό ιστιοφόρο, τη «Ρέλιανς», που είχε να ταξιδεύει από δέκα χρόνια.

Το ιστιοφόρο αυτό βρισκόταν δυστυχώς, σε πολύ χειρότερη κατάσταση από ό,τι φανταζόταν ο αγοραστής του. Για την επισκευή του, ο Ντάδιντσον έδωσε όλες τις οικονομίες του κι' επειδή αυτές δεν έφταναν, δανείσθηκε χρήματα με τόκο.

Τον Ιούνιο του 1948, τέλος, το

πλοίο ήταν έτοιμο. Αλλά, τη στιγμή που έτοιμαζόταν ν' αποπλεύσει, οι δανειστές του Ντάδιντσον, που φοβήθηκαν μήπως έχαναν τα χρήματά τους, το κατέχρισαν.

Ο Φράνκ κι' η Άννα, όμως, ήταν αποφασισμένοι να φύγουν. Κι' ένα βράδυ, κατάφεραν να γλιστρήσουν με το πλοίο τους αθόρυβα έξω από το λιμάνι του Φλίτσοουτ. Έπειτα, άνοιξαν στο πέλαγος.

Αλλά η τύχη τους καταδίωξε. Μία τρομακτική θύελλα τους περίμενε στα ανοιχτά της «Ισπανίας». Τα κατάρτια του μικρού πλοίου έσπασαν, το πηδαλίο του παρασύρθηκε από τα κύματα, ο κινητήρ του αχρηστεύθηκε και τα κύματα άρχισαν να μπαίνουν στο σκάφος.

Μέρες και νύχτες, οι δύο ήρωικοί επιβάτες του πάλεψαν με τα κύματα, πλύνοντας στην τύχη, ώσπου, στο τέλος, η «Ρέλιανς» έσπασε πάνω στις ύφαλους του Πόρτλαντ. Από το ναυάγιο αυτό, σώθηκε μόνον η Άννα. Είχε πιαστεί από ένα κομμάτι του μεσαίου καταστρώ κι' έπειτα από αγωνιώδεις προσπάθειες, κατάφερε να βγει σε μία γειτονική ακτή. Ο Φράνκ όμως είχε εξαφανισθεί μαζί με το πλοίο τους, κάτω από τα κύματα.

Η δυστυχισμένη Άννα χρειάστηκε πολύν καιρό για να μπορέσει να συνέλθει. Καταπίεστηκε, τέλος, με τη συγγραφή ενός βιβλίου, όπου περιέγραψε το δραματικό ταξίδι της «Ρέλιανς» και το θάνατο του συζύγου της.

Το «βιβλίο της χήρας του κουρσάρου», όπως το όνομάσε ο αγγλικός Τύπος, έγινε άριστο. Μέσα σε λίγους μήνες, πουλήθηκαν είκοσι χιλιάδες αντίτυπα του. Με τα χρήματα αυτά, η Άννα εξόφλησε τα χρέη του συζύγου της κι' έπειτα άρχισε να τρέχει από λιμάνι σε λιμάνι, ψάχνοντας να βοηθήσει ένα μικρό ιστιοφόρο. Η Άννα να επιχειρήσει μόνη της το ταξίδι που είχαν σχεδιάσει άλλοτε μαζί με τον άντρα της.

«Θα νικήσω τον ωκεανό, κι' έτσι θα τον εκδικηθώ, που μου πήρε το Φράνκ!» έλεγε.

Δεν ήθελε, όμως, να βρίσκεται υπό καλύτερες συνθήκες από ό,τι στο πρώτο της ταξίδι. Γι' αυτό, διάλεξε ένα αθλιό ιστιοφόρο, την «Φελίστυ Άνν» κι' άρχισε τις προετοιμασίες της για τη μεγάλη περιπέτεια.

Ο Τύπος ξεσηκώθηκε άμεσα για να την κάνει να παραιτηθεί απ' αυτή την παράτολμη περιπέτεια.

Ένας γέρος θαλασσοπόρος της έγραψε: «Αν εγώ έστηνα και δέκα πιθανότητες στις εκατό να βγύθη νικήτρια, θα σας έλεγα να μην διατάσσετε. Αλλά δεν έχετε ούτε μία!».

Το ίδιο κατηγορηματικό ήταν κι' ο πάστορ της ενορίας της. «Είνε ανώφελο, της έγραψε, να σπρίτσειτε στην αποτελεσματικότητα των προσευχών μας. Αυτό που σκοπεύετε να κάνετε, δεν είναι ταξίδι, αλλά αυτοκτονία!».

«Έχω να κανονίσω ένα λογαριασμό με τον ωκεανό», ήταν η απάντησή της Άννας.

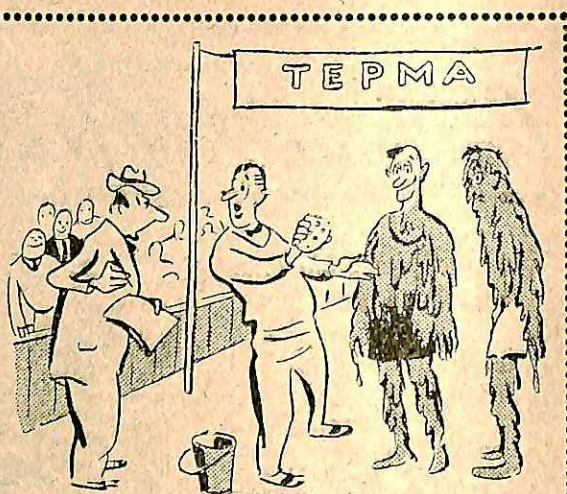
Την ημέρα που έφυγε από το ΠΛΟΥΜΟΥ, οι προκυμαίες ήταν γεμάτες από κόσμο. Όλοι την αποχαιρέτησαν με δάκρυα στα μάτια. Γιατί ήταν βέβαιοι πως δεν θα την ξανάβλεπαν...

Κι' οι φίλοι τους λίγο έλειψε να πραγματοποιηθούν δυο περίπου μήνες μετά την αναχώρησή της — κατά τα τέλη του περασμένου Μαΐου — ένα γαλλικό αλιευτικό πλοίο την βρήκε σε αξιοθρήνητη κατάσταση, κοντά στις ακτές της Βρετανίας. Οι θύελλες είχαν σπάσει τα πάντα πάνω στη «Φελίστυ Άνν» κι' είχαν αχρηστεύσει τη μηχανή της.

Το γαλλικό αλιευτικό ομιούλησε τότε το μικρό ιστιοφόρο στη νύση της «Υερσέης». Εκεί, η ιδιοκτήτρια του στρατολόγησε τους απαραίτητους τεχνικούς κι' επιδόθηκε άμεσα στην επισκευή του.

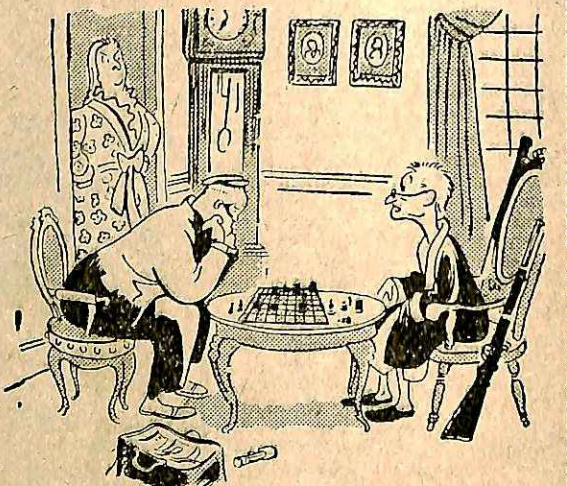
Αυτή τη φορά, το ταχυδρομείο της ήσου, καταλήσθηκε από επιστολές και τηλεγραφήματα που έφταναν διαρκώς στο όνομα της Άννας Ντάδιντσον. Επισκοποι, επιστήμονες, διάφορες οργανώσεις, προσπαθούσαν να την κάνουν να παραιτηθεί από το σκοπό της.

Κόπος, γαμμένος! Η «Χήρα του κουρσάρου» δήλωσε, ότι θα ξαναφύγει κατά το πρώτο δεκάημερο του Αυγούστου, για να «ακανονίσει» το λογαριασμό που έχει με τον ωκεανό. Στο ταξίδι αυτό θα την συνοδεύσουν οι ευχές όλων των «Αγγλων».

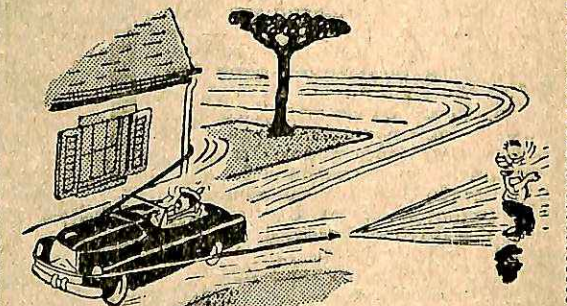

ΑΓΩΝΕΣ ΔΡΟΜΟΥ

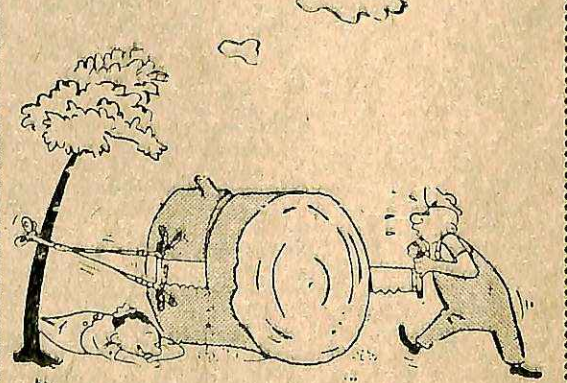
— Μια στιγμή να καθαρίσω και τον άλλο για να δούμε πούς είνε!...

— Να καλέσω την αστυνομία, Γιώργο;
— Τι λές, καλέ! Και πού θα βρω άλλον αντίπαλο να κερδίζω στο σκάκι;...

Χωρίς λόγια...

Το κόλπο με τις τιράντες...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ἐργάζονται καλύτερα;

Τὰ περίεργα συμπεράσματα
ένος επιστήμονος

Ο διακεκριμένος Άμερικανός ψυχολόγος Σάμουελ Λώρι είχε την περίεργη έμπνευση να μελετήσει τη στάση των φοιτητών και των φοιτητριών μπροστά στον έρωτα. Το πρόβλημα που τον απασχόλησε ήταν κυρίως το εξής: Ο έρωας αποτελεί για το φοιτητή και τη φοιτήτρια ένα κίνητρο που τους παρακινεί να εργάζονται καλύτερα ή, τουλάχιστον, τους κάνει να παραμελούν τα μαθήματά τους και να ελαττώνουν την απόδοσή τους;

Ο καθηγητής Λώρι, για να υποθέσει να καταλήξει σε ασφαλή συμπεράσματα, παρακολούθησε επί πολλά χρόνια, με την απαιτούμενη επιστημονική ασυμπόρριχη, τις «ερωτικές συνθήσεις», όπως τις αποκαλεί, των φοιτητών του πανεπιστημίου του Μπουλινγκ Γκρήν, στην πολιτεία του Όχαιο. (Οι σπουδαστές του πανεπιστημίου αυτού ξεπερνούν τους 3000 κάθε χρόνο).

Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι οι «φίλοι του φλέτος», οι φοιτητές κι' οι φοιτήτριες, δηλαδή, που έχουν ερωτικές περιπέτειες — ο καθηγητής Λώρι υπονομαίνει — ότι ευνοεί τις «αθώες», εκείνες, μ' άλλα λόγια, που περιφέρονται στο πλαίσιο της ερωτικής φιλίας — σημειώνουν τις καλύτερες επιδόσεις στα μαθήματα.

Οι γοαφικοί πίνακες που συνθέτα ο Άμερικός καθηγητής επιβεβαιώνουν αυτό το συμπέρασμα με τρόπο πολύ εντυπωσιακό: η καμπύλη των σχετικών επιδόσεων ανέχεται σταθερά όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των ραντεβού μεταξύ ενός φοιτητού και μίας νεαρής φοιτητριάς.

Για τον καθηγητή Λώρι, τα συχνά ραντεβού σημαίνουν ότι αγόρια και κορίτσια ξεπερνούν με επιτυχία το στάδιο της απομωνώσεως κι' ότι προσαρμόζονται βαθμιαία στην κοινωνική ζωή.

Οι διαδικές αθλητικές επιδόσεις κι' ο έρωας είναι, κατά τον Άμερικανό επιστήμονα, δύο από τις σοβαρότερες εκδηλώσεις αυτής της ζωής. Κι' αυτό εξηγεί τη σημασία που έχει ο έρωας στην δημιουργία του λεγόμενου κοινωνικού πνεύματος σ' ένα παιδί.

Το παιδί, από τη στιγμή που θα αισθανθεί μία αγάπη μέσα στην ψυχή του για ένα άτομο αντίθετου φύλου, χειραφετείται αυτόματα. Γίνεται, μ' άλλα λόγια, ένα κοινωνικό άτομο, που δεν σκέπτεται μόνο τη γαργά και τις απολαύσεις που τού παρέχει ο συνδεσμός του, αλλά και τις συνέπειες που μπορούν να προκύψουν απ' αυτό (γνώση δημιουργία οικογενείας κλπ.).

Το παιδί, αντίθετα, που δεν

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
Ριζική αποτίρραξη, εξαφάνιση ρυτίδων και ανανέωση επιδερμίδος με αδενικά εκχυλίσματα. Αισθ. Αρ. Α. ΧΡΥΣΗ, Νίκης 13. Τηλέφωνο 29-548.

αισθάνεται την ανάγκη του φλέος, μένει κλεισμένο στον έαυτό του και, δεν αισθάνεται την ανάγκη να βοηθήσει τη θέση του του ταιριάζει μέσα στο κοινωνικό σύνολο.

Ο καθηγητής Λώρι αναφέρει χαρακτηριστικές περιπτώσεις σπουδαστών και των δύο φύλων, που ήταν πολύ μέτριοι προτού αισθανθούν την ανάγκη του φλέος. Έπειτα από τα πρώτα ραντεβού τους, όμως, με το πρόσωπο της εκλογής τους, οι επιδόσεις τους στα μαθήματα καλύτερευσαν σε πολύ μεγάλο βαθμό.

Αξιοσημείωτο είναι η περίπτωση μίας νέας που κατείχε μία από τις τελευταίες θέσεις στην τάξη της. Από τη στιγμή, όμως, που συνδέθηκε μ' ένα νεαρό ναυτικό δόκιμο, έγινε μία από τις καλύτερες φοιτήτριες και κατέλαβε μία αξιοζήλευτη θέση στην πρώτη πεντάδα της τάξης της.

Μία άλλη περίπτωση είναι ενός νέου που προσερχόταν από ένα μακρινό αγρόκτημα, όπου, φυσικά, δεν μπορούσε να έχει σχέσεις με νέες. Στο πανεπιστήμιο ήταν τόσο δειλός, που δεν κατάφερε να πη μία σωστή φορά και λίγο έλειψε ν' απορριθεί στις εξετάσεις του πρώτου έτους. Ζούσε, εξ' αλλού, σε τελεία απομόνωση από τους συμμαθητές του, δεν ενόσεν, δεν έπαιζε ποδόσφαιρο ή μπαλάντ — υπάλληλος και απόφευγε τις συναναστροφές. Μία μικρή ξανθούλα ενδιαφερόθηκε, όμως, γι' αυτή την «αρκούδα», όπως τον αποκαλούσαν οι συναδέλφοί του. Έκτοτε, ο φοιτητής αυτός έσπρωξε καταπληκτικές προόδους και πήρε έναν από τους καλύτερους βαθμούς κατά τις εξετάσεις.

Πού οφείλονται αυτές οι μεταμορφώσεις;

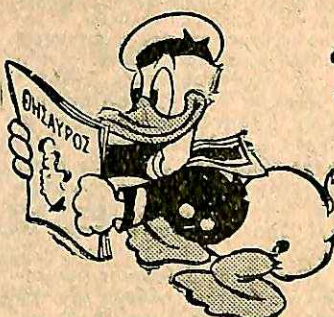
Κατά τον καθηγητή Λώρι, το φλέος δημιουργεί προσωπική κόπηση. Έξαφανίζει τα συμπλέγματα κατατωρότητας που είναι συνήθειες νέους και τις νέες, τους γεμίζει αυτοπεποίθηση και αυτοκυριαξία και δημιουργεί μέσα τους τον πόθο της διακρίσεως και της επιδόσεως.

Ένας νέος που φλεόει με μία νέα, δεν θα άνεχθη ποτέ να είναι ο τελευταίος της τάξεώς του. Και το ίδιο θα συμβεί με μία νεαρή φοιτήτρια, που θα βρει ανυπόφορη την ιδέα ότι έλκεται τον αγάπημένο της μόνο με την ομορφιά και τη γοητεία του κορμιού της.

Έκτος αυτού, δύο νέοι που φλεοτάρουν αρχίζουν να σκέπτονται το μέλλον. Ο άντρας ιδίως καταλαβαίνει πως πρέπει να δημιουργήσει μία θέση στην κοινωνία, για να γίνει έτσι αέλιος της αγάπης της εκλεκτής του.

Το γεγονός ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα φλέος δεν καταλήγουν σε τίποτε και σβύνουν με την πάροδο του χρόνου δεν έχει σημασία, κατά τον καθηγητή Λώρι. Το σημαντικότερο, λέει, είναι ότι, χωρίς σ' αυτά, άντρες και γυναίκες, αποκτούν προσωπικότητα και ριχνονται με σοβαρότητα στη δουλειά τους.

Πρέπει, λοιπόν, να τους παρακινούμε να φλεοτάρουν; Όχι, απαντά ο καθηγητής Λώρι. Αλλά πρέπει να βλέπουμε με συμπάθεια, επιεικεία και καλωσύνη τα πρώτα ερωτικά τους σκιττήματα.

Η οικότροφος

Όταν η Μαίρη μου είπε ότι της χρειαζόντουσαν δέκα λίρες για ν' αγοράσει καινούργιες κουρτίνες, παρά λίγο να με πιάσει νευρική κρίσι.

Ξέρεις πολύ καλά ότι αυτές τις κουρτίνες δεν μπορούμε να τις αγοράσουμε, της απάντησα με τα δόντια σφιγμένα, γιατί ακόμα δεν συνηθισα από εκείνη τη βρωμοδουλειά που μου έσκασε στο χρηματιστήριο ο θεός σου ο Τζώρτζ.

Αν κατέβαζες ιδέες πως να κερδίζουμε λεφτά, αντί να κατεβάζεις πως να τα ξεδεύσουμε, θα ήμουν ευχαριστήμενος. Κουράστηκα με αυτή τη παληοζωή που κάνουμε...

Αν έκοδες το κρασί και το τσιγάρο για έξη μήνες, παρατήρησε η Μαίρη, θα είχες μαζέψει τώρα μία μικρή περιουσία και θα ήσουν διαφορετικός. Άλλος άνθρωπος!

Δεν θέλω να γίνω άλλος άνθρωπος, γιατί τότε κι' εσύ άμεσα θα γίνεσαι άλλη γυναίκα. Καλύτερα να φροντίσεις εσύ να κάνεις οικονομίες. Να μην φωνάζεις κάθε τόσο την κυρία Τζίλκιν και σου κάνη τις δουλειές του σπιτιού. Έτσι θα ωφεληθής διπλά: η γυμναστική θα σου φτιάξει σιλουέτα και κάθε βδομάδα θ' αποταμιεύεις τα λεφτά που της δίνεις...

Η Μαίρη όμως αντίκρουσε αυτή την υπόδειξή μου: Μου είπε πως αν δεν είχα την κακή συνήθεια να λερώνω το σπίτι με λάσπες, σκόνες και αποτίγαρα, ώστε να μεταβάλλεται σε σταύλο, δεν θα αναγκαζόταν κι' εκείνη να φωνάζη τη γυναίκα να το καθαρίσει...

Και μου τόνισε κατόπιν: «Αν μου φέρες για οικότροφο καμιά νοστήμη σουσουράδα θα έτοι-

Εύθυμη Ιστοριόγλα

Κείται ν' αλλάξω ούτε εγώ!

Ένας άλλος τρόπος για να κάνεις οικονομίες, συνεχισα αγνοώντας τη φοβέρα της, είναι να σταματήσεις αυτά τα κύματα των επισκεψέων των συγγενών σου, που μας αναστατώνουν τα δωμάτια και την κουζίνα! Κατόπιν, μπορούσαμε να είχαμε κι' έναν οικότροφο... Άλλη οικονομία από εκεί!...

Η Μαίρη δεν έφερε καμιά αντίρρηση στην τελευταία πρότασή μου. «Ηθελε κι' εκείνη να πρόσθετε στην μικρή μας οικογένεια έναν καλοπληρωτό οικότροφο. Πού να τον εύρισκε όμως;...

Της υπέδειξα να βάλη μία αγγελία στην τοπική εφημερίδα.

Εδώ διαφώνησε. «Όχι, είπε. Για να μάθω όλος ο κόσμος ότι περνάμε οικονομική κρίσι; Να λείπη τέτοια διαφήμισι!

Τότε θα συμβουλευθώ τους συναδέλφους μου, είπα. Κάποιος θα ξέρη κανένα που θα θελήσει να καθήση μαζί μας. Η απάντησή της Μαίρης ήταν σαρκαστική.

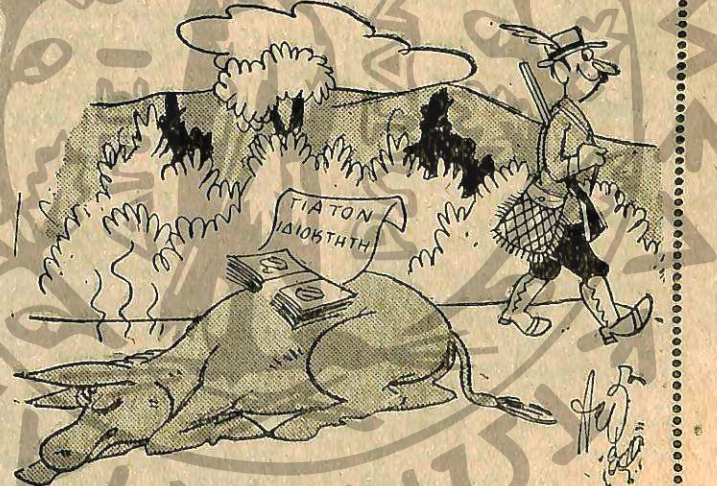
Κάποιον όμως που να του αμέσως θα γίνεσαι άλλη γυναίκα. Καλύτερα να φροντίσεις εσύ να κάνεις οικονομίες. Να μην φωνάζεις κάθε τόσο την κυρία Τζίλκιν και σου κάνη τις δουλειές του σπιτιού. Έτσι θα ωφεληθής διπλά: η γυμναστική θα σου φτιάξει σιλουέτα και κάθε βδομάδα θ' αποταμιεύεις τα λεφτά που της δίνεις...

Φυσικά ο οικότροφος που λές πρέπει να είναι γυναίκα, της έξηγσα. Γιατί, αν είναι άντρας, οι φίλοι μου και οι γείτονες θ' αρχίσουν να ψιθυρίζουν εις βάρος μου...

Κι' αν είναι γυναίκα, συμπλήρωσε η Μαίρη, θα ψιθυρίζουν εις βάρος δικό μου...

Και δίνοντας σοβαρότητα στη συζήτησι πρόσθεσε:

Σε προειδοποιώ: «Αν μου φέρες για οικότροφο καμιά νοστήμη σουσουράδα θα έτοι-

Χωρίς λόγια...

(Τού Άρχέλαου)

μάσω άμέσως τις Βαλίτσες μου και θα πάω στο σπίτι της μητέρας μου!

— Μη στενοχωριέσαι, την καθησύχασα. Θα φροντίσω ώστε ο νοίκάρης μας να είναι μία ήσυχη και ηλικιωμένη κυρία, πρόθυμη να πληρώσει μερικές λίρες την εβδομάδα. Και συγχρόνως να τρελλανείται για δουλειές του σπιτιού, ώστε να σε βοηθή σε όλα!

Τό ίδιο βράδυ ξεκίνησα να βρώ τό θύμα που θα μας έβγαζε από τη δύσκολη οικονομική θέση, που βρισκόμαστε. Κι έπειδή δεν συχνάζα σε καφενεία, πήρα ένα γύρω τις ταβέρνες της γειτονιάς μου, κοσμικές και μη, όπου ήμουν γνωστός στους θαμώνες τους και άρχισα να βολιδοσκοπώ την κατάσταση... Στο «Μαύρο Βελος» πληροφορία την ξανθούλα, που σερβίριζε τα ποτά στους δροθιούς πελάτες του πάγκου κι άφορ ήπια τη μύρα μου, έσκυψα και της είπα εμπιστευτικά στ' αυτό ότι ζητούσα μία γυναίκα για τό σπίτι και τη ρώτησα αν μπορούσε να με βοηθήσει. Ο καταστηματάρχης όμως που έτυχε να είναι πατέρας της και συγχρόνως πυγμαίος, ήρθε κοντά με μία φανερό υποψία στα μάτια γι' αυτό τό «τέτ-ά-τέτ» μου με την κόρη του. Έτσι βιάστηκε να φύγω, χωρίς να περιμένω την απάντησή της ξανθούλας.

Στην ταβέρνα τό «Πράσινα μύλα» έκανα λόγο σε αρκετούς θαμώνες, γνωστούς και ξένους, για τό ζήτημα που με απασχολούσε: να βρω δηλαδή μία οικότροφο, που να θέλη να βοηθή και τη γυναίκα μου στις

δουλειές του σπιτιού. Ή κουδέντα όμως φέρνει δίψα κι έτσι κάθε φορά που άνέπνυσσα τό ζήτημά μου αύξαιναν και οι μύρες που έπινα. Έτσι γυνούσα από τραπέζι σε τραπέζι, και από ταβέρνα σε ταβέρνα ως τό μεσάνυχτα. Στην αρχή είπα ότι τέσσερες λίρες ήσαν άρκετές για έναν οικότροφο, κατόπιν όμως περιώρισα την απαίτησή μου σε τρείς λίρες.

Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησα στην ταβέρνα ο «Άλλος Άνθρωπος» που ήταν και τό τελευταίο κέντρο της νυκτερινής μου διαδρομής, ήταν ο Χάρολδ Γούντερ, παλιός μου φίλος. Άμέσως τού άνέπτυξα τό σχέδιό μου με την ευφράδεια που μου έδιναν οι αναρίθμητες μύρες, που είχα πιή.

—Τρείς λίρες τό εβδομάδα; έπανελάβε ο Χάρολδ έρωτηματικά. Και κάποιον που να είναι πρόθυμος να βοηθή τη γυναίκα σου στις δουλειές του σπιτιού; Νομίζω πώς ή θεία μου ή Μάρθα είναι τό πρόσωπο που σου χρειαζεται!

Άφου Βεβαιώθηκα λοιπόν ότι ή θεία Μάρθα δεν ήταν ούτε νέα ούτε ώραία, τόν έβαλα άμέσως και της τηλεφώνησε κι έτσι κλείσαμε συμφωνία μαζί της.

Άσφαλώς όταν θα γυρίζα σπίτι ή Μαίρη θα έπρεπε να παραδεχθώ ότι είχα κάνει καλή δουλειά. Τά έξοδα που είχα κάνει για να πιώ κι' έγώ δεν ξέρω πόσες μύρες ώστε να στρώση ή γλώσσα μου δεν πήγαν χαμένα. Τό λαχείο που ζήτρώσαμε τόσον καιρό τό είχαμε βρή!

Ωστόσο, όταν τό άλλο βράδυ γύρισα στο σπίτι, δεν βρήκα τη Μαίρη στό κέφια της.

—Αυτή ή κυρία Μάρθα, μου είπε, απέδειχθ ότι είναι μία πολύ χρήσιμη γυναίκα. Από τό πρώι που ήρθε ως τό μεσημέρι δεν κάθισε ούτε ένα λεπτό. Μου έκανε όλες τις δουλειές. Παρουσιάζει όμως ένα μειονέκτημα...

—Τί; ρώτησα άνήσυχος. Μήπως είναι φλύαρη ή κουτσμπολά;

—Αυτό θα ήταν τό λιγώτερο. Αυτή πιστεύει, από ό,τι κατάλαβα, ότι έμεις θα την πληρώνουμε κάθε βδομάδα 3 λίρες, με φαγητό και στέγη! Φαίνεται ότι στό μεσημέρι γράφει που γυρίζει όλη τη χτεσινή νύχτα για να μου βρής αυτό τό κελεπούρι, δεν προμηθεύουν οικότροφους, αλλά... μύρες!

Όμολογώ ότι άπόμεινα άναυδος, γιατί αυτή τη φορά ή Μαίρη είχε δίκιο!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Πολιτική και διαφήμισης

Κατά την πρόσφατη επίσκεψη τού στρατηγού Ριτζωυάη τό Παρίσι, οι όπαδοί της άριστέρως έγραψαν στους ταίχους τις λέξεις: «Γύρισε στό σπίτι σου!» Μία διαφημιστική έταιρεία έσπευσε τότε να γράψη κάτω απ' αυτές: «Μέ άεροπλάνο της TWA». Μία άλλη έταιρεία, όμως, έξασέλυσε άμέσως τούτε ύπαλληλους της, που πρόσθεσαν από κάτω: «Άλλά ξαναγύρισε με άεροπλάνο της Αίρ-Φράνς».

Η αλληλογραφία μας

Α. Λυκεοίδην, Νέα Ίωνία και Μαίρη Μ.

Άμαρσούιν: Ή Άννα-Μαρία Πισσαντζελί έιννε τώρα σκέτη Pierangeli και βρίσκεται στο Χόλλυγουντ. Ή διεύθυνσις της είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif., U. S. A.

Νίνα Λ. Ένταθα: Ή διεύθυνσις της Βίλλας της Kathryn Grayson είνε 2009 La Mesa Drive, Santa Monica, Los Angeles, Calif., U. S. A. Δεν έχουμε την διεύθυνσις της Βίλλας τού Μάριο Λάντσα, θα λάβη όμως άσφαλώς τό γράμμα σας αν τό απευθύνετε στην έξης διεύθυνσις: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif., U. S. A.

Άθανάσιον Μπαρόδ-Που-Λον Πολυνήτου: Τά παιγνίδια σας δεν παρουσιάζουν ένδιαματικόδωτος. Δυό άτυχες πεταλούδες. Ένταθα: Δεν γίνεται τίποτε πός τό παρόν. Θα προσπαθήσω όμως να ικανοποιήσω, έστω και εν μέρει, την έπιθυμία σας. Άν γε-Λον Παπαδημητρίου Κτιστάδες: Άνυδντων: Σας εύχαριστούμε για τό ευγενικά σας λόγια. Δυστυχώς όμως είνε αδύνατον να γίνη αυτό που μας ζητάτε. Μα νικέ παλάτι.

Λευκωσία-Κύπρου: Δεν ένομε δυστυχώς. Τη διεύθυνσις που μας ζητάτε. Χαρούλα Θεολογίδου. Νίκαια: Άπευθύνετε τά γράμματα σας στο Σωματείο Έλλήνων Ήθοποιών Σατωδιδου 52Α, Άθήναι. Μικρό λουλούδι. Ένταθα: Μία όλοκληρη στήλη «Άλληλογραφίας» δεν θα έφτανε για να σας δώσουμε όλες τις διεύθυνσεις που ζητάτε. Ίδου τρείς που σπανίως μας ζητήθηκαν: Bob Hope: 10346 Moorpark North Hollywood, Calif., U. S. A. Irene Dunne, 461 North Faring Road, Holmby Hills, Los Angeles, Calif., U. S. A. Kai George Raft, 1218 Cold Water Canyon Drive, Los Angeles, Calif., U. S. A. Πιό κάτω και στό προσε-γν ήμε τεύχη θα βοηθή πολλές άλλες Μαθήτριάς Ε. Σ. Α.

Άργος: Ή διεύθυνσις της Esther Williams είνε: 2077 Mandeville Canyon Road, Brentwood Calif., U. S. A. Μπορείτε να της γράψετε στην άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Ο άναγνώστης μας Χαρ-λαμπος Τυριντζής θα έπιθυμούσε ν' αλληλογραφήσει με

μια Έλληνόπουλα τού Σικάγου ή της Νέας Υόρκης. Ή διεύθυνσις του είνε: Γιαννιτσών 9, Πύργον-Ήλίας, Greece. Καί ή δνις Ούρανία Λυγερού θα έπιθυμούσε ν' ανταλλάξη κατό-ποστά με Έλληνίδες και Έλληνόπουλα τού έξωτερικού. Ή διεύθυνσις της είνε: Ταξιστών 79, Ξάνθη. Ή άναγνώστριάς μας Μαίρη Δημητρουπούλου (24 ετών), ζητεί κι' αυτή αλληλογραφία με Έλληνα έγκατεστημένον στο έξωτερικό. Ή διεύθυνσις της είνε: Αμειβάς 118, Παλιόν Φάληρον. Άθήναι.

Κάτια Γιαννούλη. Ένταθα: Ή διεύθυνσις τού John Erikson είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif., U. S. A. ΟΙ κάτωθι στρατιώ-τες μας που βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Χρήστος Μακός. Άγγελος Καπούς. Κωντίνος Γεωργάκης Νικόλαος Γεωργάκης Δημήτριος Βουκουλιώτης. Κοπά-της Σπυριδούλης. Άθανάσιος Ζανάκης. Βασίλειος Κοπιδά-της. Μιχαήλ Φιτσδοσκαλάκης. Παντελής Καραμάνης. Στυλιανός Σφακιανάκης Ε. Κατερινόπουλος Σπυριδών Κοτσαλάνης Γεώ-ργιος Καλτσουάκης. Νικόλαος Ζέρβας Δημήτριος Καρανικόλας. Άγγελος Καλογήσος. Κωντίνος Γεωργίου. Ίωάννης Εύαγγελος. Έμμανουήλ Ναυπλιώτης. Άθανάσιος Ζανάκης. Φίλιππος Παργα-λίδης. Δημήτριος Βουσιώτης. Μάσχος Κουκουλής Γεώργιος Παν-τελάκης. Αργύριος Βρετός. Παναγιώτης Μάρκου. Άθανάσιος Μπαλατάκης Κωντίνος Παύλου. Άντώνιος Αειομάκας. Γε-ώργιος Σπυλιόπουλος Κωντίνος Μαυρίδης. Βασίλειος Φωτίου. Ίωάννης Προβάς και Εύαγγελος Παντάτης (τού Ιου Λόγου). Κλεομένης Ήλιάδης. Ίωάννης Φραντζέσκος. Μανούσος Κανιαδά-κης. Αστέμιος Κρουιδάκης. Έλευθέριος Νικολάκης. Ίωάννης Μουρτζέλας και Έμμανουήλ Άντωνάκης (τού 2ου Λόγου). Σταύ-ρος Τσαμπάκης. Λαμπρος Δηδάκης. Άθανάσιος Λάππας. Πανα-γιώτης Στάδης. Κωντίνος Χαιρέτης Παναγιώτης Λαμπούδης. Ίωάννης Δαμιανός και Σταύρος Δουνδουλάκης (τού 3ου Λόγου). Δημήτριος Άλεξιάδης. Παναγιώτης Καϊτατζής. Ίωάννης Βού-δας. Γεώργιος Κασαός. Βίκτωρ Ζαχαριάδης. Άπόστολος Μου-στακίδης. Έμμανουήλ Τσαρουάς. Κωντίνος Χατζής Θεόδωρος Σατωδιδου. Γεώργιος Θωμάς. Δημήτριος Χατζηνευσταίου. Ίωάννης Ευδαίμων Παναγιώτης Σιδέρης Δημήτριος Σονόπου-λος. Μιχαήλ Χρυσόστομίδης Νικόλαος Παπαδόπουλος Χρήστος Τσολακίδης. Φώτιος Στoνιαννίδης και Βαλαάμης Μπισικλής (Λόγου Βαρέων Όπλων). Γεώργιος Δουκάκης. Έλευθέριος Άλε-ξίου. Γεώργιος Γαντζούδης. Εύαγγελος Ψυρνιός Βασίλ. Παρτσά-νέδελος. Άναστάσιος Κώστας Γεώργιος Καλιάκης. Ίωάννης Σαφός. Μιχαήλ Οικονόμου. Γεώργιος Χατζής. Ίωάννης Γραν-τής. Κωντίνος Ροδνός Δημήτριος Μουδάκης Κωντίνος Κυ-ρίακος. Άναστάσιος Σεβαστίνης Δημήτριος Τσαβλανόπουλος Κωντίνος Παβιβάδης και Δνι. Καθβανιάς (τού Λόγου Διοική-σεως). Νικόλαος Ρουμειλιώτης. Άθανάσιος Άσλανίδης. Θεολό-γος Άναγνώστοπουλος Θεόδωρος Καυίδης. Άθανάσιος Μπαλ-λός. Άναγνώστοπουλος Θεόδωρος Ρομαντάκης (τού Λό-γους Δημήτριος Άλεξιάδης και Λεωνίδας Ρομαντάκης. Χρήστος Ύποπτοιέως). Ίωάννης Κατινιάκης Γεώργιος Νικολάπου-λος. Κωντίνος Ζωγόπουλος Χρήστος Γεωργιάδης. Κωντίνος (Δ. Ζαακάς Κυριάκος Θεωδορίδης και Δημήτριος Κότσαρης (Δ. Διαβιδάκης) Ζαχαρίας Καλαϊτζόγλου. Άλεις Σιταράς Νικόλ. Τσατσαπάκης Χρήστος Μιναηλίδης Βασίλ. Ζαχαρόπουλος Παν-τελής. Άνδρουλάκης Μανώλης Ματατέας Κωντίνος Δάδος. Δνι. Σαβουριαννάκης Νικόλ. Άσπιακόπουλος Θωμάς Κασού-γλάνης Εύτνιος Βαροδουλάκης. Άθανάσιος Γάσιος Μιχαήλ Διασποινής. Ευστάθιος Μυλωνιαννάκης και ό άνθυπολογανός Γε-ώργιος Σιάκος. Ή διεύθυνσις όλων είνε: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800 Mevlum B.S.T. 902 Μικρό όροφον ή: Γρά-φετς στην άκόλουθη διεύθυνσις: Mrs Eleanor Roosevelt, Mac Call's Magazine, 230 Park Ave, New York 17, N. Y. U. S. A.

Η Βαίολετ Τζών Μπέρλινγκ, ή θλι-δερή ήρωίδα ενός από τά πιο πεοίεργα κι' ανατριχιαστικά έγ-κλήματα των τελευταίων χρόνων, ά-ποτελεί ένα κλασσικό παράδειγμα πα-ραμορφώσεως της προσωπικότητας έ-νος παιδιού από τη λαθραία ή α-νατροφή που τού έδωσαν γονείς ά-μυαλοι και έγωπαθείς.

Πραγματικά, ό πατέρας κι' ή μη-τέρα της ήθελαν άγόρι. Όταν λοι-πόν γεννήθηκε ή Βαίολετ, στη Μιν-νεάπολις της Αμερικής, τό 1918, προσπάθησαν... να άγνοήσουν αυτό τό «σφάλμα της φύσεως! Τη βάφτισαν Βαίολετ-Τζών, άλ-λα τη φώναζαν πάντοτε μόνο με τό ανδρικό όνομα Τζών. Την έντυναν σαν άγόρι και έπέμεναν να της λένε ότι ήταν γυιός τους και όχι κόρη τους!

Τό ίδιο εξακολούθησαν να κάνουν κι' όταν άκόμη έφθασε σε ηλικία που άναγκάστηκε πια να ντυθή γυναικεία και ν' άφισα να μακρύνουν τά ξανθά μαλλιά της.

Παιδί άκόμη, ή Βαίολετ είχε πάρει μαθήματα άκοντερόν επί μερικά χρόνια και είχε γίνει πολύ καλή σ' αυτό τό μου-σικό όργανο. Έλπιζε να δινη άργότερα ρεσιτάλ στο Χόλ-λυγουντ, και να κερδίση έτσι φήμη και πλούτο.

Τό 1941, σε ηλικία 23 ετών, γνώρισε ένα δάσκαλο τού ά-κοντερόν, όνόματι Άρθουρ, που προσπαθούσε να έπιτύχη ένα συμβόλαιο γι' αυτήν, αλλά δεν τό κατώρθωσε.

Έπειτα απ' την άποτυχία της αυτή ν' άγεθή στη θεα-τρική σκηνή, ή Βαίολετ εγγάσθηκε για ένα διάστημα σε κά-ποιο πολεμικό εργοστάσιο. Κατόπιν άρχισε να τελειοποιή-ται στο άκοντερόν, με τόν Άρθουρ, ενώ συγχρόνως έδινε μαθήματα σε άνάσσια παιδιά. Ο Άρθουρ της παραχωρού-

Μία γυναίκα που μισούσε τό φύλο της

Ή μικρή Κεύ ήταν νεκρή! Στά ρούχα της ύπληξαν κηλί-δες αίματος. Ο ιατροδικαστής βρήκε ότι είχε στραγγαλι-σθή, κατά τη 1.30' τη νύχτα — πολύ ένωρίτερα δηλαδή απ' την ώρα που είχε δθην έμπνησι τη Βαίολετ.

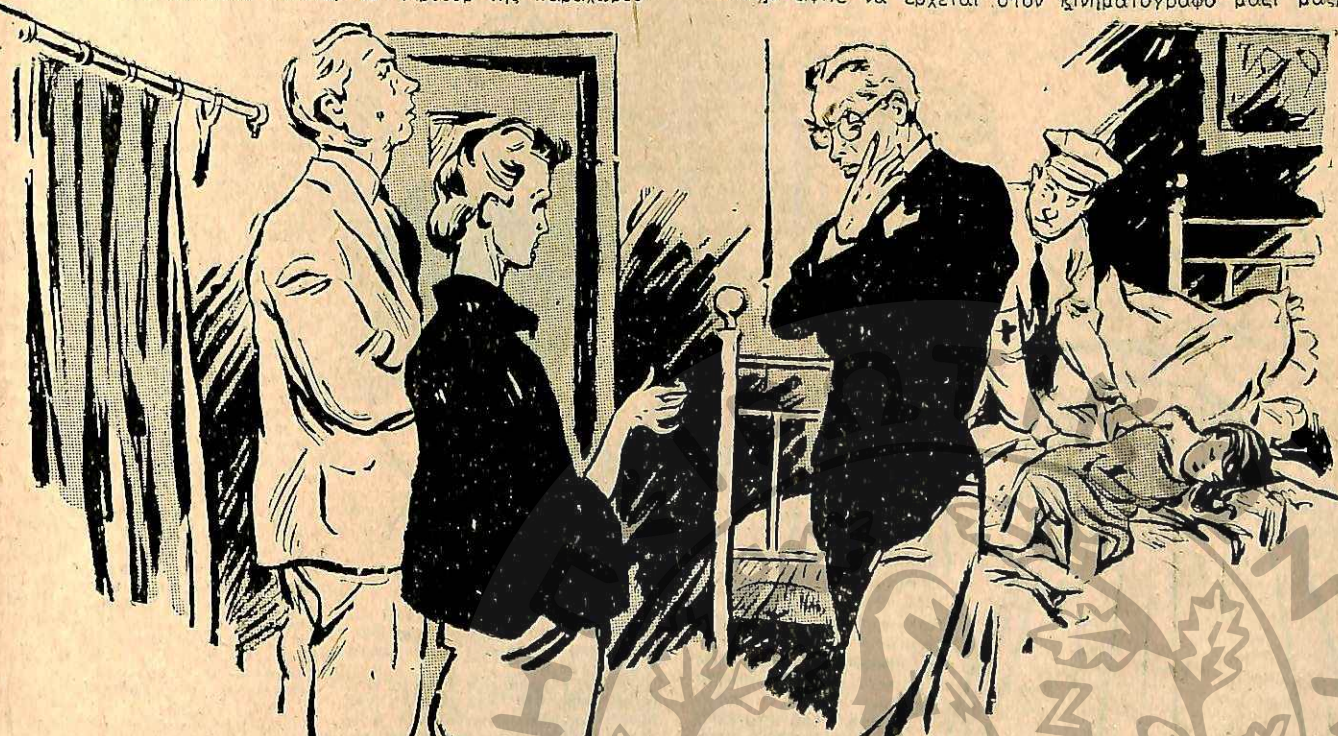
Ο Άρθουρ κατέθεσε στην άστυνομία ότι είχε άλλοτε συν-δεθή με τη Βαίολετ κι' είχαν άρραδωνιστή, αλλά κατόπιν είχαν διαλύσει τόν άρραδώνια τους κι' είχαν μείνει μόνο καλοί φίλοι. Ή Βαίολετ τού είχε τηλεφωνήσει ότι έπιποθύ-μυσε ή Κεύ. Άγνοούσε τί είχε συμβή τη νύχτα, ήξερε όμως πώς ή Βαίολετ εφάρμοζε πάντα μία «αυστηρή πειθαρχία» στην Κεύ.

—Την έδινε συχνά σε μία καρέκλα και την άφινε έτσι επί ώρες, είπε.

Διάφορα παιδιά, μαθηταί της Βαίολετ, έδωσαν περισσό-τερες πληροφορίες για τη σκληρή συμπεριφορά της άπέναντι της μικρής Κεύ.

—Μας έλεγε να την κλωτσάμε, γιατί ήταν κακιά, είπε έ-νας απ' αυτούς.

—Την άφινε να έρχεται στόν κινηματογράφο μαζί μας,

— Την άγαπούσα σαν παιδί μου... είπε ή Βαίολετ στόν άστυ-νόμο μ' ένα τόνο παράξενα ήρεμο και άδιαφορο.

σε για τό μαθήματα αυτά τό στούντιό του, στο Λόνγκ Μπήτς, που δεν τό χρησιμοποίησε ό ίδιος παρά μόνο μία φορά τη βδομάδα. Καί ή Βαίολετ τό μεταχειριζόταν συγχρόνως και για κατοικία της.

Τό πρώι λοιπόν της 12ης Όκτωβρίου 1950, σταμάτησαν έξω απ' αυτό τό στούντιο ένα άστυνομικό κι' ένα νοσοκομει-κό αυτοκίνητο, είδοποιημένα μ' ένα έπείγον τηλεφώνημα. Ο άστυνόμος, που έφτασε εκεί κατά τις 6.30' π. μ., βρήκε τό σωφρέ τού νοσοκομείου — που είχε προηγηθί λίγα λε-πτά — να προσπαθί να συνεφέρει ένα κοριτσάκι με τεχνη-τή άναπνοή.

Ή Βαίολετ κι' ο Άρθουρ — ένας άνδρας ως 50 ετών — στέκονταν κοντά τού και παρακολουθούσαν τις προσπάθει-ές του. Ή Βαίολετ εγγήγισε στόν άστυνόμο ότι ή μικρή ή-ταν ή Κεύ Έρρικσον, ηλικίας 10 ετών, μαθήτριά της, που ζούσε μαζί της. Ή μητέρα της Κεύ, μία φτωχιά γυναίκα, είχε δεχθί την πρόταση της Βαίολετ να κρατήσει κοντά της τη μικρή, για να τη μάθη γρηγορότερα άκοντερόν.

—Την άγαπούσα σαν παιδί μου... είπε ή Βαίολετ στόν

πρόσθεσε ένας άλλος, μας έδινε όμως ένα πάλι για να της δένουμε τά μάτια, ώστε να μη μπορή να δθ τό φίλη.

Κι' ένας τρίτος μαθητής δήλωσε: —Ή μίς Τζών (αυτό τό όνομα έδιναν στη δασκάλα τους) κλωτσούσε κι' αυτή την Κεύ, και μας έλεγε να μην τό μαρ-τυρήσουμε, γιατί θα πάθουμε μεγάλο κακό...

Οι άστυνομικοί έμειναν κατάπληκτοι, όταν έφτασε ή μη-τέρα της Βαίολετ και της φώναξε κλαίγοντας: —Ο, Τζών, Τζών, γυιόκα μου άγαπημένε!...

Οι ψυχιατροί που εξέτασαν τη Βαίολετ, γνωμάτευσαν ότι ήταν ύστερικός τύπος. Είχε μία παράξενη γαλήνη, σαν να βρισκόταν διαρκώς μακριά απ' τόν κόσμο.

Διηγήθηκε στην άστυνομία ένα πλθές φανταστικές ίστο-ρίες, π. χ. για μία έκρηξη ενός πανεπιστημιακού εργαστή-ριου όταν σπουδάζε δθθεν εκεί χημικός κλπ.

Όσο για την αίτια που την έσπρωξε στην κακομεταχει-ρισι και στο στραγγαλισμό της άτυχης Κεύ, δεν δυσκολεύ-θηκαν οι ψυχιατροί να την εξηγήσουν: Ή προσπάθεια των γονέων της να την παραστήσουν για άγόρι, την είχε κάμει να μισήσθ τό φύλο της, και τό είχε έκδικηθί στο πρόσωπο της άμπεράσπιστης Κεύ.

Στη δίκη της, λιποθύμησε έπανελημμένως ψεύτικα. Ωστόσο τό δικαστήριο παραδέχθηκε ώρισμένα έλαφρυν-τικά και την καταδίκασε μόνο σε ισόβια δεσμά.

Χίλιες φορές πιο έλκυστική

ΚΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Zande

ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΕ 7 ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΖΟΥΝ

ΠΡΟΣΚΟΛΛΑΤΑΙ ΚΑΙ ΜΕΝΕΙ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΓΙΑ ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ

ΚΡΑΓΙΟΝ 3 ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ-ΡΙΜΜΕΛΑ (ΜΑΣΚΑΡΑ)-ΡΟΥΖ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Η. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 47-Β' ΟΡΜΟΥΣ-ΤΗΛ. 2Η-033

Η ΣΕΛΙΣ

της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Όρ φανούλα: Έκαστα πολύ καλά να μου γράψετε, μικρούλα μου, γιατί, όταν βασανίζω κάτι την ψυχή μου και το κλείνω με επίμονα μέσα μου, παίρνει τέτοιες διαστάσεις, που ξεφεύγει από τα όρια της πραγματικότητας. Αυτό ακριβώς συνέβη και σ' εσάς. Σας προμολόγησα ότι θα αποκτήσετε μπανιέρα και βρισκαίτε φοβερή την απόφαση του πατέρα σας να αναπαυθείτε. Ακούστε με όμως, αφού μου έμπιστευθήκατε τον πόνο σας. Πρέπει να σας μιλήσω με ειλικρίνεια. Ο πατέρας σας είναι ακόμη πολύ νέος για να μπορέσει να συνεχίσει τη ζωή χωρίς ένα συντροφο. Έπειτα, αφού έχετε δύο ακόμη αδελφάκια, δεν καταλαβαίνετε, ότι όλο αυτό το σπιτικό έχει ανάγκη από κάποια νοικοκυρά, μια που έχετε εσείς ακόμη παιδιά; Δεχθήτε καλά την μπανιέρα σας και καμώστε την να σας αγαπήσει. Δεν θα δυσκολευθήτε να το επιτύχετε. Από σ' εσάς εξαρτάται. Μη ξεκινάτε με τη σκέψη, ότι όλες οι μπανιέρες εί-

που οφείλονται στο ότι είναι καμωμένα με ρετάλια! Μάλιστα, όσο και αν σας φαίνεται απίστευτο, είναι αλήθεια. Με ρετάλια που θ' αγοράσετε σε εξευτελιστική τιμή, με διάφορα κομμάτια που θα βρεθούν στα σουρτάρια σας, κάνετε ωραιότερους μπανιέρους, χαριτωμένες φούστες, ζακέτες, κουμπές και πρωτότυπες. Κανείς δεν θα το καταλάβει, ότι είναι καμωμένα με ρετάλια. Μα και αν το καταλάβει, τί μ' αυτό; Μήπως θα φανούν λιγότερο ωραία; Με διάφορα μεταξωτά ρετάλια, τοποθετώντας τα οριζόντια, κάνετε μια μπλουζακιτσίνα, συνδυάζοντας με γούστο τα χρώματα. Με άλλα ρετάλια σχηματίζετε μπάντες και τις χρησιμοποιείτε, τοποθετώντας τις κάθετα, για να αποκτήσετε με λίγα έξοδα μια πολύ κομψή φούστα. Με τριών ειδών ρετάλια, τοποθετημένα κι' αυτά οριζόντια, αποκτάτε μια πολύ μοναδική ριχτή ζακέτα. Έτσι, σας συνιστώ να κά-

νετε τη βόλτα σας στα μαγα-

ζα γκρο-γκραίν στον λαϊκό. Τα τελειώματά του, τοποθετείται με διαφόρους τρόπους, ανάλογα με το πόρεμα, το σχήμα που έχει, το άνοιγμα του λαιμού και ανάλογα με τη φαινομενική. Άλλα ποσά, θέλουν οβάλ άνοιγμα λαιμού, άλλα κυρτό και άλλα τετραγωνικό ή μακρυνό.

Ο πίκος χρησιμοποιείται για γακαδάκια, τα οποία όμως δεν έχουν το στερεότυπο σχήμα τους, αλλά παρουσιάζουν ποικίλες μορφές. Η γκρο-γκραίν γαρνίρει το άνοιγμα του λαιμού, περασμένη κάτω από δύο «πάτ», ή ένα ι-διόμορφο κομμάτι. Πάντως, το λευκό αυτό τελειώμα, είναι κάτι που κολακεύει πολύ και δίνει κάτι το πολύ νεανικό και πολύ φρέσκο στην όλη εμφάνιση.

Ωραιότερα σύνολα

Τα ωραιότερα σύνολα της εποχής, είναι αυτά που αποτελούνται από τρία κομμάτια και μπορούν να φορεθούν με διαφόρους τρόπους.

Θα σας δώσουμε μερικά παραδείγματα. Έχετε ένα σύνολο από «συρά» έκαϊ, που αποτελείται από μια πλυσσώδη φούστα και μια μπλουζα, που είναι αντιθέτως πλυσσώδη και έχει σχήμα κακάσας και χρώμα ανοικτό κίτρινο. Για συμπλήρωμα, έχετε μία ριχτή ζακέτα έκαϊ, ένα μπλερό ή ένα ζιλέ. Η ίδια φούστα μπορεί να φορεθεί και με

κουμπότρυπες για κλείσιμο του κορσάκ και της φούστας, τοποθετήστε στο φύλλο, που θα κάμετε τις κουμπότρυπες, ένα κομμάτι ύφασμα για περισσότερη στερεότητα.

— Αν θέλετε να μείνουν στη θέση τους οι σούρες του κορσάκ, στερεώστε τις με δυο-τρεις τρυπάνια και πάνω από το τρυπάνι, ράψτε μία κορδέλλα.

— Για να μείνουν στη θέση της ή κορσέλης ζώνη και να μη λυγίσει, βάλετε της σε ελαστικό διαστήματα μικρές μπαλόνες. — Όσο και αν σας πη ο καταστηματάρχης ότι το ύφασμα που αγοράσατε δεν μπαίνει στο πλυσίμο, μη πεισθίτε και να προέχει για ύφασμα που θα έινε ανάγκη από συχνό πλυσίμο, βουτήξτε το σε υλικό νερό και αφήστε το αρκετές ώρες προτού το ράψετε. Έτσι θα είσθε σίγουρη ότι δεν θα έχετε απογοή-πτα. Βέβαια, αυτό δεν γίνεται σε ύφασματα που στέλνονται στη καθαριτήριο, για στεγνό καθαρίσμα.

Παριζιανισμοί

Συνηθίζονται πολύ γάντια καμωμένα από «κοτονάντ» φανταζι με μικρά νταμιά. Από το ίδιο ύφασμα, κάνουμε και μία εσάρτα για συμπλήρωμα του γιαντά.

Για την πλάξ και γενικά για την έξοχη, υπάρχουν κάτι τσάντες-σακκούλες καμωμένες με δύο στρώματα κομμάτια από χονδρό λινό. Γίνονται με τέτοιο τρόπο, που χρησιμοποιούνται και σαν μαξιλάρια, όταν θέλουμε να ξαπλώσουμε στην άμμουδιά ή στην έξοχη. Είναι δε ειδικότης του Παριού αυτές οι σακκούλες.

Ο Οίκος Λανδέν λανσάρει ωραία πασούμια από λινό σε διάφορα χρώματα, κεντημένα με ασπενία ή χρυσά κορδία και με σόλες σνοινένιες.

Η Σκιαπαρέλλι έχει ειδικότητα στα μαντήλια του κεφαλιού. Λανσάρει ωραιότερα χρώματα που δένονται με φιάγκο πίσω στον αυχένα. Κολακεύουν δε πολύ τα μικρά πρόσωπα.

Λανσάρει επίσης τσάντες από ψάθα σε ένα πλέξιμο πολύ ασυνήθιστο, που σχηματίζει πλατείες φάσες.

Ο Μαρσέλ Ροσάς λανσάρει πουλόβερ πλεκτά από μαλλί «Πεγκουέν» σε χρώματα ζωρά. Φοριούνται με μαύρα φανελένια παντελόνια ή με φούστες από μαύρο βαρύ μεταξωτό.

Η αλληλογραφία μου

Σαμ ιω τοπούλα Σ. Α. — Σας ευχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια και πιστεύω, ότι λυπήθηκε πολύ για το άτυχημα, που σας συνέβη. Βέβαια, διορθώνεται εύκολα το κακό, μόνο που θ' άργησει λίγο. Κά-

νετε μια-δύο φορές την εβδομάδα εντόβη στις ριχτές με πετσέ-λαιο ή με ρετινολάδο, για να επισπεύσετε το φυτόμα.

Χαίρω Δ. Δ. Δυστυχώς, αυτά τα σημάδια δεν εξαλειφον-ται. Με τον καιρό, όμως, όλο θα σβύνουν πιο πολύ και θα μείν-τελος ένα ανεπαίσθητο σημάδι, που θα το καλύπτει η πουάρα.

Α. Μ. 'Αγρίνιο. — Κάνετε λί-γες εισπνοές με εσάνς εσκαλύ-πτου, σπινοντας 10-15 σταγόνες σε βραστό νερό, επίσης μερικά αρωματικά εσπεριδικά: τίλλιο ζεστό, αλτάρα, υλοχαύνη.

Μ. Σ. Μ. Ελ. — Το μαύρο ρούμα είναι πολύ κατάλληλο και θα σας πηνίσει θαυμάσια. Να φορέτε και ένα λουλούδι στο στήθος κόκκινο, κίτρινο ή ρο-ζ. Καί τ η ν φ. Πειραιά. — Δο-κιμάσατε μία αμερικανική κορ-σέλας και πούδρα σε ρούμα «κνυτρέλ». Για τα φρύδια α-ρσέστε με τομπίδοκι τις περι-τέες τσιχες. Όχι έβρισμα.

Κίνε ζοπούλαν. Θεσσα-λονίκη. — Το άσπρισμα των μαλλιών δεν προλαμβάνεται με τίποτα. Άλλα αν σας τρυμάει αυτό. Είναι τόσο ωραία τα άσπρα μαλλιά όταν ατλάζουν ένα γι-νική πρόσωπο. Την κορ-σέ-λην έπαιαν με μαύρα, δεν την ξέρω.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Προτού χρησιμοποιήσετε τη γκρο-γκραίν κορδέλλα για τη ζώνη σας, πλύνετε την, γιατί υ-στερα από το πρώτο πλυσίμο του φορέματος ή ζώνης σας θα πασάρει για έλαττώματα. — Αν πρόκειται να κάμετε

Αισθηματικό διήγημα

Η Φιορέλλα δεν κάθεται και πολύ μακριά απ' το σπίτι του Μπέρτο. Λίγα λεπτά απόσταση. Η κοπέλλα ανέβαινε τη σκεπτική σκάλα και μπαίνει στο μικρό ακα-τάστατο δωμάτιο.

—Ορίστε, του λέει αφήνοντας την τσάντα πάνω στο τρα-πέζι, έκλεψα για σένα!

Ο Μπέρτο την κυττάζει τρομαγμένα.

—Τρελλάθηκες; της φωνάζει

Και τότε μόνο, η Φιορέλλα αντιλαμβά-νεται πως δεν είναι μόνος κι' αρχίζει να τρέμει. Ποιος είναι ο άλλος; Από που ξεφύτρωσε;

— Είναι τρελλή, συνεχίζει ο Μπέρτο, είναι μια μανιακή, κύριε αστυνόμο. Της μπήκε στο μυαλό πως έχω ανάγκη απ' τη βοή-θειά της...

Και γελάει μ' ένα γέλιο όλο περιφρόνησι. Η κοπέλλα ανοίγει τα χείλη της για να πη κάτι,

κροκιοτές, κάτι μικροσπάτες. Τώρα έχουμε αποδεί-ξεις πως εδώ κι' ένα μήνα φτιάχνει πλαστά χαρτο-νομίσματα για λογαριασμό μιας σπείρας. Οι απα-τεώνες αυτοί είναι κίβλας στο φρέσκο!...

Η Φιορέλλα δεν λέει τίποτα. Τάχει χαμένα, κάτι την πονάει, μα δεν ξέρει αν είναι η καρδιά της ή το στομάχι της απ' τη ζεστή σοκολάτα. Κατεβαίνει μαζί με τον αστυνόμο. Προχωρούν λίγο μαζί, στο δρόμο. Έπειτα, ο αστυνόμος στέκεται

—Φιορέλλα σε λένε; ρωτάει.

—Μπαράνι, συμπληρώνει αυτή.

—Εμένα με λένε Λουκά Τζιάρωνι.

Βγάζει απ' την τσέπη του το πακέτο με τα χαρτονομίσματα, της το δίνει και της λέει μαλακά:

— Πάρτα και ξαναβάλλα στο σουρτάρι της θείας σου. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα...

Έκείνη τα χώνει στην τσάν-τα της.

—Δεν θα με πιάς φυλακή;

— Όχι. Κατάλαβα πως παρασύρθηκες, πως μετάνοι-ωσες για την πράξη σου, δεν είν' έτσι;

Η Φιορέλλα γνέφει ναί και α μάτια της γεμίζουν δάκρυα. —Α! όχι, Φιορέλλα μην κλαίς, της λέει ο Λουκάς σι-γά, κάπως στενοχωρημένος.

—Ορίστε, του λέει η Φιορέλλα, αφήνοντας την τσάντα πάνω στο τραπέζι, έκλεψα για σένα...

μα κανένας ήχος δεν βγαίνει απ' το στόμα της. Κυττάζει και τους δυο με ύφος φοβισμένο.

—Αν αυτή η τρελλή θέλσει να κλέψω για μένα τί φταίω εγώ; λέει ο Μπέρτο στον αστυνόμο.

Και η Φιορέλλα βλέπει πως τα μάτια του δεν είναι σαν πρώτα άγρια, μα ήκευτικά, όπως τότε, που της έπιασε τα χέρια και την παρακαλούσε να τον βοηθήσει.

Ο αστυνόμος δεν απαντάει, ούτε τον κυττάζει. Μετράει τα χαρτονομίσματα και τα χώνει στην τσέπη του. Η Φιορέ-λλα σκέφτεται αυτά που της έλεγε χτες ο Μπέρτο: «Θα δής δεν θα το καταλάβει. Έπειτα σαν πιάσω δουλειά και κε-ρίσω, θα της τα δώσουμε πίσω τα λεφτά και θα της πούμε πως παντρεμάστε». Η κοπέλλα ανατριχιάζει...

—Γιατί δεν θέλεις να μιλήσεις;

Η Φιορέλλα κουνάει το κεφάλι της Είναι ταραγμένη. Δί-χως άλλο θάγινε παρεξήγηση, γιατί συνέλαβαν το Μπέρτο.

—Δεν μου άρεσε, λέει σιγά η κοπέλλα στον αστυνόμο.

—Αυτό συμβαίνει κάποτε. Δεν άρχίζει κανείς με τον έ-ρωτα, αλλά με τη συμπόνια, με την επιθυμία να βοηθήσει.

Η Φιορέλλα κυττάζει έκπληκτη το νερό αυτό αστυνόμο, ψηλό, με ώμους πλατείς, που την παρακολουθεί δίχως α-σθηρότητα.

—Τον γνώρισα εδώ κι' ένα χρόνο, συνεχίζει η κοπέλλα, μία Κυριακή, σε μία λαϊκή γιορτή. Παίξαμε στο λούτο μα ή μηχανή ήταν χαλασμένη και δεν κερδίσαμε τίποτα. Έ-κείνος γελούσε και με πείραζε για την αφέλειά μου. Η α-λήθεια είναι ότι είμαι αφέλης. Και ή θεία μου το λέει...

—Έχεις θεία;

—Ναί, είναι γρηά και λίγο κουφή. Από κείνη την Κυρια-κή, έπιασα φίλους με το Μπέρτο. Συναντηθήκαμε αρκετές φορές και είπα ο ένας στον άλλο τα δικά του. Μου έβρη-λογηθήκε πως γύρισε δουλειά, μα καταλάβαινα πως δεν εί-χε καιμιά όρεξη να εργασθώ.

—Αυτό είναι σωστό, λέει ο αστυνόμος τον ξέρω καλά, το Μπέρτο. Κατάλαβες και σύ γρήγορα τί τύπος είναι...

Ξανασυναντιούνται, γιατί κάθονται κοντά. Η κοπέλλα πε-ριμένει, κάθε φορά, να τη ρωτήσει αν έδωσε τα λεφτά στη θεία της, μα αυτός δεν της λέει τίποτα. Της άρεσει ή φίλια του και δεν βλέπει πιά σ' αυτόν τον αστυνόμο, μα το νέο φίλο και του ανοίγει την καρδιά της, λέγοντας του πως από μικρή δεν είχε θέλσει δική της, αλλά υπάκουε πάντα στους άλλους. Έκείνος χαμογελάει και της απαντά πως καθένας μας κρατάει στα χέρια του, λίγο-πολύ, το πεπρωμένο του.

Μία μέρα, καθώς πάνε περίπατο, μαζί, της λέει γλυκά: —Σ' αγαπώ, Φιορέλλα. Έτσι όπως είσαι, δειλή και τολ-μηρή μαζί. Σ' ερωτεύθηκα, έρεεις άμεσως...

Αυτό που δοκιμάζει ή μικρή Φιορέλλα την κάνει να ξε-χνάει όλα τα περασμένα. Κι' αρχίζει να ονειρεύεται ένα σπι-τάκι, έξω απ' την πόλη στην έξοχη, όπου θα ζουν οι δυο τους.

Είναι καλοκαίρι τώρα που θα παντρευτούν. Μία Κυριακή πήγαν οι δυο τους περίπατο στην έξοχη. Κάθονται στη χλόη. Ο Λουκάς δεν ξέρει πολλά πράγματα από την ψυχή της, τη νομίζει διαφορετική από ό,τι είναι, κι' όμως την αγαπάει. Δεν ξέρει λόγου χάρι ότι ποτέ της δεν ήταν κλέφτρα, πως έ-κεινα τα λεφτά δεν τα έκλεψε αλλά τα πήρε απ' τα χρήμα-τα που έχει καταθέσει στο Ταμειευτήριο. Θά του τα πη όμως όλ' αυτά, προσφέροντάς του έτσι μιαν αγνή ψυχή...

—Δεν αγαπήσα ποτέ κανένα όσο εσένα Λουκά...

—Πώς μπορείς να το λες αυτό, Φιορέλλα; Μου το δοκίμα-σε; —Στο δοκίμασα στην Παναγία, του λέει.

Και τότε ο Λουκάς ξεσπάει σ' ένα παραλόγιο από έρω-τικό χάρη και φίλια. Η Φιορέλλα είναι ευτυχισμένη.

—Αγάπη μου, της λέει, αν μ' αγαπάς πιο πολύ απ' το Μπέρτο, απ' τον άντρα που έκλεμμε για χάρη του τότε εί-μαι ευτυχισμένος! Ξέρω πόσο είσαι αγνή και πως μόνο ένα μεγάλο πάθος σ' έκανε να κλέψεις.

—Αν μία μέρα θα έπαυσα να μ' αγαπάς, Λουκά, αν μία άλλη γυναίκα σε χώριζε από μένα, θα ήμουν ικανή για όλα, ακόμα και να σκοτώσω!...

Αυτό το λέει επειδή θέλει να φανη γυναίκα, μία γυναίκα δυνατή, ενώ στο βάθος είν' ένα αδύνατο πλάσμα κι' αν ο Λουκάς την παρατούσε μία μέρα, η Φιορέλλα θα έμεινε απ' τον καύμο της. Αυτός όμως δεν πρέπει να το μάθει. Δεν πρέ-πει να μάθει πως κάτω απ' το έρωτικό πάθος της Φιρέλ-λας, υπάρχει πάντα μία ήρεμη κι' αθάνα ψυχή.

ΠΑΟΛΑ ΣΑΝ ΦΕΛΙΤΣΕ

Από μια παλιά φο-ύστα στην οποίαυ προσθέσαμε τέσσερες λοξές σάφες με ένα ρετάλι έχουμε την ωραία αυτή φούστα (άοιστερά). Η ρι-χτή αυτή ζακέττα (μεσόν) είναι καμωμέ-νη με δυο ρετάλια, τοποθετημένα οριζόν-τια. Και ή γαιοιτο-μένη αυτή μπλουζα (δεξιά) είναι καμωμέ-νη με τοια μεταξω-τά ρεταλάκια από 618 το καθένα.

Για τις ημέρες που αναγγέλλο-νται «ρεταλία» και να σκέπτεσθε τί συνδυασμούς μπορείτε να κά-μετε, αγοράζοντας 2 ή και 3 απ' αυτά. Πάντα θα σας κοστίζουν πολύ φθηνότερα από το να αγο-ράσετε μονοκόμματο ύφασμα.

Για να πεισθίτε, δεν έχετε पास να ρίξετε μία ματιά στα σημερινά φινιουρίνια μας.

Το άσπρο τελειώμα

Δεν υπάρχει πιο φρέσκο τε-λειώμα για τα καλ' αίσια μας φορέματα από λίγο άσπρο πίκε

ΝΤΥΝΕΣΘΕ ΜΕ ΡΕΤΑΛΙΑ

Λέμε πως δεν είναι πρακτική ή υδδα, και όμως δεν είναι τίποτ' άλλο παρά να σκέπτεται την... οικονομία μας. Προσπαθεί πάν-τα να συνδυάζει το ωραίο με το φθινό. Αν δπτε μερικά έφετεινα μοντέλα. θα εκπλαγείτε με την πρωτοτυπία τους, πρωτοτυπία

Η Ρίτα Άλντ, μαζί με δυο Ρώσους αξιωματικούς έστειλε ένα κουπτονταφικό μήνυμα...

Η «Κόκκινη Όρχηστρα»

Μια δαιμόνια ρωσική οργάνωση κατασκοπείας

Ήταν πάντα εύπροσδεκτος στους ανώτερους στρατιωτικούς και κυβερνητικούς κύκλους των Ναζιτών ο σερβ Βιντσέντ Σιέρα, απ' την Ουρουγουά. Η μυστική αστυνομία είχε έρευνήσει τη δράση του, αλλά δεν είχε βρή το παραμικρό ύποπτο σημείο. Διηύθυνε μια μεγάλη επιχείρηση, στις Βρυξέλλες, με διακλαδώσεις στη Μασσαλία, τη Ρώμη, την Πράγα, το Όσλο, τη Στοκχόλμη, κλπ. Κι' αναλάμβανε πολεμικές παραγγελίες για τους Ναζιδες, αξίας εκατομμυρίων δολαρίων.

Δεν είχε μόνιμη κατοικία. Μαζί με την άμορφη φιλέντα του Μαργαρίτα Μπαρκά — που την παρουσιάζει ως γυναίκα του — ταξίδευε εδώ κι' εκεί. Μα αυτό φαινόταν φυσικό, εφόσον έκανε τόσο μεγάλες δουλειές.

Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός, ο έμπιστος φίλος των Ναζιτών, ήταν ο περίφημος «Κέντ», ο διοργανωτής του καλύτερου κατασκοπευτικού δικτύου των Σοβιετών, που είχε την ονομασία των «Κόκκινη Όρχηστρα». Αυτός κι' οι πράκτορές του, εργάστηκαν για αρκετό καιρό ανέγνωστοι.

Οι Γερμανοί τους πήραν μυρωδιά για πρώτη φορά στις 26 Ιουνίου 1941, τέσσερις μέρες δηλαδή μετά την επίθεσή κατά της Ρωσίας. Κάποιος άστυρματιστής, στο Κράντς της Ανατολικής Πρωσίας, συνέλαβε τότε ένα παράξενο κρυπτογραφικό μήνυμα, που το έκολλησαν και άλλα.

Εξακριβώθηκε ότι προέρχονταν απ' τις Βρυξέλλες, το Παρίσι, τη Ζυρίχη, συχνότερα όμως μέσα απ' το Βερολίνο. Δυο απ' αυτά, κατέληγαν σε δυο ονόματα: «Κέντ» και «Κόρο». Ποιοι κρύβονταν «Κέντ» απ' αυτά τα ψευδώνυμα; Η γερμανική αντικατασκοπεία βράδθηκε να τους ανακαλύψει.

Μα ο μυστικός πομπός του Βερολίνου άλλαξε συνεχώς τοποθεσία, λειτουργώντας μόνο για λίγα δευτερόλεπτα κάθε φορά. Στις 12 Νοεμβρίου, όταν κόντευαν πια να τον ανακαλύψουν τα γερμανικά ραδιοφωνόμετρα, φωνή κατασκοπική. Προφανώς, οι κατασκοπείς είχαν ειδοποιηθεί για τον κίνδυνο που διέτρεχαν.

Το Δεκέμβριο όμως, η Γκεστάπο πολιορκήσε ξαφνικά ένα σπίτι των Βρυξελλών. Ώρμησε μέσα και βρήκε μια γυναίκα που έστειλε με τον ασυρματικό ένα κρυπτογραφικό μήνυμα. Ήταν η Ρίτα Άλντ. Μαζί της συνελάμβαναν δυο Ρώσοι αξιωματικοί. Βρέθηκαν επίσης διάφορα έγγραφα, που βοήθησαν κατόπιν στην αποκρυπτογράφηση των έκπομπων άλλων αξιωματικών της Κόκκινης Όρχηστρας.

Οι Γερμανοί έφριξαν, όταν διέπιστωσησαν, ότι οι κατασκοπείς διεδίδαν στη Μόσχα σπουδαιότατα στρατιωτικά μυστικά! Αυτό σημαίνει, ότι είχαν εισχωρήσει στους ανώτερους στρατιωτικούς κύκλους.

Και, πραγματικά, ένας απ' αυτούς ήταν ο ύπολοχος Χάρρο, Σουλτζερ-Μπούσεν, του υπουργείου Αεροπορίας. Είχε μυσήσει στη συνωμοτική οργάνωση και το στενό φίλο του Χέρστ Χάιλμαν, πρώην μέλος της Χιτλερικής Νεολαίας και τοποθετημένο στην υπηρεσία αποκρυπτογράφησης της γερμανικής αντικατασκοπείας. Και του είχε αποκαλύψει πως ήταν ο περίφημος και μυστηριώδης «Κόρο».

Μια μέρα, λοιπόν, ο Χάιλμαν τον ζήτησε τηλεφωνικά στο γραφείο του, κι' επειδή δεν τον βρήκε εκεί, άφησε παραγγελία να του τηλεφωνήσει μόλις γυρίσει. Όταν όμως τον πήρε αργότερα στο τηλέφωνο, ο Μπούσεν, ο Χάιλμαν είχε πάει για φαγητό. Σήκωσε τότε το ακουστικό, ένας δεκανέας του γραφείου του κι' άκουσε το Μπούσεν να λέει: «Έδώ Χάρρο».

Το όνομα του φάνηκε σαν «Κόρο», γιατί δεν άκουσε καλά.

— Πώς είπατε; ρώτησε. Κόρο; — Ο Μπούσεν νόμισε πως μιλούσε με το Χάιλμαν.

— Τρελλάθηκες; του είπε. Ξέρεις πως δεν πρέπει να με λες μ' αυτό το όνομα!

Ο δεκανέας έσπευσε να ειδοποιήσει τη Γκεστάπο. Έξακριβώθηκε η προέλευση του τηλεφωνήματος και συνελάμβαναν ο Χάιλμαν, ο Μπούσεν και 82 άλλοι συνεργάτες τους. Οι περισσότεροι εκτελέστηκαν.

Η «Κόκκινη Όρχηστρα» είχε δεχθεί ένα καίριο χτύπημα. Ο «Κόρο» είχε πεθάνει. Έμενε ελεύθερος μόνο ο «Κέντ». Σε λίγο όμως, συνελάμβαναν αυτός, στη Μασσαλία, και μεταφέρθηκε στο Παρίσι.

Βδομάδες ολόκληρες τον ανέκριναν οι Γερμανοί, χωρίς αποτέλεσμα. Οι απειλές και τα βασανιστήρια δεν του κάναν καμμία εντύπωση. Στο τέλος, όμως, ένα τυχαίο περιστατικό, τσάκισε την αντίστασή του.

Η αγαπημένη του Μαργαρίτα είχε συλληφθεί κι' αυτή. Είχαν δοθεί άσπληρες διαταγές να μην ιδούν καθόλου ο ένας τον άλλον. Μια μέρα όμως, κατά λάθος, συναντήθηκαν στο ίδιο ανακριτικό γραφείο.

Ο Σιέρα έσφιξε τότε στην άγκαλιά του τη Μαργαρίτα, κι' ύστερα γύρισε και είπε στους Γερμανούς:

— Άρξτε τη λείψω, και θα σας πω όλα όσα ξέρω! Θα εργασθώ στο εξής για σας, θα κάνω ό,τι μου ζητήσετε!

Οι Ναζιδες δέχθηκαν την προσφορά του. Κι' έτσι, για την αγάπη μιας γυναίκας, ο «Κέντ» πρόδωσε όλους τους συντρόφους του, τα μέλη της οργάνωσης που είχε ιδρύσει ο ίδιος με τόσο κόπο. Ένώ οι πιο πολλοί απ' αυτούς, πλήρωσαν με τη ζωή τους, ο Σιέρα, η Μαργαρίτα και η μικρή κόρη τους, εγκαταστάθηκαν σ' ένα ωραίο σπίτι, στη Βεϊμάρ.

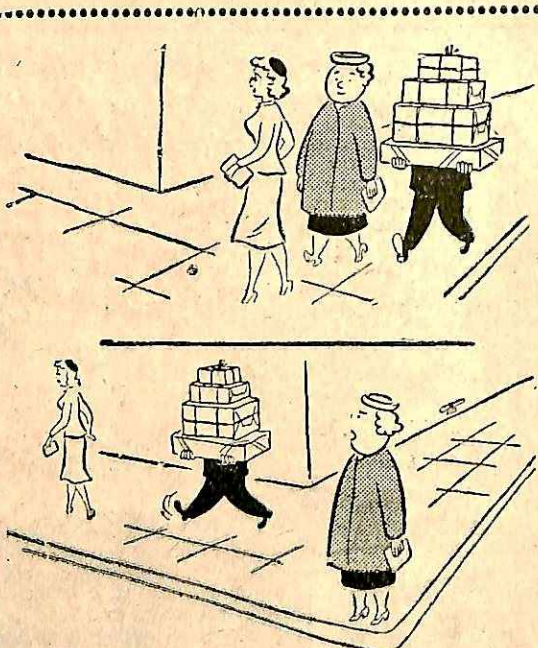
Όταν, 2 1/2 χρόνια αργότερα, πληροφοσιάσε πια να καταρρεύσει η Γερμανία, πήγαν κι' οι τρεις στους Αμερικανούς, που προχωρούσαν απ' τη Δύση. Ο «Κέντ» αναπονοούσε να βρή καινούργια αφεντικά...

Έδω τελειώνει η ιστορία του. Καμιά δεν ξέρει τί απόγινε από τότε. Ίσως να βρίσκεται σε κάποια χώρα και να διευθύνει μια άλλη οργάνωση κατασκοπείας, ανάλογη με την Κόκκινη Όρχηστρα...

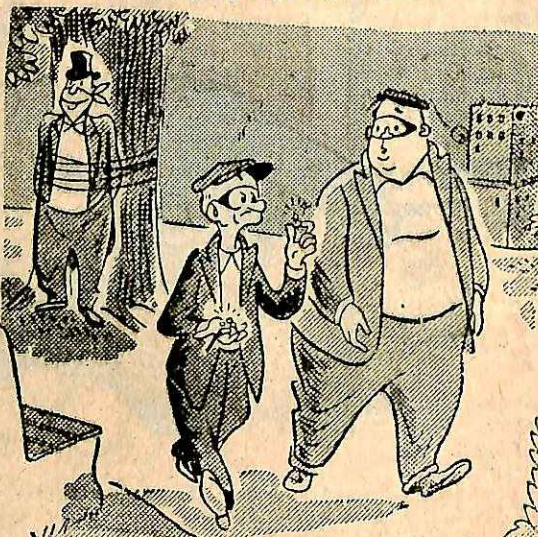
Καθένας με τα γούστα του...

Σύμφωνα με το Γάλλο συγγραφέα Ζωρζ Ντυμελ, οι αυτοκινητιστές των διαφόρων χωρών εξετάζουν με δικό τους τρόπο ο καθένας το αυτοκίνητο που πρόκειται να αγοράσουν ή να οδηγήσουν. Οι Αμερικανοί π. χ. εξετάζουν, πρώτα-πρώτα, τον κινητήρα και τον βάζουν να λειτουργήσει για να καταλάβουν από τον ήχο του, αν είναι εν τάξει. Οι Άγγλοι εξετάζουν τις ταχύτητες. Οι Γάλλοι κυττάζουν, πρώτα-πρώτα, τη γραμμή του αυτοκινήτου και ρωτούν κατόπιν πόση βενζίνη καταναλώνει η μηχανή. Οι Γερμανοί ενδιαφέρονται κυρίως να μάθουν πόσων ίππων είναι η μηχανή και ποιά ταχύτητα μπορεί να αναπτύξει. Όσο για τους Ιταλούς, θα δοκιμάσουν, πρώτα-πρώτα, το κλάση για να εξακριβώσουν αν ο ήχος του είναι καλός και ευχάριστος στην ακοή.

Βλέπετε και στα πιο λεπτομερή και πράγματα υπάρχει αρκετή διαφορά μεταξύ των διαφόρων λαών.

Η σύζυγος: Γιάννη!...

— Καλά όλα αυτά τα κομμάτια. Δεν ήξερε όμως ο χριστιανός γάμος και καμιά δεκάρα, για να πάρουμε καρένα παγωτό;...

— Έφερε πάλι καινούργιο καπέλλο απ' το Παρίσι!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Για να μην προδώσει την αποστολή του, ο Κόρριντον άφηνε να συλλάβουν τη Μάριαν και κάνει πως δεν την ξέρει. Έκείνη προσποιείται πως υπέκει στο πάγκο από πείριον. Τη στιγμή αυτή όμως, φτάνει η Κάρα και λέει στους άλλους ότι πρόκειται για την ανήλικη του Ρίτσι κι' ότι ο Κόρριντον είναι κατάσκοπος. Ο Κόρριντον την αντικρούει. Οι άλλοι αμειβάλλουν. Για να βεβαιωθεί ο Έιους, ετοιμάζεται να βγάλει τα υατρία της Μάριαν, ώστε να την ανανήκσει να μιλήσει. Έπακολουθεί συμπλοκή. Ο Έιους σκοτώνεται κι' οι άλλοι εξουδετερώνονται. Από στιγμή σε στιγμή θα φτάσει η αστυνομία. Ο Κόρριντον πιέζει τότε τον Όμερ να του άποκαλύψει το όνομα του άδοντού της συμμαχίας.

17ον — Μα δεν τον ξέρω, ψέλλισε. Σας... σας λέω πως δεν ξέρω. — Τόσο το χειρότερο λοιπόν για σένα. Είμαι άποφασισμένος να σε ξεκάνω.

Σήκωσε το ρεβόλβερ του και πρόσθεσε:

— Θ' αρχίσω τώρα να μετράω. Αν δεν έχω μάθει τ' όνομα τ' αρχηγού ως το δέκα, θα πυροβολήσω. Και σου έγγγυωμαι πως δεν θα λαθέψω ή σφάλλω.

— Μα δεν τον ξέρω! φώναξε ο Όμερ. Δεν έμαθα ποτέ τ' όνομά του.

Ο Κόρριντον έμενε ήρεμος, με το ρεβόλβερ γυρισμένο καταπάνω του. Μέτρησε, αργά και κανονικά. Όταν έφτασε στο έννηπ, το δαχτυλό του έσφιξε τη σκανδάλη.

— Σταθήτε! αὐρίασε ξαφνικά ο Όμερ, μη αντέχοντας περισσότερο. Θα σας το πω. Είναι ο Τζώρτζ Μάννερς!

Ο Κόρριντον χαμογέλασε.

— Το ύποπτεμόμου, είπε. Δεν μπορούσε νάταν άλλος απ' αυτόν. Ήθελε να τους έκδικηθή, γιατί τον έδιωξαν απ' το στρατό...

Αυτό που περιμένατε με τόση άνυπομονησία

ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ
ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
κυκλοφορούν σε βιβλίο.

Ένας πολυσέλιδος τόμος, με σχέδια Ν. Νουμικού. Έκδόσεις Α. ΜΑΥΡΙΔΗ Θεμιστοκλέους 11, Τηλ. 32.847.

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΖ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΟΥ

στρατό...

— Θα με σκοτώσουνε τώρα! Πρέπει να με προστατέψετε!...

— Άφισε τους ύστερισμούς, είπε ξερά ο Κόρριντον. Δεν πρόκειται να μείνη κανείς για να σε σκοτώσει, ούτε καν για να ενδιαφερθεί για σένα.

— Άκουσε ν' ανοίγει η πόρτα πίσω του και γύρισε άποτόμα. Ο Ρόουλινς στεκόταν στο κατώφλι, χαμογελώντας θριαμβευτικά.

— Σε βρήκα επί τέλους! είπε. Άπορούσα τί είχες γίνει.

Πίσω του, φάνηκαν τρεις άστυνομικοί με πολιτικά. Μπήκαν στο γραφείο και περικύκλωσαν τον Όμερ.

— Ξεμπλέξαμε δίχως φασαρίες, δήλωσε ο Ρόουλινς. Δεν προσπάθησε κανείς τους να κάνει το ζορικό...

— Ο κύριος από δω είναι μεγάλο ψάρι, εξήγησε ο Κόρριντον δείχνοντας τον Όμερ. Τί κάνει η Μάριαν;

— Καλά, πιστεύω. Είν' έξω.

Πήγε ως την πόρτα κι' έκανε ένα νόημα. Μπήκε τότε η Μάριαν.

— Δεν ξέρετε τί ύπεροχος που ήταν! είπε στο Ρόουλινς δείχνοντας τον Κόρριντον. Άν τον βλέπατε πως τάβαλε μ' έκείνους τους τρεις, κάτω στο υπόγειο!...

— Το φαντάζομαι. Του άρέσει να παριστάνει το μουντέρνο Ντούγκλας Φαίρμπαγκς!

Οι τρεις ντετεκτίβ είχαν πάρει μαζί τους τον Όμερ, που φαινόταν ένθουσιασμένος απ' την προστασία που του παρείχε η παρουσία τους...

— Βρήκατε το Ντίστλ; ρώτησε ο Κόρριντον.

— Ψάχνουμε γι' αυτόν. Μα τα υπόλοιπα είναι πια δική μου δουλειά. Άρκετά μάς πρόσφερες εσύ!

— Μένει ακόμη κάτι σπουδαιότατο. Πρέπει νάρθης μαζί μου στο «Κόκκινο Καπόνι», το κέντρο του Μάννερς. Ο Όμερ μου είπε ότι ο Μάννερς είναι ο άρχηγός της οργάνωσης.

— Δεν εκπλήσσομαι γι' αυτό. Πάντα τόλεγε ο Ρίτσι πως θάταν κι' αυτός άνακατεμένος. Περιμένε με πέντε λεπτά, και θα φύγουμε μαζί.

Ο Ρόουλινς βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο. Ο Κόρριντον άνοιξε ένα άσημένιο κουτί που βρισκόταν πάνω στο γραφείο του Όμερ, πήρε ένα τσιγάρο τ' άναψε και ρώτησε:

— Τί νέα απ' το θείο σας; — Δεν είναι σοβαρά χτυπημένος, άπάντησε η Μάριαν. Έχει σπασμένο μόνον ένα κόκαλο της ώμοπλάτης. Γρήγορα θα γίνει καλά.

— Σώπασε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Όλα πήγανε περίφημα, Μάρτιν.

— Αλήθεια... Με τη σύλλη-

ψη του Μάννερς, θα καταρρεύσει όλη η οργάνωση. Μα δεν τον πιάσανε ακόμη!

Πήγε ως την πόρτα, την άνοιξε και πήγε στο χώλλ. Έφτασε εκεί τη στιγμή που οι άστυνομικοί κατέβαζαν το Ντίστλ απ' το άπάνω πάτωμα. Έκείνος δεν τούριξε ούτε μία ματιά. Το πρόσωπό του ήταν σκυθρωπό. Τον φόρτωσαν στο άστυνομικό αυτοκίνητο.

Όταν ξαναγύρισε ο Ρόουλινς, ο Κόρριντον τον πληροφόρησε:

— Θα βρής στο υπόγειο δυο πελάτες έπικινδύνους: την Κάρα κι' ένα συμπατριώτη της, το Γιέβσκυ. Βρίσκεται εκεί κι' ο Έιους, νεκρός όμως. Τον σκότωσε η Κάρα, δίχως να το θέλει.

— Θα φροντίσω ο Γκέιτς γι' αυτούς. Καλά πήγε το κυνήγι μας! Έκείνος που μάς χρειάζεται προπάντων, είναι ο Μάννερς. Είν' έτοιμος; Φεύγουμε;

— Θάρητε μαζί μας; ρώτησε ο Κόρριντον τη Μάριαν.

— Βέβαια! Θέλω να τα δω όλα, για να τ' αναφέρω στο θείο μου λεπτομερώς.

Κατέβηκαν κι' οι τρεις ως τ' αυτοκίνητο που τους περίμενε. Τη στιγμή που ξεκινούσαν, ο Ρόουλινς είπε:

— Πιστεύεις να τον βρούμε εκεί;

— Πιθανόν όχι. Ίσως να τον ποσειδοποιήσει ο Όμερ. Μα δεν άποκλείεται να μάς βοηθήσει η Τύχη...

Όταν όμως έφτασαν στο «Κόκκινο Καπόνι», ο άσφογος πάντα μαίτρ-ντ' ότέλ, ο Μπρέτ με το σαρδόνιο βλέμμα του, τους πληροφορήσε πως ο Μάννερς είχε φύγει προ μισής ώρας περίπου.

— Φαινόταν βιαστικός, πρόσθεσε. Συμβαίνει τίποτε;

Ο Ρόουλινς δεν τούδωσε καμμία εξήγηση. Θέλησε μόνο να βεβαιωθεί για την άπουσία του Μάννερς.

Ο Κόρριντον έκανε μια κί-

Μυριές ιστορίες

Πώς γίνονται οι δουλειές...

Ο Άνάρχυρος Χαραμίδης κάθεται στο γραφείο του, βουτηγμένος στα χαρτιά. Κάνει διάφορους λογαριασμούς, μετρεί τα βερεσέδια και προσπαθεί να ένωση τα ίδια άκρια του σκονιού...

Ενα διακριτικό χτύπημα άκούγεται στην πόρτα.

— Εμπρός!...

Μπαίνει ένας νεαρός κύριος, βαστώντας με το ένα χέρι το καπέλλο του και με το άλλο μια μικρή βαλίτσα.

— Ο κύριος Μπανής παρακαλώ; ρωτάει.

— Μπανής; Δεν υπάρχει κανένας Μπανής εδώ.

— Α! συγγνώμη, έκανα λάθος. Θα είνε ίσως στο διπλανό γραφείο;

— Όχι, κύριε, το διπλανό είναι του κ. Άναγούλα. Σ' αυτό το μέγαρο δεν υπάρχει κανένας Μπανής!

— Τότε φαίνεται πως οι πληροφορίες μου είνε έσφαλμένες... Λυπούμαι πολύ που σας άνυσήνα. Χαίρετε, κύριε...

— Χαίρετε!...

Ο έπισκεπτής βγαίνει, αφήνοντας την πόρτα άνοιχτή. Ένα δυνατό ρεύμα αναστατώνει το γραφείο.

— Μπα, που να πάρη ο διάβολος! φωνάζει άγριέμένος ο κ. Χαραμίδης. Το ζώον! Τον άγανή! Λες και δεν έχει πόρτα στο σπίτι του!

Ετοιμάζεται να σηκωθεί από τη θέση του για να κλείσει την πόρτα, όταν βλέπει πάλι να ξεπροβάλλει το κεφάλι του νεαρού έπισκεπτή του.

— Συγγνώμη, κύριε Χαραμίδη, λέει. Άκουσα, χωρίς να το θέλω την άναγκαστή σας για το άνοιγμα της πόρτας, και θυμήθηκα να σας προτείνω το «Γκλουτν». Είνε ταιριαστό!

Κι' ενώ μιλούσε, άνοιξε τη βαλίτσα του κι' έβγαλε ένα σιδερένιο πράγμα σαν κλειδί.

— Το «Γκλουτν» είνε ένα άπλουστατο μηχανήμα, που χάρει σ' αυτό οι πόρτες κλείνουν μόνες τους, εξήγησε. Το βάζετε στην πόρτα και δεν φοβάστε πια τα ρεύματα του άερος!

— Ετσι ο κ. Χαραμίδης παίρνει δυο «Γκλουτν», ένα για το γραφείο κι' ένα για το σπίτι, ενώ ο έξυπνος πλάσις ζητάει άκόμα σε άλλα γραφεία τον κ. Μπανή!

νησι δυσφορίας. Ζυχαριόταν τα κομπλιμέντα...
—Μπα, δεν έκανα τίποτα εξαιρετικό... είπε. Λυπάμαι μόνο που πληγωθήκατε. Θάπρετε να το φαντασθώ πώς θα σας πυροδολούσε η Κάρα.
—Ευτυχώς, δεν έπαθα σπουδαία πράγματα. Θα μείνω μιά-δυο βδομάδες μόνον εκτός υπηρεσίας... Ξέρεις, Μάρτιν, έχω μεγάλη ανάγκη από ένα βοηθό! Σίγουρα, το υπουργείο θα το ενέκρινε, αν το ήθελαν. Μου χρειάζεται ένας υπαρκτός, με βαθμό ταγματάρχη και με ειδικό μισθό. Τι λέτε γι' αυτό;...
Ο Κόρριντον δίστασε. Δεν ήθελε να προσβάλει το Ρίτσι, ήξερε όμως πώς δεν ήταν γι' αυτόν η δουλειά εκείνη...
—Εκτιμώ την προσφορά σας, απάντησε, μα έχω άλλα σχέδια. Τάχουμε ξαναπάρει αυτό: Δουλεύω καλύτερα γι' ατομικό μου λογαριασμό.
—Μα σας προτείνω μια δουλειά χρήσιμη και σπουδαία, επέμεινε ο Ρίτσι, αλλά χωρίς πολλές ελπίδες. Καιρός είναι πια να τακτοποιηθείτε. Δεν σκεφθήκατε να παντρευτείτε;
—Εγώ; είπε ο Κόρριντον, σαρκασμένος. Μά... όχι! Γιατί να κάνω μια γυναίκα δυστυχισμένη; Δεν είμ' εγώ γι' αυτό...
—Εξαρτάται απ' τη γυναίκα. Τι θα λέγατε, επί παραδείγματι, για τη Μάρτιν;...
Μα ο Κόρριντον τον διέκοψε απότομα:
—Αλήθεια, φεύγω άμέσως γι' αυτό το Παρίσι. Ήταν πάντα τ' όνειρό μου!
Ο Ρίτσι τον κτύπησε. Κατάλαβε πώς δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να τον μεταπείσει. Χαμογέλασε και είπε:
—Όπως θέλετε... Μα πιστεύω πως είναι λάθος αυτό που θα κάνετε. Δεν καταλαβαίνετε πώς ξόφτασε ο καιρός να νοικοκυρευτείτε; Δεν είσα-στε πια νεαρός;...
—Είμαι 38 χρονών, είπε ο Κόρριντον λίγο δυσαρεστημένος. Έχω υποσχεθεί στον εαυτό μου να έχω 10 χιλιάδες λίρες στο λογαριασμό μου στην Τράπεζα, όταν φτάσω τα 40. Στην υπηρεσία σας, είνε αδύνατο να τα κερδίσω.
Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε η πόρτα και μπήκε ο Ρόουλινς. Φαινόταν κουρασμένος.
—Εστιά τα δικά σου, είπε πεφτοντας σε μια πολυθρόνα. Δεν μείνει πια, παρά να περιμένουμε να πέσει μέσα το πουλί. Εκτός αν βρή κάποιον τρόπο να το σκάσει στο έξω-κερικό... Μα, και σ' αυτή άκομη την περίπτωση, θα μάς βοηθήσει η γαλλική αστυνομία.
—Έχει λεπτά ο Μάννερς; ρώτησε ο Ρίτσι.
—Πιστεύω, ναι. Ο Όμερ μου είπε πως είχαν 15 χιλιάδες λίρες για τα χρυσά έξοδά τους, και δεν έχει μείνει ούτε σημαδί απ' τα λεφτά αυτά.
—Ελπίζω να τάχη στην τσέπη του όταν τον πιάσεις, είπε ο Κόρριντον χαμογελώντας. Θάνε ένα ωραίο δώρο γι' το Κράτος!
—Ασφαλώς, είπε ξερά ο Ρόουλινς.
—Αναψε ένα τσιγάρο και πρόσθεσε:
—Ο Όμερ μάς εξυπνέ-τησε πολύ. Μας έδωσε ένα σωρό πληροφορίες. Συλλάβαμε

το Μπρέτ, γιατί μάς είπε ο Όμερ πως ήταν κι' αυτός μέλος της συμμορίας. Πιάσαμε επίσης τη γυναίκα που σκότωσε το Λέμον. Ωμολόγησε την ένοχλη της.
—Ερρίξε μια ματιά στον Κόρριντον.
—Ετσι, απαλλάχθηκες εσύ απ' την κατηγορία, του είπε.
—Τί νέα απ' τη Λορέν Φευντάκ; ρώτησε εκείνος.
—Την άφισαμε ελεύθερη. Βρίσκεται για την ώρα στο ξενοδοχείο Μεύφαρ. Τη συμβουλευσαμε όμως να φύγει απ' την Αγγλία. Τη διευκολύναμε μάλιστα γι' αυτό.
—Για όλα φρόντισες, λοιπόν, είπε ο Κόρριντον.
—Γύρισε στο Ρίτσι και πρόσθεσε:
—Παραιτούμαι τώρα απ' την ενεργό υπηρεσία. Αν μου χρωστάτε τίποτε λεφτά, θα μου κάνετε τη χάρη να τα στείλετε στο δικηγόρο μου Φόσνικ. Εγώ ελπίζω να βρισκωμαι στο Παρίσι αύριο τ' απόγευμα.
Τούδωσε το χέρι, λέγοντάς του:

Από το ερχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «Θησαυρού»

Το νέο συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του διασημού Αμερικανού συγγραφέως

ΤΖΙΜΜΥ ΣΤΑΡ

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Μυστηριώδη και αλλόκοτα έγκλήματα λαμβάνουν χώρα μέσα στο έκθαμβο και κοσμοπολιτικό περιβάλλον του Χόλλυγουντ. Δολοφονίες, εκρήξεις βουδών, απόπειρες στραγγαλισμού, εφιαλτικές περιπέτειες και τραγικά έπεισόδια καθιστούν το συναρπαστικό αυτό μυθιστόρημα μοναδικό στο είδος του.

Ποιός σκότωσε τη Λάνα Σούτον και της έκοψε το κεφάλι, γι' αυτό το ξανακολλήθηκε έπειτα στη θέσι του; Αυτό το αγωνιώδες ερώτημα δεν βασανίζει μόνο τον αστυνομικό ρεπόρτερ, που ανέλαβε να ξεκινήσει αυτή την ζωερή υπόθεση, αλλά και όλους τους αναγνώστες του νέου αυτού μυθιστορήματος του ΤΖΙΜΜΥ ΣΤΑΡ.

—Όταν τύχη πάλι ναχετε καμιά τέτοια δουλειά, αναθέστε την σε κανένα άλλον. Έμένα, δεν μ' ενδιαφέρουν τα...καταναγκαστικά έργα!
—Είσθε βέβαιος πως δεν θ' άλλαξετε γνώμη; είπε ο Ρίτσι. Θα βαρεθήτε γρήγορα το Παρίσι.
—Μην το πιστεύετε! απάντησε ο Κόρριντον, προχωρώντας προς την πόρτα. Ίσως όμως να με βαρεθή γρήγορα το Παρίσι.
Χαμογέλασε στο Ρόουλινς.
—Γεια σου, Σέρλοκ Χολμς! του φώναξε. Και στο εξής να μην πιάνεις όποιον τύχη!

—Όταν έφυγε ο Κόρριντον, ο Ρόουλινς είπε στο Ρίτσι:
—Έχω την εντύπωση πως κάτι μαγειρεύει... Πώς έπαψε τόσο γρήγορα να ενδιαφέρεται για το Μάννερς;... Μου φαίνεται πως πρέπει να τον επιβλέπω

—Θα χάσετε τον καιρό σας, απάντησε ο Ρίτσι μ' ένα χαμογέλο. Δεν είναι τόσο άσελγης, ώστε ν' αφήσει να τον παρακολουθήσετε... εκτός αν δεν έχει τίποτα να κρύψει. Μα πιστεύω πως έχετε δίκιο. Κάτι σκοπεύει να σκαρώσει...
—Αν θέλετε το Μάννερς και τα λεφτά μαζί, πρέπει να ενεργήσετε άμεσα. Έχω την ιδέα πως ο Κόρριντον θα δουλέψει

τε, αν τυχόν αποφασίσει να κάνει κανένα ταξίδι στο Παρίσι. Δεν θέλω να χαθώ με δλωσιόλογο.

—Αλήθεια; Πάλι καλά...
—Ας αρκσθώ σ' αυτό. Θα σας σκέπταμαι, Μάρτιν.

—Ρεβουάρ, Μάρτιν. Θα ξαναδωθώμε...

—Εσκυψε και τη φίλησε. «Επειτα, καθώς εκείνη άρχισε κάτι να του ψιθυρίζει, της χαϊδεψε το μπράτσο και κατέθηκε βιαστικά τη σκάλα.

Υ

Το ρολόι του ταμπλώ του αυτοκινήτου έδειχνε 3 παρά 20'. Το φεγγάρι φώτιζε το δρόμο που πήγαινε προς το Χάστινγκς.

Ο Κόρριντον χασμουρήθηκε. Θα προτιμούσε να βρισκόταν τώρα στο κρεβάτι του, αλλά είχε μια επείγουσα δουλειά...

Το αυτοκίνητο έτρεχε ολόταχως στον έρημο εξοχικό δρόμο. Το φως των προβολέων του σπάτιζε το σκοτάδι, πεφτοντας πάνω στα δέντρα και στους φράχτες.

Κάθε τόσο, ο Κόρριντον έριχνε μια ματιά στο καθρεφτάκι που είχε μπροστά του, γι' να βεβαιωθεί πως δεν τον παρακολουθούσε κανείς.

τώρα για λογαριασμό του.
—Ναι, πρέπει να λάβω τα μέτρα μου, γι' να μη μπορέσει να φυγαδεύσει αυτά τα λεφτά, αν τυχόν πέσουν στα χέρια του...

Κατεβαίνοντας τη σκάλα, ο Κόρριντον είδε στο χώλ τη Μάρτιν.

—Δεχθήκατε την πρότασή του θείου μου, Μάρτιν; τον ρώτησε εκείνη, πλησιάζοντάς τον.

Την κτύπησε βαθεία μέση στα μάτια και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

—Όχι, δεν είναι του γούστου μου, απάντησε. Δεν είμ' εγώ πλάσιμος γι' μια τακτική δουλειά... Αλλωστε, θα πάω στο Παρίσι.

Τα μάτια της νέας πρόδωσαν την απογοήτευσή της.

—Εσείς ξέρετε καλύτερα τί σας ταιριάζει... είπε. Κρίμα όμως! Θα μάς λείψετε πολύ...

Ο Κόρριντον της έδωσε το χέρι του, μ' ένα ύφος στενοχωρημένο.

—Θα σας γράψω, είπε, γι' να ξέρετε που θα με βρη-

Γιατί ο Ρόουλινς δεν ήταν άνοητος... Απ' τις δυσπιστίες ματιές που του είχε ρίξει, ο Κόρριντον κατάλαβε πως υποψιαζόταν τί επρόκειτο να κάνει.

Τόσο το χειρότερο! Θα έπιχειρούσε πάντως το κόλπο του. Αν δεν πετύχαινε, δεν θα είχε παρά ν' αναθεωρήσει τα σχέδιά του.

Ακούγοντας ότι είχε εξαφανισθεί ο Μάννερς, είχε ψάξει στη μνήμη του, γι' να βρή ένα ίχνος που θα μπορούσε να τον οδηγήσει στην κρύπτη του. Ουμμήθηκε, λοιπόν, ένα υπαινιγμό του «Ερνι γι' το σπιτάκι του Φεϊρλάϊτ, στην έξοδο του Χάστινγκς.

Ο «Ερνι — ο νεαρός εκείνος που του είχε κάμει άλλο-τε τόσες αποκαλύψεις εις βάρος του Μάννερς — του είχε πη:

—Ωραίο, αυτό το σπιτάκι, στο Φεϊρλάϊτ... πάνω στα βράχια, κοντά στη θάλασσα... Με πήγε κάποτε εκεί. Είνε το μόνο σπίτι, σε μία διαδρομή αρκετών χιλιομέτρων...

Αν λοιπόν ο Μάννερς σκόπευε να φύγει δια θαλάσσης, σίγουρα θα τον εύρισκε εκεί ο Κόρριντον.

Η σκέψη του ξαναγύρισε στη Μάρτιν. Ο Ρίτσι είχε έξηγηθή καθαρά: Δεν θάφερνε αντίρρηση στο γάμο τους...

Ο Κόρριντον κούνησε το κεφάλι του, με ύφος συλλογισμένο: «Όχι, δεν μπορούσε να κάνει μια τέτοια «αξιοπρεπή» ζωή της ρουτίνας, να ηγαίνε, σε κάθε μέρα στο υπουργείο, σε ώριμμένη ώρα, και να γυρίζει ύστερα στο σπίτι του σαν καλός νοικοκύρης... Ούτε συζητήσι!

Τουλάχιστον, ήταν ελκυστική απέναντι του εαυτού του. Η Μάρτιν τον τραβούσε... Η έλξης αυτή δεν άρκούσε γι' α να δικαιολογήσει μια τέτοια άνοησία του!

Πέρασε, με τ' αυτοκίνητο απ' το Χάστινγκς. Η μικρή και πολιτεία ήταν άδειανή και σιωπηλή. Ο φωτισμένος δίσκος ενός ρολογιού, έδειχνε 3 μετά τα μεσάνυχτα.

Ενας πόλισμος ξεπρόβαλε από τη σκιά και κτύπησε προσεκτικά τ' αυτοκίνητο που τραβούσε ολόταχως προς τη θάλασσα.

Ο Κόρριντον πήρε το δρόμο του Φεϊρλάϊτ. Κοπίασε αρκετά γι' α να ανακαλύψει το σπιτάκι. Στο τέλος, το βρήκε τυχαίως μάλλον.

Κόντευε δηλαδή ν' απελπισθή πια και να γυρίσει πίσω, όταν διέκρινε μακριά και δεξιά του ένα φως. Σταμάτησε κι' έσβυσε τα φανάρια του. Κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο και διέσχισε μια γυμνή έκταση κι' ύστερα ένα δασύλλιο.

Ακούγε τώρα σε μικρή απόσταση τη θάλασσα, που χτυπούσε μαλακά στην άκρογιαλιά. «Όταν βγήκε απ' το μικρό δάσος, βρέθηκε στην κορφή μιας βραχώδους ακτής.

Σταμάτησε ένα λεπτό, γι' να κутτάξει τη θάλασσα στο φως του φεγγαριού. Διέκρινε, ακριβώς από κάτω του, μια μεγάλη βενζινακάτο, μήκους 10 μέτρων, πλευρισμένη σε μια απόβάθρα. Ήταν ένα κομψό σκάφος από αcaζού, με γυαλιστερά μεταλλίνα εξαρτήματα

Ο Κόρριντον χαμογέλασε

και σκέφθηκε πως δεν θαχε φύγει ακόμη ο Μάννερς...

Ύστερα τράβηξε προς το φως.

Το σπιτάκι βρισκόταν πίσω από μια σειρά δέντρων. Ένα δωμάτιο του ίσογειου ήταν φωτισμένο. Ο Κόρριντον πλησίασε αθόρυβα κι' είδε να διαγράφεται πάνω στα κατεβασμένα στορ ή σκιά ενός ανθρώπου.

Ήταν ο Μάννερς;...

Έχωσε το χέρι του στην τσέπη του και τράβηξε το ρεβόλβερ του. Ύστερα προχώρησε σιγά-σιγά, προσέχοντας να μην κάνει θορύβο.

Ουμμήθηκε τα προφυλακτικά μέτρα που υπήρχαν στο Μπαϊντρης κι' αναρωτήθηκε αν είχε άρα γε την ίδια προστασία και το μικρό εκείνο σπιτάκι... Για κάθε ενδεχόμενο, αποφάσισε να μη δοκιμάσει να μπει απ' την πόρτα του κήπου. Πέρασε από πίσω, πήδησε ένα χαμηλό τούβλινο τοίχο και βρέθηκε μέσα σ' ένα μικρό κήπο, συντηρημένο μ' επιμέλεια.

Ακολουθώντας ένα χορταρισμένο μονοπάτι, που οδηγούσε κατ' ευθείαν στο φωτισμένο παράθυρο. Σταμάτησε έξω απ' αυτό γι' α ν' αφογκραστή. Άλλα δεν άκουσε τίποτε. Ύστερα πήγε ως την πίσω πόρτα του σπιτιού.

Γύρισε σιγά-σιγά το πόμολο κι' είδε μ' έκπληξή του, ότι η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη, όπως περίμενε. Τη μισάνοιξε λίγο κι' αφογκράστηκε πάλι. Τίποτε...

Το φως του φεγγαριού, περνώντας απ' το άνοιγμα της πόρτας, φώτιζε τη μικρή κουζίνα. Αφού βεβαιώθηκε, ότι δεν υπήρχε χάμω τίποτα ό-που να μπορούσε να σκοντάψει, ο Κόρριντον μπήκε και ξανακλείσε την πόρτα.

Ψαχούλεψε στα σκοτεινά, ώσπου βρήκε μιαν άλλη πόρτα. Την άνοιξε κι' αυτήν και βρέθηκε σε μια τραπεζαρία.

Διέσχισε αθόρυβα το δωμάτιο αυτό, με το ρεβόλβερ στο χέρι. Άκουσε θορύβο στο διπλανό: Κάτι έπεσε χάμω, κι' ένας άνθρωπος ξερόβηξε γι' α να καθαρίσει το λαιμό του.

Τα δάχτυλα του Κόρριντον έσφιξαν το πόμολο της πόρτας που ένωνε τα δυο δωμάτια. Το γύρισε, άνοιξε την πόρτα και προχώρησε ένα βήμα μέσ' στη φωτισμένη κάμαρα.

Ο Μάννερς στεκόταν όρθιος μπροστά σ' ένα γραφείο. Φορούσε ένα αδιάβροχο κι' είχε γυρισμένη την πλάτη στον Κόρριντον. Δεν τον είχε αντιληφθεί.

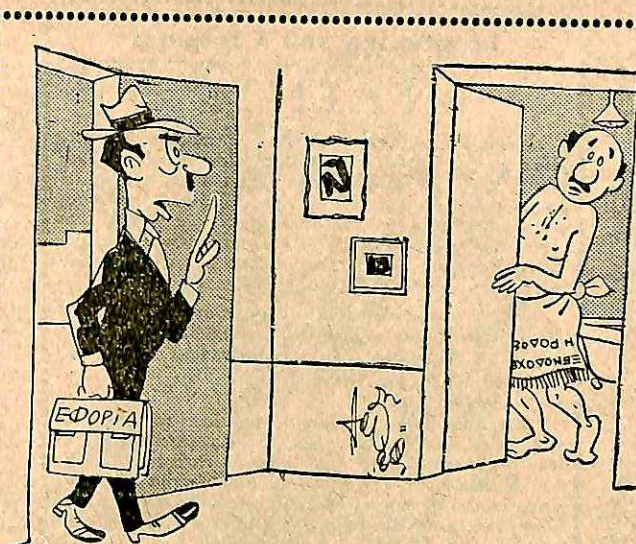
Μην κάνης ούτε μια κίνηση! πρόφερε ήσυχα ο τελευταίος.

Ο Μάννερς ανατρίχιασε. Γύρισε σιγά-σιγά το κεφάλι του και κτύπησε τον Κόρριντον, με κομμένη την ανάσα.

Με συγχωρείτε που σας φόβισα... πρόσθεσε εκείνος. Καθήστε, παρακαλώ. Έχουμε να μιλήσουμε λίγο...

Μα ο Μάννερς δεν κουνήθηκε. Φαινόταν σαν να προσπαθούσε να κρύψει με το σώμα του κάτι που βρισκόταν πάνω στο γραφείο.

Ο Κόρριντον προχώρησε, με το ρεβόλβερ στο χέρι κι' έκαμε το γύρο του, επιβλέποντάς τον συνεχώς. Το χέρι του

—Μη μου πητε πάλι ότι δεν μπορείτε να πληρώσετε!...
—Όπως βλέπω, πήγατε και στη... Ρόδο έφέτος!...
(Του Αρχέλαου)

—Μα είσαι στα καλά σου, βρε γυναίκα; Κι' επειδή μάς έστειλε πρόσκληση ο θείος σου, τι να κάνω στην Αμερική;
Δεν μου φτάνουν εδώ τα πιάτα;...
(Του Β. Χριστοδούλου)

—Εισπράκτωρ, τα ρέστα!...
(Του Αρχέλαου)

Μάννερς έπεσε πάνω σε κάτι τι, ακουμπισμένο στην άκρη του τραπεζιού.

—Απομακρυνθήτε και σηκώστε τα χέρια σας, διέταξε ο Κόρριντον.

Ο άλλος εξακολουθούσε να μένει ακίνητος.

—Δεν έχετε δικαίωμα να μπαίνετε εδώ με τέτοιον τρόπο, είπε με τρεμουλιαστή φωνή.

Μην κάνετε τον έξυπνο! είπε ξερά ο Κόρριντον. Ο Όμερ σας πρόδωσε. Τελείωσε πια η σταδιοδρομία σας... Πίσω, είπα!

Ο Μάννερς τον κτύπησε για λίγο. Ύστερα έσκυψε το κεφάλι του, νικημένος, κι' ανασήκωσε το χέρι του απ' το γραφείο. Ένας μικρός σωρός διαμαντιών αστραποδόλησε στο φως της λάμπας!

Ο Κόρριντον χαμογέλασε.

Καθήστε, είπε. Μη χασομεράτε γιατί δεν έχουμε πολλή ώρα στη διάθεσή μας.

Ο Μάννερς έπεσε σε μια καρέκλα κι' ακούμπησε τα χέρια του στο γραφείο, σε μικρή απόσταση απ' τα διαμάντια.

Είνε δικά μου, μουμμούρισε με παράξενη φωνή. Επρόκειτο να φύγω τώρα... Θα μπορούσαμε να κάνουμε μια συμφωνία, Κόρριντον.

Πιστεύετε; είπε ο Κόρριντον, τραβώντας προς το μέρος του μια καρέκλα γι' α να καθίσει αντίκρου στο Μάννερς. Τί είδους συμφωνία;

—Αυτά τα πετράδια αξίζουν 15 χιλιάδες λίρες. Σας δίνω τα μισά, αν μ' αφήσετε να φύγω.

Ο Κόρριντον άφησε το ρεβόλβερ πάνω στο γραφείο, με την κνήμη γυρισμένη προς το Μάννερς. Τέντωσε ύστερα τ' αριστερό χέρι του και τράβηξε προς το μέρος του τα διαμάντια.

Η σταδιοδρομία σας, είπε ήσυχα. Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

—Αν με παραδώσετε στην αστυνομία, θα γάστε τα διαμάντια!

—Η υπέροχη συμμορία βρίσκεται κιόλας στη φυλακή. Θα πάτε και σεις να τη βοηθήτε.

Οι θωλάδες της Έφθαλίας

Σ' ενδιαφέρουσα

Τη νύχτα στὰ σκοτεινά, γιατί ντρεπότανε να τὸ ἐμολογήσῃ στὸ φῶς τῆς μέρας, ἡ Έφθαλία εἶπε δειλά-δειλά στὸ Νικολάκη τῆς:

— Αὐτὴ τὴν φορὰ ἀντρα μου σίγουρα πιά θὰ σὲ δῶ νὰ τσουλάς καρροτσάκι...

— Τί θές νὰ πῆς, βρὲ γυναικα; Δὲν κατάλαβα, ρώτησε ξαφνιασμένος ἔκείνος.

Κι' ἡ Έφθαλία ἀκόμα πὶν ὑποπαλὰ σιγομουμούρισε:

— Ἐχῶ ἀνορεξία, ζαλάδες... Εἶναι κομμένα τὰ ἥπατά μου.

Σήμερα πιά τὸ κονφιο-μάρισα γκιοζ-γκιορίνε, Νικολάκη μου, πὼς θὰ σὲ κάνω... υπαμπά!...

Εἰμαι σ' ενδιαφέρουσα.

Γεμάτος ὑπερηφάνεια πῆδηξε ὁ Νικολάκης σὰν σαλταμπίκος

καὶ βῆκε νὰ τὸ κακαρίσῃ στὸ μαχαλά. Ἀέσως ἡ γυναικογειτονιά με ἐπιστημονικὴ σοδορότητα τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νάχης μάτια δέκα τέσσερα, νὰ προσέχεις νὰ μὴν κουράζεται, νὰ μὴν τὴν σεκλετίσης, νὰ μὴν τὴν ζορλαντίσης. Πρέπει νὰ τὴν κάνης οὐλά τσῆ τὰ χατήρια καὶ τὰ καπρίτσια. Νὰ τὴν βάλῃς δυορφες ζουγραφίες, καὶ πολυτρέςες γιὰ νὰ βλέπῃ κάθε φορὰ πού θὰ σαλεύῃ τὸ παιδί μέσα τσῆ. Καὶ τὸ πὶν σπουδαῖο, νὰ τὴν κουβάλας ὅτι τσῆ μυρίζε κι' ἄτι τραβὰ τὸ γκάστρι τσῆ...

Πραγματικά, ὅταν γύρισε σπῆτι ὁ Νικολάκης βόηκε τὴν Έφθαλία σὲ μεγάλη ἀνώνια.

— Νικολάκη μου, τοῦ φώναξε κι' ἀνοῖξε τὰ ρουθούνια τσῆ σὰν φαράσια, μού μύρισε ὑπαστουρμάς, καὶ φελός, γιατί κάπου ξεβουλώσανε ὑποτιλιαρισμένο κρασί, καὶ ντάλασε ὁ κόσμος!

Κι' ὁ Νικολάκης, λές καὶ τοῦ βάλανε νεφτί, ἤτορε γιὰ νὰ βοῇ με κάθε θυσία μπαστουρμά καὶ τὸν φελὸ τοῦ μπουκαλιού.

Σὲ λίγο τάφερε θριαμβευτικά. Κι' ἡ Έφθαλία ταῖμπησε λίγο ὑπαστουρμά, ἤβαλε στὰ ρουθούνια τσῆ τὸ φελὸ, τσα-τσα γιὰ τὴν μυρωδιά, καὶ καλμάρισε.

— Κι' ἀκόμα ντοῦρ-μπασκαλούμ, εἶναι οἱ πρώτες μέρες — βλαστημούσε κι' ἤλεγε μόνος του ὁ Νικολάκης. Βρὲ τί γκουσουρία ἔχω νὰ κάνω.

Καὶ δὲν εἶχε ἀδικο, γιατί πότε τὸ γκάστρι δὲν Φταλίας τραβοῦσε χῶμα, ἀπ' τὸ ντουρσέκι πού σουλαντίσανε, πότε σκουριγιά ἀπ' τὰ σιδεράδικα καὶ πότε φούκα κι' ἀλμύρα ἀπ' τὸ Φάληρο. Κι' ἕνα βράδυ πού τὸ φάνηκε πὼς ὁ Νικολάκης τσῆ μυρίζε τραγίσο μαλλί, τὸν ἤγδυσε, τὸν κατάβρεξε καὶ τὸν ἤγδαλε στὴν βεράντα γιὰ νὰ φύγῃ ἡ βόχα ἀπὸ πᾶνω του.

Ὅσο λοιπὸν μεγάλωνε ἡ κοιλιά τῆς Έφθαλίας, τόσο μεγάλωνανε τοῦ Νικολάκη τσῆ τὰ βάσανα. Τσῆ πῆρε νὰ ράψῃ μωρουδιακά, πῆρε κοῦνια καὶ καροτίγια ἔτοιμα καὶ τὸ καπέτρο γιὰ τὸν ὑπὸτιλνὸν στὸ «Έλενας». Δυστυχῶς, πέρασαν οἱ ἐννιά μῆνες, μπῆκανε οἱ δέκα, οἱ ἐντεκα, μὰ τίποτα!

Ἀπελπισμένη ἡ Έφθαλία πῆγε πάλι στὸ «Έλενας» κι' ἐκεῖ οἱ γιατροὶ πού τὴν βιζιτάρανε βόηκανε πὼς εἶχε ἕνα ἀεροφούσκωμα!

Ἀπὸ τότε ἡ γυναικογειτονιά, γιὰ νὰ τὴν πικάρῃ τσῆ στέλνει μάζουν τὰ βωμόπαιδα τοῦ μαχαλά:

— Καλὲ κερά Φθαλία, τσῆ λένε, νὰ φέρομε τὰ υπαλόνια νὰ στὸν κυρ-Νικολάκη σου νὰ μὰς τὸ φουσάση!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΓΛΕΝΤΙ

Καραμπέτ πολὺ γλεντζέ ἀντιρῶπο ἔνεται. Χίτες μπελὸ τὸ ζῶνι σου χωρὶς γλέντι ἔνεται, γιὰ χὸ; Τί νὰ καταλαβαίνης; Ἀμα ντὲν πίνης λιγάκι, τσακίρ κέφι νὰ κάνης, τραγοῦδι νὰ πῆς, φασαρία, σαματὰ φελιάν φιστίκ, νὰ ἔνεται, τί εἶναι τὸ ζῶνι σου μπε; Ἀντιρῶπον ζῶνι μία κολωστοῦ εἶναι. Κολωστοῦ κομένο ἔνεται, ἀντιρῶπο πεταμένο εἶναι.

— Σουρπουτίσα μου μπουζούκια ἡτέλεις; Μπουζούκια νὰ πηαῖνομε. Βιραδάκι τάλασσα ἡτέλεις; Τάλασσα νὰ πηαῖνομε! Τί ἡτέλεις;

— Μπουζούκια. — Αἰντε, πάμε.

Σουρπουτίσα μου ὁραία-ὁραία ντυμένο ἔνεται, ταξὶ ἱπαῖνομε, μπουζούκια πηαῖνομε, ὅπου καρντοῦλα τῆς τιραβηγμένο ἔκάνει.

Ὁραία εἶνε. Μπιρσοτα ὀρικήστρα ἔνεται, μπαγλαμάδια-μπαγλαμάκια, μπουζούκια, παγμένα ἔκάνουν. Οὐζα παραγγεμένα, λέω φαγιά-μαγιά:

— Τιρῶε, Σουρπουτίσα. — Τρώω, Καραμπέτακι. — Τιρῶε, κούζουμ! Τιρῶε, φαβρούμ. Ἀπόψε ὅτι θέλεις νὰ σὲ ταῖζω, ὅζω φτώχεια νὰ λέμε, τσακίρ κέφι νὰ κάνωμε, παληάμπελο καμένο νὰ ἔνεται!

Μπουζούκια κέφι μου ἀνοιγμένο ἔκάνουν, φαί μου τρώω, οὐζάκια μου πίνω, ὕστερα μπαγλαμάδες βιλέπω μέσα στὸ ἱπῆστα χορεύουνε, βαρειά-βαρειά, ὁραία εἶναι.

— Αἰντε υπεεε! Φωναγμένο ἔκάνω. Ἀπόψε παληάμπελο καμένο νὰ ἔνεται!

Ὑστερα τιραπέζι μου ἀφίνω, ὀρικήστρα πηαῖνω:

— Δικό μου νὰ παίζετε. — Ἐν τάξει...

Σκοπὸς δικός μου, μπουζούκια παγμένο ἔκάνουν, μοναχός μου στὸ ἱπῆστα πηαῖνω, χορὸ ἀρχηγμένο ἔκάνω, φωνὴ βάζω:

— Βαί - βαί - βαί! Ἀπόψε παληάμπελο καμένο νὰ ἔνεται!

Ὅλο τὸ κόσμος παλαμάκια ἀρχηγμένα ἔκάνει, φασαρία, σαματὰς, φωνές ἴνονται:

— Μπρόδοσο! — Ζήτωωωω!

Καραμπέτ τέτοια λόγια ἀκούει ἰντουσιασμένο ἔνεται. Ὑστερα κάποιος γνωρισμένο με κάνει:

— Γειά σου, ρὲ Καραμπέτα! Γειά σου Ἀρμενιά, ὅλους κάτω τοὺς ἔβαλες. Γειά σου τρῶχάρα!...

Τριχάρα ἀκούω ἅμα χίτες ντὲν μού ἀρσέει. Κόσμος ἔλια ἔκάνει, ἐγὼ θυμωμένος ἔνομαι.

— Ποιὸς εἶπε τριχάρα, μπε; — Ἐγὼ τὸ εἶπα.

— Οὐστ! Ἐσὺ γλὺν ἐσέκ!

Ἐνα μπουνταλά ἔνεται, ἅμα χέρι του σηκώνει, μουντζα δομένο με κάνει. Χέρι μου κι' ἐγὼ σηκώνω, μουντζα δομένο ἔκάνω. Καυγὰς ἔνεται.

— Καυγὰ θέλεις ἐσὺ γλὺν ἐσέκ; Καυγὰ νὰ ἔχης! Ἀλ μουνου!...

Γοροθιά δίνω. Ἀμα ἐγὼ μὰ δίνω ἐκείνος πέντε δίνει. Κόσμος ἔλια ἔκάνει. Σουρπουτίσα φωνὴ βάζει, στα χέρια ἀρπαγμένο ἰνῶμασε, κόσμος χαζὶ ἔκάνει, ὀρικήστρα χίτες σταματημένο ντὲν ἔνεται, σαματὰς, φασαρία, μνῆτες του δαγκωμένο ἔκάνω:

— Ααα! Κιοπόγλου κιοπέκ, φωναγμένο ἔκάνει.

Ἄλλοι ἀπὸ τιραπέζια τοὺς σηκώνονται, ἀπὸ τὰ χέρια μου παρμένο ἔκάνουν, ἅμα ἄλλοι ἀπάνω μου ἱπῆφτον νοροθιές, κολωτσιές, καρπαζὲς δομένο με κάνουν. Κόσμος πολὺ χαζὶ ἔκάνε ἅμα ἐγὼ ἰφχαριστημένο εἶμαι.

— Χάιντε, Σουρπουτίσα μου, ἱπῆτι νὰ πάμε. Ὁραία ντὲν ἱπερῶσαμε;

Πολὺ ὁραία! Ἀμα λίγο ἐξύλο ντὲν δώσης καὶ πολὺ ἐξύλο ντὲν φᾶς, τί νὰ καταλάξης κουζούμ; Ἐγὼ πολὺ ἰφχαριστημένος εἶμαι.

Ἐφαγα ἐξύλο, ἅμα ἔδωσα κιάλα. Τώρα πλάτες μου πονᾶνε, κόκκαλά μου πονᾶνε, ὅλα μου πονᾶνε... ἱπῆστα ἰχόρεψα, αὐτὸ ἦταν... κέφι μου ἔκάνω...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Ὁ ἀσπασμός

Φτοῦ! πού νὰ πάρῃ ὁ διάλογος νὰ πάρῃ! Πὼς τολμάς βρέ; Ἀπὸ πού κι' ὥς πού ἔλαδες τὸ θάρρος νὰ διαπράξης αὐτὴ τὴ φρικαλέα ἐκδήλωσις εἰς βάρος μου; Πῶς; Ποιά φρικαλέα ἐκδήλωσις; Νὰ με φιλήσης, ἐννοῶ! Νὰ ἐπι-κολλήσης τὰ βρωμόκεϊλά σου στὴ δεξιά μου παρεία καὶ νὰ ἐπιθέσης ἐξ ἀπροόπτου ἀσπασμὸν ἐπ' αὐτῆς. Ποιὸς σουδῶσε τὴν ἀδεια; Ἐρωτῶ.

Πῶς; Ἐλείπες πέντε χρόνια καὶ χάριες τόσο πολὺ πού με ξαναεῖδες, ὥστε αἰσθάνθηκες αὐθόρμητη τὴν ἐπιθυμία νὰ με ἀσπασθῇς, εἰς ἐκδήλωσιν ἀγάπης καὶ φιλίας; Τὸν κακό σου τὸν καιρό, Πῶς; Γιατί; Διὰ τρεῖς λόγους ἀναιδέστατε τύπε.

Πρῶτον διότι αὐτὰ τὰ αἰσθήματα πρέπει νὰ εἶναι ἀμοιβαῖα γιὰ νὰ ἔχουν κάποια ἀξία. Καὶ σὲ πληροφορῶ ὅτι οὐδὲ ὑποψίαν παρομοίον αἰσθήματος αἰσθάνομαι πρὸς ἐσένα, ἀλλὰ οὐτὲ καὶ πρὸς ἄλλον ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐγὼ βρὲ τοῦθλο, δὲν ἔχω φιλία γιὰ τὸν ἐαυτό μου καὶ δάχω γιὰ τὴ φάτσα σου; Ὁχι, κύριε! Καμμιά φιλία. Ἀπλῶς μὰ γνωριμία τῆς κακῆς ὥρας εἶχαμε κι' αὐτὴ ἡ γνωριμία κανένα δικαίωμα δὲν σου δίνει γιὰ μάτς καὶ μούτς ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Δεύτερον, εἶμαι φανατικός ἐχθρὸς τῶν ἀσπασμῶν. Αὐτὰ τὰ μὰτς-μούτς μεταξὺ συγγενῶν καὶ φίλων, τὰ συχαίνομαι σὰν τίς ἀμαρτίες μου. Τὰ ἀντιπαθῶ, τὰ βδελύττομαι καὶ ἂν ἦταν στὸ χέρι μου θὰ τ' ἀπαγόρευα ἐπὶ ποινὴ μαστιγώσεως. Διότι εἶναι ἀπὸ θεία καὶ διότι ὑπογράφουν ἀνθρώπους νὰ δέχονται φιλήματα ἀπὸ πρόσωπα πού τοὺς προκαλοῦν τὴν ἀδία.

Τρίτον, διότι δὲν γνωρίζω τὴν μικρόβια ἐνοχέδεσες ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου, με τὸ βρωμόστομά σου. Διότι ὁπσο-δήποτε εἶναι, πλήρες μικροβίων αὐτὸ τὸ ἀδυσσαλέο στόμα με τὰ πλακουτσά χεῖλη, πού βρωμᾶνε νικιστὴν καὶ ἀλκοῦλ!

Καὶ τέταρτον ποῖα φιλία βρὲ ὑποκριτῇ; Ἀπὸ τὴ λίγη γνωριμία πού εἶχαμε κάποτε, κατάλαβα τί τοῦαρι, τί ὑπολούς, κρυψίνους καὶ βδελυρὸς τύπος εἶσαι! Καὶ θὰ μού διηλίσκῃς περὶ ἀγάπης καὶ φιλίας;

Κι' ἔπειτα. Βρὲ κτήνος, δὲν ἔπρεπε νὰ με ρωτήσης πρώτα ἂν εἶμαι διατεθειμένος νὰ δεχθῶ τὸν ἀσπασμὸ σου; Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἐναγκαλιζέσαι ἕναν ἄνθρωπο, ἂνευ προειδοποιήσεως καὶ νὰ τὸν φιλᾷς αἰφνιδιστικῶς; Τί φαντάζεσαι βρὲ ἡλίθιε; Ὅτι τοῦ δι-νεῖς μεγάλην χαρὰ καὶ συγκίνηση καὶ τοῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά. Ὑ! αὐτὴ τὴν ἀντιπαθητικὴ καὶ συχαμερὴ ἐκδήλωσις; Καὶ δὲν σκέπτεσαι ὅτι μπορεῖ ἀντι-θέτως, νὰ τοῦ προκαλῇς τὴ βδελυγμὴν καὶ τὸν ἀποτροπισμὸ, ὥπως στὸν ὑποφαινόμενον;

Ἄν ἤρθες ἀπὸ τὴν ξενιτειά — πού οὐτε τοῦ εἶχα πᾶρε εἶδησι — καλὸς ἦσθες καὶ πὸ καλὸς νὰ φύγης. Αὐτὸ εἶναι δικὸς σου λογαριασμό καὶ τῆς ἀτυμολογικῆς ἐταιρείας πού σὲ μεταφέ-ρει. Ἐμένα μού εἶναι ἀδιόφορον. Καὶ μὴν τολμήσης, ὅταν θὰ πρόκειται νὰ ξεκουμπισθῇς πάλι, νάθῃς γιὰ κανέναν ἀποκαϊρετιστήριο ἀσπασμὸ γιὰ-τί ἐσὺ θὰ μού φιλᾷς τὴν μῖα παρεία κι' ἐνὸς θ' αὐτοῦ σφαιλιάζω τὴν ἄλλη. Κο-πρίτη!

Τραγικὸ διήγημα

Α- ΠΟ ὅλες τὶς ἀναμνήσεις τοῦ μακροῦ δικαστικοῦ σταδίου μου, ἀρχισε ὁ παλὸς φίλος μου Μωρὲν Γκαβῶ, ἐκείνη πού δὲν μπόρεσε νὰ φύγῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό μου εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ φαντάσματος τοῦ Μονταβέρ...

Ἦμουν τότε εἰσαγγελεὺς στὸ Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

ἊΛίγο πρίν ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιά χαριτωμένη ἔπαυλις, πού ἀνῆκε στὴν ἡθοποιὸ Γκαμπὺ Σαντόν. Πίσω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ἀπλωνόταν ἕνα μεγάλο γήνημα, με ὅπως ὀφθαλμοφανὲς δένδρα καὶ ἀνθώνες.

Ἦ ἔπαυλις καὶ τὸ γήνημα

Παρίσι.

μερικοὶ περίοικοι. Βεβαίωσαν πὼς εἶχαν ἰδῇ πολλὰς φορὲς ἕνα φάντασμα πού περπατοῦσε γύρω στὶς ὁδοὺς τοῦ Μονταβέρ, πού ἀπλωνόταν πίσω ἀπὸ τὸ σπῆτι. Δύο δημοσιογράφοι εἶχαν ἐκστασεῖς ὡς ἐκεῖ κι' ὅχι μόνον εἶδαν κι' αὐτοὶ τὸ φάντασμα, ἀλλὰ λίγο ἔλειψε νὰ πληρώσουν με τὴ ζωὴ τους τὴν τολμή τους. Γιατί, σὲ μιά στιγμὴ, καθὼς ἔστεκαν κοντὰ στὴν ὁδὸν, ἕνα μυστηριώδες χέρι τοὺς ἔσπρωξε με δύναμι καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ πέσουν ἔσα στὸ νερό. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ὁ Ντορ-ντινιὸ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ τοὺς ἔσωσε.

Θὰ φαντάζεστε, βέβαια, πὼς ἦταν τὸ φάντασμα τῆς Γκαμπὺ Σαντόν, πού ἐμφανιζόταν στὶς ὁδοὺς τοῦ ἔλους. Ἀλλ' ὅχι! Ὁ Ντορντινιὸς καὶ μερικοὶ ἄλλοι πού τὸ εἶχαν ἰδῇ βεβαίωσαν πὼς ἦταν τοῦ Ζαν Λουί!

Ἐπὶ ἐκείνη νὰ σὰς πῶ πὼς ἡ καρα-τόμησι τοῦ εἶχε γίνει στὸ μεγάλο δρόμο τοῦ Σαιν-Κλοῦ, πού περνᾷ πλάι ἀπὸ τὸ ἔλος.

Ἐν ἔδωκα προσοχή, φυσικά σ' αὐ-τὲς τίς ἱστορίες, Κι' ἄλλωστε, ἡ δου-λειά μου δὲν ἦταν ν' ἀσχολοῦμαι με τὰ φαντάσματα.

Ἐἶχαν περάσει καμμιά δεκαριά ἡ-μέρες κι' εἶχα ξεχάσει σχεδὸν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὅταν, ἕνα πρωί, εἶδα τὸν Ντορντινιὸ νὰ μπαίνει στὸ γραφεῖο μου. Τὸ ὄφρος του ἦταν πολὺ ταραγμένο καὶ γονόδες σταγόνες ἰδρώτα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Τί τρέχει πάλι; τὸν ρώτησα με εἰρωνικὸ ὄφρος. Βέβαιος ὅτι εἶχαν ἔρθει νὰ μού μιλήσῃ γιὰ τὸ φάντασμα.

— Κύριε εἰσαγγελέ, μού ἀπάντησε με βραχνὴ φωνή, ἕνας ἄνθρωπος ἔπεσε τὴ νύχτα μέσα στὸ ἔλος... Μία γυναικα!...

— Τὴν ἔρριξε κανεῖς;

— Ὁχι... ἔπεσε μόνη της... Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια, κύριε εἰσαγγελέ... Δὲν ἔχω καμμιά σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι... Σὰς ὀρκίζομαι πὼς εἶμαι ἀθῶος!

Κουράσθηκα ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μού φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια. Νά, λοιπόν, τί μού ἀφηγήθηκε.

Ἦ Γκαμπὺ Σαντόν δὲν εἶχε οὐτε γονεῖς, οὐτε παιδιά, οὐτε ἀδέρφια. Κληρονόμοι τῆς ἦσαν μερικοὶ μακρονοὶ συγγε-νεῖς της. Τὸ συμβόλαιο τῆς ἐνοικιάσεως ἔληγε, λοιπόν, ἐκεί-νο τὸ χρόνο κι' ὁ Ντορντινιὸς φοβήθηκε μῆπως οἱ κληρονόμοι τῆς ἡθοποιῶν, πού ἦταν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἐγκατασταθῶν οἱ ἴδιοι στὸ γήνημα. Σκέφτηκε τότε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἱστο-ρία τοῦ φαντάσματος, γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὸ τὸν κίνδυνο. Πα-ρίστανε, φυσικά ὁ ἴδιος τὸ φάντασμα. Κάθε βράδυ τυλιγό-ταν μ' ἕνα σεντόνι καὶ περπατοῦσε στὶς ὁδοὺς τοῦ ἔλους. Οἱ ἐφημερίδες βόηκαν ἐνδιαφέρον σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καί, χω-ρίς νὰ τὸ υποπτεύωνται, ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς σκοπούς του. Γιὰ νὰ κάμῃ πὸ πιστευτὴ τὴν ἱστορία τοῦ φαντάσματος, ὁ Ντορ-ντινιὸς ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν δύο δημοσιογρά-φων καὶ μὴ νύχτα καθὼς ἔστεκαν κοντὰ στὴν ὁδὸν τοῦ ἔ-λους, σύσθηκε ἀθόρυβα κοντὰ τοὺς καὶ τοὺς πέταξε μέσα στὸ νερό. Ὁ ἴδιος, φυσικά, τοὺς βοήθησε κατόπιν νὰ βρῶν ἔξω.

Τὸ παρασμένο βράδυ μὴ ἡλικιωμένη γυναικα πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ καὶ ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸ φάντασμα. Ὁ Ντορντινιὸς εἶχε συμφέρον νὰ μὴ τὴν διασρεστήσῃ. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα τυλίχθηκε με

Η ΚΥΨΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΙΩΝ

Πώς πρέπει να τη βγάδουμε

Μέσα στον ακουστικό πόρο των αυτιών μας βρίσκεται, ως γνωστόν, μία γλοιώδης ουσία, που ανανεώνεται ακατάπαυστα. Αυτή η ουσία, που καλείται κυψελίς, εκκρίνεται από ειδικούς αδένες, που καταλήγουν στο βάθος του ακουστικού πόρου και σας υποχρεώνει πολύ συχνά να καθαρίζετε τ' αυτιά σας.

Αλλά η κυψελίς δεν βρίσκεται στα αυτιά μόνο και μόνο για να τα λερώνει. Έχει κι' έναν προορισμό σπουδαιότατο.

Προτού, όμως, μιλήσουμε για τον προορισμό της, ας δούμε ποιά είναι η σύστασή της.

Η κυψελίς, όπως όλοι ξέρουμε, είναι μία γλοιώδης ουσία με κιτρινωπή απόχρωση. Ρευστή όταν πρωτοβγαίνει από τους αδένες, πήζει από την επίδραση του αέρα και σχηματίζει ξηρές κόρες, που έχουν μεγάλη ομοιότητα με το κερί. Με την ουσία αυτή αναμιγνύεται και το σμήγμα που βγαίνει από τους σμηγματόγλους αδένες.

Σύμφωνα με τον δόκτορα Ε. Σεβαλιέ, η σύσταση της κυψελίδος είναι η ακόλουθη στα εκατό:

Νερό 10
Λιπαρές ουσίες, διαλυτές στον αέρα 25
Σαπούνι από κάλιο διαλυτό στο οινόπνευμα 38
Σαπούνι από κάλιο διαλυτό στο νερό 14
Αδιάλυτη οργανική ουσία με βάση το κάλιο 12
Ασβέστιον και νάτριο ίχνη

Η βάση της κυψελίδος είναι, λοιπόν, το κάλιο. Η παρουσία αυτού του στοιχείου της δίνει την κηρώδη εμφάνισή της.

Ο προορισμός της κυψελίδος είναι διπλός. Από το ένα μέρος, προστατεύει το αυτί από τις σκόνες και την υγρασία κι' από τ' άλλο, μειώνει την ένταση των ηχητικών κυμάτων και δεν τα αφήνει να πέσουν με όρμη πάνω στο τύμπανο.

Αν, όμως, η κυψελίς παραμείνει επί μακρό χρονικό διάστημα μέσα στο αυτί, ξεραίνεται και σχηματίζει τότε μικρές κόρες, που καλύπτουν όλη την εσωτερική επιφάνεια του ακουστικού πόρου.

Πολλές βαρηκοΐες οφείλονται στην ύπαρξη «πετρώματων» αποξηρανθείσης κυψελίδος στο βάθος του ακουστικού πόρου. Τα «πετρώματα» αυτά πρέπει ν' αφαιρεθούν γρήγορα. Γίνονται γι' αυτό το σκοπό πλύσεις με ζεστό νερό. Σε βαρύτερες μορφές, παρίσταται ανάγκη να τα βγάλει ο γιατρός με ειδικές λαβίδες.

Αντί όμως για τις πλύσεις με ζεστό νερό, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε επίσης το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Ανθρακικό νάτριο 1 γρμ.
Γλυκερίνη 15 »
Νερό 15 »

Τα «πετρώματα» αυτά, εκτός του ότι παρεμποδίζουν την ακοή, εύνοούν επίσης την ανάπτυξη μικροβίων και προκαλούν διάφορες παθήσεις.

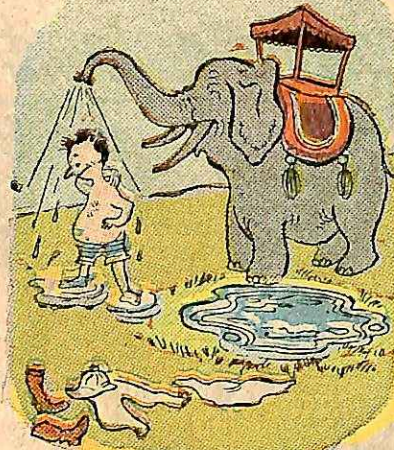
Αλλά πώς πρέπει να γίνεται ο καθαρισμός του ακουστικού πόρου;

Κατ' αρχήν, όχι με το χέρι, ούτε με καρφίτσες, σπέρτα και γενικώς σκληρά αντικείμενα.

Ο καλύτερος τρόπος είναι να χρησιμοποιήτε μικρά «φυτίλια» από βαμβάκι, που μπορείτε να τα βουτήξετε μέσα σε μία ελαφρή διάλυση οξυζενέ. Το σκουπίσμα θα γίνει με τον ίδιο τρόπο.

Πρέπει, εξ άλλου, να μην αφήνετε υγρασία μέσα στον ακουστικό πόρο. Είναι καλό, λοιπόν, έπειτα από κάθε πλύσιμο του προσώπου σας και των αυτιών, να χρησιμοποιήτε λίγο βαμβάκι για ν' απορροφήση την υγρασία.

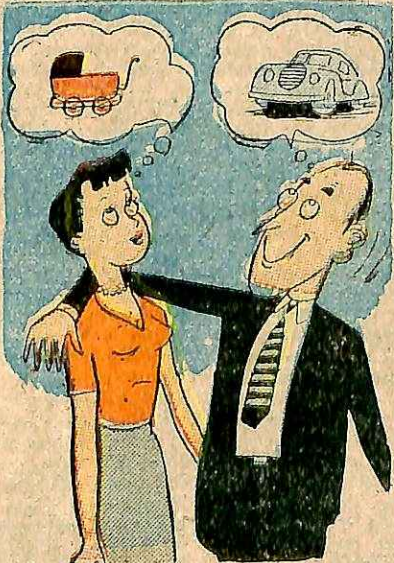
Μη ξεχνάτε πως το αυτί καταστρέφεται πολύ εύκολα και... επιδιορθώνεται πολύ δύσκολα.

Τό ντους του εξερευνητού...

— Μά γιατί με παρακολουθείτε, τόσο ώρα;...
— Όχι, έσας, κυρία μου...
Τη σκιά σας!...

— Μέσα σ' ένα χρόνο θα αγοράσουμε, αγαπούλα μου, ένα αμάξι!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μπορείτε να ελαττώσετε το ήλιοκαμα του λαιμού σας, πλένοντας τον με χυμό λεμονιού ή με βάμμα βενζόνης. Αν δεν επιτύχετε έτσι αξιολογα αποτελέσματα, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το έλξο μίγμα, που τ' αφήνετε να επιδράση επί μία ώρα περίπου κι ύστερα το αφαιρείτε με χλιαρή σαπουνάδα.
Γκλυσερόλη ντ' αμίντων πυκνό 30 γραμμάρια
Οξυζενέ 4 »

Για το καθαρίσμα των χαλιών

Τα χαλιά λερώνονται από κάθε είδους λεκέδες. Οι καλύτερες λοιπόν μέθοδοι καθαρισμού είναι οι εξής:

Για κάθε είδους λεκέ, χρησιμοποιείτε καθαρά και απορροφητικά πανιά. Βάζετε άπανο στο λεκέ την κατάλληλη ουσία για το καθαρίσμα του και τρίβετε από το γύρο προς το κέντρο (αλλιώς θα σπλώσει προς τα έξω ο λεκές). Σκουπίζετε ύστερα μαλακά. Το δυνατό τρίψιμο μπορεί να βγάλει το χνούδι του χαλιού.

Οινόπνευμα τώδη ποτό. — Καθαρίζετε άμεσα και επανειλημμένως με κρύο νερό. Έπειτα παίρνετε την πολλή υγρασία με ένα μαλακό και στεγνό πανί.

Αίμα. — Καθαρίζετε επανειλημμένως με κρύο νερό, έπειτα με χλιαρό νερό και με λίγο τριβάλ και στο τέλος με καθαρό νερό.

Βούτυρο και κερι. — Αφαιρείτε το πολύ με ένα μαχαίρι όχι κοφτερό ή με την άκρη ενός κουταλιού. Έπειτα καθαρίζετε το λεκέ με βενζίνη.

Τσίικες. — Βρέχετε το γύρο με διάλυση τριβάλ. Περιμένετε 3—4 λεπτά. Αφαιρείτε έπειτα την τσίικα με την ανάποδη ενός μαχαίριου. Βάζετε ύστερα κι' άλλη διάλυση, για να φύγει τελείως ο λεκές.

Μελάνι. — Οι λεκέδες αυτοί βγαίνουν δύσκολα. Πάντως, αφαιρείτε το πολύ μελάι με καθαρό άσπρο στυπτοχαρτί κι' έπειτα περνάτε με καθαρό νερό, από το γύρο προς το κέντρο, για να μην απλωθεί ο λεκές. Δοκιμάστε οξαλικόν όξύ, αλλά με προσοχή, αφού βεβαιωθείτε πρώτα ότι δεν επηρεάζει τα χρώματα του χαλιού. Έπειτα ξεπλένετε με ένα πανί βρεγμένο με καθαρό νερό. Έχετε υπ' όψι ότι το οξαλικόν όξύ είνε δηλητήριο.

Ακαθαρσίες ζώων. — Δεν χαλούν τα χρώματα των χαλιών, αν καθαρισθούν άμεσα με ζεστό νερό και μ' ένα καθαρό και μέτριο πανί. Όταν παλιώσουν, οι λεκέδες παλιού φεύγουν δυσκολότερα. Δοκιμάστε πάντως σ' αυτή την περίπτωση μία διάλυση τριβάλ, στην οποία έχετε προσθέσει και λίγιο ξύδι. Έπειτα περνάτε επανειλημμένως το λεκέ με καθαρό νερό.

Τό χαρτί της ταπετσαρίας

Αν τό χαρτί της ταπετσαρίας των τοίχων σας έχει λερωθεί και έχει χάσει τό χρώμα του, αντί να κάνετε έξοδα για ν' αλλάξετε, καθαρίστε το με λίγη ζύμη από αλεύρι και αμμωνία. Η αμμωνία καθαρίζει έλξεις και τούς λεκέδες λίπους από δερμάτινα αντικείμενα.

Τά ρούχα των αρρώστων

Ο άπλουστερος κι' ευκολότερος τρόπος για ν' απολυμάνετε ρούχα αρρώστων, είναι να τα βάζετε μέσα σ' ένα φούρνο, με θερμοκρασία 120 βαθμών περίπου, δηλαδή λίγο μεγαλύτερη απ' αυτήν στην οποία θραεί το νερό, όχι όμως πολύ υψηλότερη, για να μην κτηρινίση τό ύφασμα. Η μέθοδος αυτή είνε κιτρινή ιδίως για μικρά μέρη, όπου δεν είνε εύκολο να βρεθούν κατάλληλα αντισηπτικά κι' απολυμαντικά φάρμακα.

Κόλλα για πορσελάνες

Βάζετε μερικά κομμάτια κιμωλία στη φωτιά, τ' αφήνετε να πυρρσθούν αρκετή ώρα, ύστερα τα κοπανίζετε και τ' ανακατεύετε με άσπράδι αυγού. Έχετε έτσι μία ελαφρή «μαστίχα» για τό κόλλημα της πορσελάνης και του γυαλιού.

Τό ψαλλίδι για διαβήτη

Για να σχηματίσετε ένα κύκλο, πάνω σ' ένα κέντημα π. χ., μπορείτε να μεταχειριθείτε για διαβήτη ένα ψαλλίδι. Για να μένει ανοικτό όσο πρέπει, βάζετε άμεσα στο δυό σκέλη του ένα μικρό φελλό, που τόι συγκρατείτε στο κατάλληλο ύψος. Ένα λεπίδα καουτσούκ που περιβάλλει τό δυό σκέλη

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

Από τούς ουρανούς ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

Η νέα κατάδυσις του Πικάρ

«Καθηγητής Πάνω και Κάτω» έχει επανομασθή ο περίφημος εξερευνητής Αύγουστος Πικάρ, για τις τολμηράς και τις καταδύσεις του στις άβυσσους του ωκεανού. Τώρα λοιπόν απασχόλησε και πάλι τον παγκόσμιο τύπο, με την αναγγελία του ότι σκοπεύει να καταδυθή σε βάθος 2.500 μέτρων — μεγαλύτερο δηλαδή απ' όσους έφτασε ποτέ άνθρωπος. Ο σκοπός του είνε να συγκεντρώση νέες πληροφορίες για τη ζωή του υποβρυχίου κόσμου.

Όταν ο Πικάρ αποφάσισε να εξερευνηση για πρώτη φορά τούς ουρανούς, τό 1930, ήταν ήδη μεσόκοπος και φιλήσυχος οικογενειάρχης με τρία παιδιά. Διέθεσε όλες τις οικονομίες του γι' αυτή την πτήση — απ' την οποία δεν είχε να κερδίση τίποτε άλλο από φήμη και επιστημονικές γνώσεις. Η γυναίκα του και τα παιδιά του έκλαιγαν, όταν τούς αποχαιρέτησε. Την τελευταία στιγμή όμως, τό αερόστατό του δεν μπόρεσε ν' ανυψωθεί, γιατί ήταν πολύ βαρύ.

Αντί ν' απογοητευθή ώστόσο, ο Πικάρ τροποποίησε τό σχέδιό του και τόκανε ελαφρότερο. Καί στις 27 Μαΐου του 1931, ανέβηκε επί τέλους στα ύψη.

Όλος ο κόσμος τόν θεωρούσε χαμένο. Οι «ειδικοί» θεώριζαν ότι, αν δεν πάιναι άσφυζία, από έλλειψη οξυγόνου, θα τόν σκότωναν όσωδήποτε οι κοσμικές ακτίνες, που είνε ισχυρότερες σέ τέτοιο ύψος. Μα ο σκοπός του ήταν ακριβώς ή μελέτη των μυστηριωδών αυτών ακτίνων, που φτάνουν συνεχώς από τό «Άπειρον».

Τό αερόστατό του, κατασκευασμένο με έπινορήνση ενός βελγικού ιδρύματος επιστημονικών έρευνών, ήταν μία σφαίρα από αλουμίνιο, ερμητικά κλειστή. Στην άπογείωσή, άνοιξε μία τρύπα στα τοιχώματά του. Ο Πικάρ άγωνίστηκε να τη φράξή με στυπί, ξεροντας ότι κρεμόταν απ' αυτό ή ζωή του ίδιου και τού βοηθού του. Όσο ψηλότερα όμως ανέβαινε ή σφαίρα, τόσο δυσκολότερο ήταν να έμποδισή ή διαφυγή τού εσωτερικού αέρος απ' την τρύπα εκείνη. Ο Πικάρ αναγκάστηκε ν' ανοίξει μία φιάλη οξυγόνου, για να μπορούνε ν' αναπνέουν. Τέλος, στα 7.500 μέτρα, κατόρθωσε να βουλώσει καλά την τρύπα.

Στην πτήση του αυτή, ο Πικάρ έφτασε στα 16.000 μέτρα περίπου, ψηλότερα δηλαδή από κάθε άλλον άνθρωπο. Απ' τό ύψος εκείνο, έβλεπε μία έκταση 650.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Οι πελώριες Άλπεις τού φαίνονταν σαν μικρός ανάγλυφος χαρτί. Η θερμοκρασία μέσα στη σφαίρα ήταν 38 βαθμοί, γιατί δεν υπήρχαν συνέχεια ή υδροκυμιά που ν' απορροφούν και να συγκρατούν την ήλιακή θερμότητα. Άλλωστε ο Πικάρ είχε καμει τό λάθος να βάλη μαύρα τό έξωτερικά τοιχώματα της σφαίρας, πράγμα που την καθιστούσε ακόμη θεομορτερη. Ο Πικάρ κι' ο βοηθός του νομίζαν πως βρίσκονταν μέσα σ' ένα φούρο.

Όταν άρχισαν την κατάδυση, ήφταν ότι είχαν πιθανότητες μόνο 20% να προσγειωθούν με ασφάλεια. Εύτυχώς, τό αερόστατό «κάθισε» μαλακά πάνω σ' ένα παγετάνα των Άλπεων.

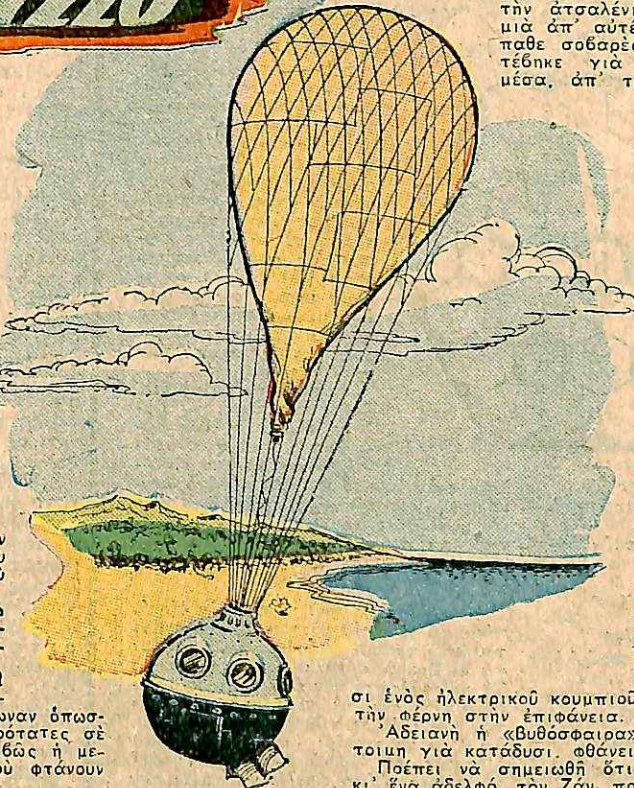
Στό μεταξύ, είχαν περάσει 24 ώρες — μία μέρα και μία νύχτα τρομερής σιωπής. Η κ. Πικάρ θεωρούσε τόν άντρα της νεκρό — όπως κι' όλος ο άλλος κόσμος. Τέλος, ένας βοσκός των Άλπεων συνάντησε τούς δυό εξερευνητές. Την άλλη μέρα, ή είδησις είχε γίνει γνωστή σ' όλη την ήφήλια.

Μολονότι οι επιστημονικές παρατηρήσεις τού Πικάρ δεν ήταν αξιόλογες, είχε αποδείξει όστόσο ότι ήταν δυνατή αυτή ή εξερευνησις των σιθρών. Βεβαίως όμως ότι ποτέ πια δεν θα την ξαναεπιχειρούσε.

Άλλά δεν άργησε ν' αλλάξη γνώμη. Σε λίγες βδομάδες, είχε πάρει μία μεγάλη έπινορήνση για να συνεχίση τό περάματά του. Και πραγματικά, τό επόμενο έτος, ανυψώθηκε πάλι τό αερόστατό του. Τώρα ήταν βαμμένο έξωτερικά με άσπμενιο νωμια που έδιωχνε την ήλιακή θερμότητα. Έτσι όταν προσγειώθηκαν οι δυό εξερευνητές... τουρτουρίζαν απ' τό κούδι!

Κατά την προσγείωσή τους, έσπευσαν μερικοί νορικοί κι' άρπαξαν τό σκιοιό τού αερόστατου. Ύστερα όμως τό άφισαν κατό λάθος. Έκαμε τότε ένα άπότομο πήδημα 50 μέτρων και ξανάπεσε με όρμη. Αν ο Πικάρ κι' ο βοηθός του δεν φορούσαν ειδικά κράνη, θα έσπαζαν τό κεφάλια τους!

Η πτήση τους αυτή είχε διαρκέσει 3 ώρες, κι' είχαν φτάσει σέ ύψος 16.800 μέτρων, κερδίζοντας έτσι ένα ακόμη ρεκόρ. «Είμαι πολύ γερός πια για ν' αριστά-

Με τό αερόστατό του ο Πικάρ έφτασε στα 16.000 μέτρα.

Τώρα σκοπεύει ν' ανέβη ός τό 30.000 μέτρα, για να μελετήσει από πιά κοντά τόν πλανήτη Άρη και να προσπαθήσει να εξακριβώσει αν ύπoρχη ή όχι ζωή πάνω σ' αυτόν.

Έτσι, θα διαφωτισθή επί τέλους, κατά πάσαν πιθανότητα, ένα μυστήριο που απασχολούσε ανέκαθεν τούς

νω τόν άκροδάτη» δήλωσε κατόπιν ο Πικάρ. Κι' όμως, έφτιανε κρυφά ένα νέο τύπο στρατοσφαιρικού αερόστατό! Όταν τό τελείωσε, λίγο πριν απ' τόν πόλεμο, τό αερόστατό του αυτό πήρε φωτιά και κατεστράφη.

Υποσχέθηκε τότε στην άνησυχη σύζυγό του να μην ξαναεβή στα ύψη. Δεν της είπε όμως πως... δεν θα κατέβαινε ποτέ πια στα βάθη! Είνε καμει άλλωστε ήδη τις πρώτες καταδύσεις του στον ωκεανό, με την άτσάλενα «Βαθύσφαιρα» τού. Σε μία απ' αυτές, ή καταδυτική συσκευή έπαθε σοβαρές βλάβες. Ένας δύτες κατέβηκε για τό διάσώσί της. Κτύπησε μέσα, απ' τό κρούσθαλο ενός εσγγίτη, κι' είδε τόν Πικάρ και τό βοηθό του να παίζουν σκάκι, ήσυχα-ήσυχα, σαν να μη συνέβαινε τίποτε!

Τό 1947, ο Πικάρ κατέβηκε σέ βάθος 4.000 μέτρων, έξω απ' τις ακτές της Βορειοδυτικής Αφρικής.

Η «Βαθύσφαιρα» που πρόκειται να χρησιμοποιήση στή νέα εξερευνησις τού, πρέπει ν' άντέχει σέ πίεση 60.000 τόνων! Αν ένα μόνο σημείο της υποχαρούσε, θα συνθλιβόταν, όλόκληρη σαν μία μπαλίτσα τού πίνγκ-πόνγκ, σ' ένα ύδραυλικό πιεστήριο.

Είνε λοιπόν σφαιραμένη από ένα ειδικό κράμα πάχους 9 πόντων περίπου, κι' έφοδιασμένη με προβολείς 3.000 κηρίων, για να διαλύη τό άπόλυτο σκοτάδι της άβυσσου.

Θα την τραβούν προς τό κάτω μεγάλα βάρη, κρεμασμένα από τό βάσι της με ηλεκτρομαγνήτες. Όταν θα πρόκειται να ξαναεβή, θ' απαλλάσσεται από τό βάρος αυτό, με την άπλη πίεση ενός ηλεκτρικού κουμπιού κι' ή άνωσις τού νερού θα την σέρη στην επιφάνεια.

Αδειαν ή «Βαθύσφαιρα» ζυγίζει 15 τόννους. Έτοιμη για κατάδυση, σθάνει τούς 40 τόννους.

Ποτέ νά σημειωθεί ότι ο Αύγουστος Πικάρ έχει κι' ένα άδελφό, τόν Ζάν, που είνε νηπιός και ζή στην Αμερική. Ασχολείται δε κι' αυτός με εξερευνησεις των ουρανών. Κατέριψε άλλωτε τό ρεκόρ ύψους τού άδελφού του, κατά 1.800 μέτρα περίπου. Τώρα σκοπεύει ν' ανέβη ός τό 30.000 μέτρα, για να μελετήσει από πιά κοντά τόν πλανήτη Άρη και να προσπαθήσει να εξακριβώσει αν ύπoρχη ή όχι ζωή πάνω σ' αυτόν.

Έτσι, θα διαφωτισθή επί τέλους, κατά πάσαν πιθανότητα, ένα μυστήριο που απασχολούσε ανέκαθεν τούς

Αριστοτέλης: «Ο Αύγουστος Πικάρ που σκοπεύει ν' καταδυθή τό ρεκόρ καταδύσεως σέ μέγιστο βάθος 30.000 μέτρα. Ο άδελφός του Ζάν που θα ανέβη σ' αυτό ύψος για τό μελέτη τού πλανήτη Άρη»

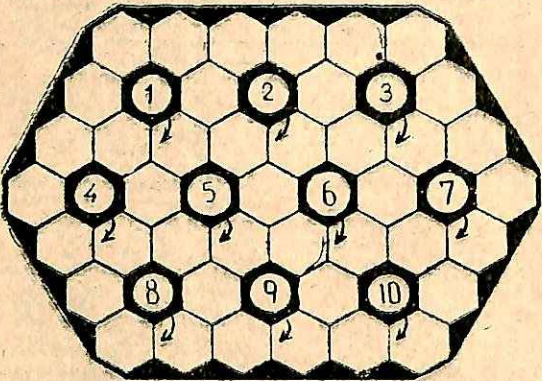
Ο καθηγητής Αύγουστος (δεξιά) και ο βοηθός του με τό ειδικά κράνη που τούς έσωσαν τό ζωή...

Επιστήμονες που μελέτησαν τόν σχετικό κοντινό αυτόν πλανήτη. Θα εξακριβωθεί δηλαδή αν οι περίφημες «διάρυες» τού Άρη υπάρχουν στην πραγματικότητα. Στις παρατηρήσεις τού ο Ζάν Πικάρ θα έχη τό πλεονέκτημα ότι δεν θα μεσολαβή όλο τό πάχος της νήνης άτμοσφαιρας, που άπορροφά ένα μεγάλο μέρος των φωτεινών ακτίνων κι' έλαττώνει τό διαύγεια των εικόνων που σηναιτίζονται στα τηλεσκόπια. Θα βλέπουν λοιπόν καθαρότερα αυτές τις εικόνες και θα υπαρή νά τις μελετήση με κάθε λεπτομέρεια.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω από τον κάθε άσπιο του σεν-
δίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη
των έξι γραμμάτων. Ο' άσπιοι είναι πάν-
τοτε από τον κύκλο, που περιέχει το
μικρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κα-
τεύθυνση, που δείχνει.

- 1) Ο μεγαλύτερος ποσόστης.
- 2) Χρησιμοποιείται στην κατασκευή κουμπωτενιού.
- 3) Δεν προσφέρει τίποτα στην δσ-
φορη.
- 4) Σκοτάδι (καθ.).
- 5) Μοιάζει με άλλον.
- 6) Πόλις της Ρουμανίας.
- 7) Πολύτιμο για ένα φαλακρό.
- 8) Φέρει κανείς έτσι μια προσβολή.
- 9) Έξασφαλίζει μια κουφή νοσημ.
- 10) Δέντρο, που μας δίνουν δυνάμει
λουλούδια.

Εύκολοι πολλαπλασιασμοί

Θέλετε να παραστήσετε τον άσπιο-
μνήμονα, πολλαπλασιάζοντας, με το
υπάλω σας υμόν, διαφόρους διψήφιους
άσπιους: Θα σας βοηθήσει αυτό ο
άσπιος 37. Γιατί έχει την περίεργη
ιδιότητα, πολλαπλασιάζοντας με τον
3 ή με πολλαπλάσιον του 3 (ιένοι και
του 27) να δίνει γινόμενον άποτελου-
μενον από τρία ίδια ψηφία. Τα ψηφία
αυτά είναι ίδια με τον έκαστοτε πο-
λλαπλασιαστή του 3. Έτσι:

37X3	= 111
37X6 (δηλαδή 3X2)	= 222
37X9 (3X3)	= 333
37X12 (3X4)	= 444
37X15 (3X5)	= 555
37X18 (3X6)	= 666
37X21 (3X7)	= 777
37X24 (3X8)	= 888
37X27 (3X9)	= 999

Μαγικά τετράγωνα

Σχηματίστε ένα κανονικό τετράγω-
νο με τους αριθμούς 1 έως 25, γρά-
φοντας ανά πέντε αριθμούς σε κάθε
οριζόντια σειρά. Ο αριθμός 1 θα
βρεθεί στο κέντρο. Και το άνω-
σας όλων των αριθμών κάθε οριζόν-
τιας σειράς, κάθε κατακόρυφης στήλης
και καθέμιας από τις δύο μεγάλες δι-
αγωνίους του τετράγωνα θα είναι πάν-
τα 65.

Αριθμητικό άπορόπτο

Πώς μπορεί, πολλαπλασιάζοντας
τους αριθμούς 1, 2 και 5 επί 8, να
βρούμε γινόμενον 10;

Οπτική άσπτη

8 S

Αυτός ο άσπιος 8 φαίνεται συμ-
μετρικός, ακοίδος δηλαδή όμοιος στο
άπάνω και στο κάτω μέρος του. Το
ίδιο και το διπλανό ψηφίο S. Αν δ-
μως γυρίστε ανάποδα το φύλλο, θα
βρεθείτε ότι σας γέλασαν τα μάτια
σας.

Πολύπλοκες συγγένειες

Η κυρία Μπέσση δήλωσε σ' ένα ύ-
πάλλο του Απριλίου: «Ο πατέ-
ρας μου είναι γιος μου κι' εγώ είμαι
υιόσας της υιόσας μου. Η αδελφή
μου είναι κόρη μου κι' εγώ είμαι γία-
νιά του αδελφού μου».

Πώς γίνεται αυτό;

Το κόψιμο του σπάγγου

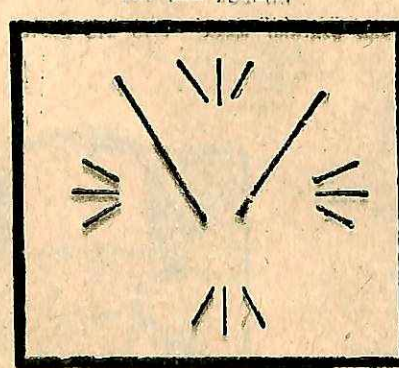
Παίρνετε μια υποτίλεια από άσπρο
υαλί. Στο κάτω μέ-
ρος του φελλού της γά-
νετε μια λυγισμένη καρ-
φίτσα. Βένετε σ' αυτήν
ένα σπάγγο και κορυ-
τε ένα μικρό βάρος στην
άκρη του σπάγγου, για
να τον κρατάει τεταμένο.
Βουλώνετε τη υπο-
τίλεια, με το βάρος κρε-
μασμένο στο έσωτικό
της. Και βάλετε στοι-
γνιμα με τους φίλους σας
ότι υποείτε να κόψετε
το σπάγγο, χωρίς ν' άγ-
νίσετε τη υποτίλεια. ού-
τε και το φελλό.

Για να το επιτύχετε,
δεν έχετε παρά να βά-
λετε φωτιά σ' ένα ση-
μείο του σπάγγου, συγ-
κεντρώνοντας εκεί τις η-
λιακές ακτίνες μ' ένα φακό. Αυτό διευ-
κολύνεται αν έχετε φουντίσει από πριν
να μαυρίσετε τον σπάγγο, για ν' α-
πορροφή περισσότερη θερμότητα.

Πόσο άπειρη;

Ο κύριος Α, που μένει στην έξοχ.,
πήνε το αυτοκίνητό του απ' το σπίτι
του στο γκαράζ για επίσκεψη. Έκαμε
τη διαδρομή αυτή με μέση ταχύτητα
28 νιλιόμετρον την ώρα. Γύρισε ύπε-
ρα σπίτι του με ποδηλάτο, με μέση
ταχύτητα 10 1/2 νιλιόμετρον την ώρα.
Το δεύτερο ταξίδι (της επιστροφής)
διήρκεσε 25 λεπτά περισσότερο απ'
το πρώτο. Πόσο άπειρη το σπίτι του
απ' το γκαράζ;

Με μια γραμμή

Χαράξετε μια συνεχή γραμμή, που
να διασταυρώνεται από μια φορά με
όλες τις ευθείες γραμμές της εικόνας
μας. Όχι όμως και με τον έαυτό της,
και να σχηματίσει ένα γεωμετρικό
σχήμα.

Τα τρία ποτήρια

Βάλετε πάνω στο τραπέζι τρία πο-
τήρια στη σειρά. Το πρώτο και το
τρίτο ανάποδα (με τη νιελή προς τα
κάτω) και το μεσαίο ίσια. Ποτέ τί-
να, με τρεις κινήσεις, να γυρίσετε ί-
σια και τα τρία ποτήρια. Σε κάθε κί-
νηση, θα γυρίσετε άπαραίτητα
δύο ποτήρια συγχρόνως, το ένα με το
δεξί σας χέρι και τ' άλλο με τ' αρι-
στερό.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιά γυναίκα της άρχαιας μυ-
θολογίας, είχε μπροντέινα νύχια και
μαλλιά από φιδιά;
- 2) Ποιά είναι το συνθεστότερο γρά-
μα στα λαουδία;
- 3) Πόση είναι η διαφορά ώρας μετα-
ξύ Λονδίνου και Νέας Υόρκης;

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΤΕΩΡΟΠΑΘΕΙΑ;

Οι άνθρωποι που «αίσθάνονται τον καιρό»

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που «αίσθάνονται
τον καιρό». Η ατμοσφαιρική πίεση, η θερμοκρα-
σία, η υγραμμική κατάσταση της ατμοσφαιρας,
η ηλεκτρική φορτίσις της, ο αέρας κλπ. προκα-
λούν σ' αυτούς φυσιολογικές και ψυχικές διαταρα-
χές, που σε μερικές περιπτώσεις, παίρνουν αληθι-
να δραματική μορφή.

Και αυτό ακριβώς έννοούμε λέγοντας ότι «αί-
σθάνονται τον καιρό». Οι άνθρωποι αυτοί είναι μ'
άλλα λόγια, εύαισθητοι στις καιρικές μεταβολές.
Αν τώρα αυτή η εύαισθησία τους επιτρέπει να
προαισθάνονται αυτές τις μεταβολές, είναι ένα
άλλο ζήτημα, που δεν πρόκειται να εξετάσωμε.

Η εύαισθησία λοιπόν στις καιρικές μεταβολές
αποτελεί μια άσθενεια, που οι σύγχρονοι επιστή-
μονες έχουν αποκαλέσει μετεωροπάθεια ή
κυκλώνωση.

Με τον όρο αυτό έννοούμε το σύνολο των νοση-
ρών αντιδράσεων, που παρουσιάζουν μερικά άτομα,
όταν επέρχονται άπόμενες μεταβολές της ατμο-
σφαιρικής καταστάσεως.

Ορισμένες απ' αυτές τις νοσηρές αντιδράσεις
συνδέονται με την γεωγραφική θέση μιας χώρας και
παρατηρούνται σ' όλους τους κατοίκους της, μο-
νοτονί σε διαφορετικό βαθμό στον καθένα. Άλλες έκ-
δηλώνονται σ' ώριμα άτομα, που έχουν σχετική
προδιάθεση και είναι άσχετες με την γεωγραφική
θέση της χώρας, όπου αυτά τα άτομα διαμένουν.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν οι ιδιομορφές
αντιδράσεις που προκαλεί ο άνεμος του νότου στις
περιοχές του Μομπελιέ και της Λυώνος, ο βόρειος
άνεμος στις ακτές της Βραζιλίας, ο σιρόκκος στα
παράλια της Μεσογείου κλπ.

Άλλ' ο άνεμος δεν είναι η μοναδική αίτια της
μετεωροπάθειας. Όλα τα μετεωρολογικά
φαινόμενα μπορούν, άλλα σε μικρότερο βαθμό κι'
άλλα σε μεγαλύτερο, να προκαλέσουν νοσηρές αν-
τιδράσεις.

Οι αντιδράσεις της δεύτερας κατηγορίας ποικίλ-
λουν κατά τα άτομα. Άλλοι άνθρωποι επηρεάζον-
ται από τη βροχή, άλλοι από την ηλεκτρική κατά-
σταση της ατμοσφαιρας κλπ.

Όσοι πάσχουν π. χ. από άσθμα, από στηθάγ-
χη, από επιληψία, από νευρική εξάντληση κτλ. εί-
ναι εξαιρετικά εύαισθητοι σ' όλες τις καιρικές με-
ταβολές. Έκείνοι πάλι που πάσχουν από ρευματι-
σμούς είναι εύαισθητοι στην υγρασία κλπ.

Ανάλογη εύαισθησία παρουσιάζουν και υγιή ά-
τομα, που έχουν σχετική προδιάθεση.
Οι επιστήμονες αποδίδουν αυτή την εύαισθησία
στην ιδιαίτερη σύσταση των ιών του νευρικού συ-
στήματος σε κάθε άνθρωπο.

Θεωρητικά, αυτές οι ίνες έχουν την ίδια σύ-
σταση σ' όλους τους ανθρώπους. Στην πραγματι-
στας σ' όλους τους ανθρώπους. Στην πραγματι-
στας σ' όλους τους ανθρώπους. Στην πραγματι-
στας σ' όλους τους ανθρώπους.

Θεωρητικά, αυτές οι ίνες έχουν την ίδια σύ-
σταση σ' όλους τους ανθρώπους. Στην πραγματι-
στας σ' όλους τους ανθρώπους. Στην πραγματι-
στας σ' όλους τους ανθρώπους.

Από τ' άλλο μέρος, η αύξηση της υγρασίας μέ-
σα στην ατμόσφαιρα που μας περιβάλλει προκαλεί
τη συγκέντρωση μέσα στους πνεύμονες υδρατμών,
που δεν μπορούμε καθότιν ν' αποβάλουμε. Η ανα-
πνοή μας τότε γίνεται δύσκολη και αίσθανόμεθα
γενική καχεξία, που επηρεάζει και το νευρικό μας
σύστημα. Δημιουργείται έτσι ένας φαύλος κύκλος
που μας καταπονεί και μας εξαντλεί.

Σ' όλες αυτές τις διαταραχές τον κυριότερο ρό-
λο παίζει το νευρικό σύστημα. Αυτό διασφαλύνει
κατά πρώτο λόγο οι εξωτερικές επιδράσεις. Το
νευρικό σύστημα, όμως, επηρεάζει άμέσως ή έμμε-
σως διάφορα όργανα. Η λειτουργία τους διασφα-
λείται, λοιπόν, με τη σειρά της. Άλλ' η νέα αυτή
διασφάλειση επιδρά πάλιν στο νευρικό σύστημα.

Έτσι, μια ελαφρή άδιαθεσία, που προκαλείται ά-
πο τη μεταβολή των ατμοσφαιρικών συνθηκών, μ-
πορεί να εξελιχθεί ταχύτατα σε σοβαρή άσθενεια.

Σε ώριμους ανθρώπους οι διαταραχές είναι
τόσο σημαντικές ώστε μόνο η αλλαγή κλίματος
μπορεί να εξαφανιστεί ή να περιορίσει την εύαισθη-
σία τους. Σε ηπιώτερες μορφές, η μετεωροπά-
θεια, το λυμηνικό και άλλα καταπραυντικά
του νευρικού συστήματος μπορούν ν' αποδώσουν πο-
λύ καλά αποτελέσματα. Η χρήση όμως αυτών των
φαρμάκων πρέπει να γίνεται με μέτρο και ποτέ
χωρίς προηγούμενη ύπδειξη του γιατρού.

Τα τρία φλουριά

Το παρανοήμα σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα παι-
δί, που το έλεγαν Πιν-Χό. Το παιδί αυτό
δεν είχε μοναχά, Κι' η μητέρα του, μια
στρίγγλα, τώδιωξε από το σπίτι ένα πρω-
ινό.

—Δεν μπορώ να σε ταίζω πιά, του
είπε. Πάρε τρία φλουριά και πήγαινε να
βρής την τύχη σου όπως κάνουν όλοι οι
δουλευταίηδες.

Ο Πιν-Χό δεν έβγαλε μιλιάρη και τρά-
θηγε γι' άλλη χώρα. Στο δρόμο, που πή-
γαινε, είδε δυο κακά παιδιά που ήθελαν
να κρεμάσουν ένα σκύλο από ένα δέντρο.
Χωρίς να χάση καιρό, δίνει ένα φλουρί και
παίρνει το σκύλο. Πάει παρακάτω βλέ-
πει έναν άνθρωπο που πήγαινε να πνίξει
μια γάτα στο ποτάμι. Ο Πιν-Χό δίνει το
δεύτερο φλουρί κι' αγοράζει τη γάτα Λί-
γο πιο πέρα δυο-τρία παιδιά κακομαθη-
μένα χτυπούσαν με πέτρες μια σαύρα. Δί-
νει τότε και το τρίτο φλουρί και την
παίρνει μαζί του. Ξαφικά όμως άκουσε
μια φωνίτσα να του λέει:

—Καλέ μου κύριε, πήγαινε με στη λί-
μνη του Εύτυχισμένου κάμπτου. Είμαι βα-
σιλόπουλο του Κάτω Κόσμου και μ' έχουν
μαγεμένο!

—Έτσι, ο Πιν-Χό, με τη συντροφιά της
γάτας και του σκύλου τράβηξε να βρής
τη λίμνη. Και σαν έφτασαν εκεί του λέ-
ει η σαύρα:

—Ρίξε με εδώ μέσα κι' έλα μαζί μου...
Για το καλό που μουκανες ζήτησε απ' τον
πατέρα μου το μπριλλαντένιο δαχτυλίδι
του και τη γαβάθα με το κουτάλι...

Ο Πιν-Χό έριξε τη σαύρα στα νερά
της λίμνης κι' άμέσως παρουσιάστηκε ένα
όμορφο βασιλόπουλο. Το πήρε τότε από
πίσω κι' έφτασαν μαζί στο βασιλιά.

Έκείνος σαν είδε το παιδί του χάθηκε
τόσο, που έδωσε άμέσως στον Πιν-Χό το
δαχτυλίδι, τη γαβάθα και το κουτάλι.

—Αυτά είναι δώρα μαγικά, του είπε ο
βασιλιάς. Οτι ζητήσεις θα τόχης!

Ο Πιν-Χό γυρίζοντας πίσω πήρε τη γά-
τα και το σκύλο και τράβηξε το δρόμο
του.

Σε λίγο θυμήθηκε το δαχτυλίδι.
—Τι καλά θα ήταν να είχα εδώ ένα
παλάτι! μουρμούρισε κι' έτρωσε άπαλά το
δαχτυλίδι.

Στη στιγμή ένα ώρασι παλάτι πρόβα-
λε μπροστά του. Στα φιλοντινία σκαλο-
πάτια του στεκόταν μια πεντάμορφη κο-
πέλλα. Χωρίς να χάση καιρό ο Πιν-Χό έ-
κανε τους γάμους του και περνούσαν έ-
τσι εύτυχισμένα. Μόλις άγγιξε τη γαβά-
θα, στρωνόταν ένα τραπέζι με πλούσια
φαγητά. Η γάτα έδιωχνε τα ποντίκια κι'
ο σκύλος φύλαγε το παλάτι από τους
κλέφτες.

Η γυναίκα του Πιν-Χό συνήιζε να κα-
τεβαίνει στο ποτάμι να χτενίζει τα χρυσά
ξανθά μαλλιά της. Κι' ένα πρωινό, ένα
παλληκάρι, που φάρεσε εκεί, είδε να υπλ-
κονται στα δίχτυα του τ' αποχτενιδια της.

—Έτρεξε λοιπόν στη μάνα του τη μάγισ-
σα και της είπε:

—Μάνα μου, θα πεθάνω, αν δεν πάρω
γυναίκα εκείνην που έχει τα χρυσά μαλλιά
και κατεβαίνει κάθε μέρα στο ποτάμι.

Η μάγισσα έριξε τότε τ' αποχτενί-
δια στη φωτιά. Ένας πυκνός καπνός γέ-
μισε τον τόπο και φανερώθηκε ύστερα το
παλάτι του Πιν-Χό.

Τρέχει τότε προς τα εκεί η μάγισσα

Ποντίκι και χελώνα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ποντίκι που περίπατο είχε πάει,
στο δρόμο του χελώνα συναντάει:
—Κυρά, της λέει, το παληόσπιτό
(σου,

που μέσ' σ' αυτό φυλακισμένη μοιάζεις
συνγά ίσως θα σε κάνη να τα βάξης
με το σκληρό, το μαύρο ριζικό σου,
που στέβαλε στην πλάτη.

Κύτταξε το δικό μου το παλάτι,
στού βασιλιά το σπίτι, ξέρεις, μένω!
—Ποντίκι μου μικρό και φαντασμένο,
μ' άρσεις ξέμενα το παληόσπιτό μου
γιατί, μικρό κι' αν είνε, είν' δικό μου!

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

και παρουσιάζεται στην όμορφη άρχον-
τισσα.

—Καλή μου, κόρη, της λέει, εγώ είμαι
η θείτσα σου. Για το καλό σου, ήρθα να
σου πώ να μην αφήσεις τον άντρα σου να
παίρνει μαζί του το δαχτυλίδι και τη γα-
βάθα, γιατί άμα τα χάση, θα χάση και
το παλάτι του!

Η γυναίκα λοιπόν του Πιν-Χό την πί-
στεψε και μια μέρα που ο άντρας της έ-
τοιμαζόταν να πάει στο κυνήγι, τον κατά-
φερε ν' άφήσει το δαχτυλίδι και τη γα-
βάθα.

Τρέχει τότε η μάγισσα τα παίρνει, τα
άγγιζει άπαλά και το παλάτι βοήθηκε ά-
μέσως πλάι στο καλύδι της!

Όταν γύρισε ο Πιν-Χό όλα του τα ά-
γαθά είχαν γαθή. Η γυναίκα του, το πα-
λάτι του, τα πλούσια φαγητά του!

Άρχισε τότε να κλαίη με παράπονο.
Η γάτα όμως κι' ο σκύλος, που λυπη-
θηκαν τον σωτήρα τους, έτρεξαν στο πα-
λάτι της μάγισσας. Έκεί, τρύπωναν κρυ-
φά στην κάμψη της άρχοντισσας.

—Ω, γιατί σας μου, ο σκύλάκι μου!
τους φώναξε άμα τα είδε εκείνη, σώ-
στε με.

Την ίδια στιγμή η γάτα είδε έναν με-
γάλο ποντικό. Χύμηξε να τον αρπάξη και
έκείνος της είπε:

—Χάρισε μου τη ζωή κι' εγώ θα σου
κάνω ό,τι θέλεις!

Τότε η γάτα του είπε:

—Θά σ' άφσω, αν κλέψης τη νύχτα
το δαχτυλίδι που κλέψε της κυράς μου η
κυρά σου η μάγισσα. Κύτταξε μ' η γε-
λάσης, γιατί δεν θα άφσω ούτε τα παι-
διά σου, ούτε τα άγγονιά σου ούτε τα
δισέγγονά σου να χαρούν τη ζωή! Τ' ά-
κούς;

—Μη φοβάσαι! της άποκριθηκε ο πον-
τικός.

Κι' ύστερ' από δυο ώρες έφερε κι' ά-
κούμπησε μπρος στη γάτα το δαχτυλίδι
της άρχοντισσας.

—Ευχαριστώ ποντικέ μου! του είπε
έκείνη, κι' έτρεξε να το δώρη στην κυρά
της.

Η κυρά της την εύχαρίστησε θερμά.
Η άρχοντισσα τότε τότοιψε άπαλά κι'
άμέσως το παλάτι γύρισε στη θέση του.

Έπειτα, έχοντας συντροφιά τη γάτα και
το σκύλο έότασε σ' ένα ποτάμι, όπου
βρήκε τον Πιν-Χό να κλαίη απορηγόρητα.
Τού ζήτησε λοιπόν να τη συγχωρέση για
το κακό που τόκανε και γύρισαν στο
παλατάκι τους για να ζήσουν γαρούμενοι
κι' εύτυχισμένοι για πάντα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η καρπάννα

Η ιστοριοσύλα σας

Οι κάτοικοι ενός χωριού άποφάσισαν ν'
άντικαταστήσουν την καρπάννα της εκκλησίας
τους που ήταν μικρούλα και οαίσιμη. Κι' έ-
καναν έσσαν για να μαζέψουν τα λεφτά που
ναιάζοντουσαν.

Έτσι την παράγγειλαν και πήραν την ά-
πάντησι 'ότι σ' ένα μύνα θάταν έτοιμη.

Στόν μύνα άπάνω οι κάτοικοι του χωριού
έτοιμάστηκαν να νιοτάσουν την τοποθέτησι
της καρπάννας στην εκκλησία τους.

Μαζεύτηκαν λοιπόν μια Κυριακή κι' ο τε-
νιτής που ανέλαβε να την κοεάση, ποότει-
νε στο Μήτσο το μονακόβιο νιού το ποόε-
δου να ντυπήσει την καινούρια καρπάννα.

Ο μικρός Μήτσος τσάβησε το σνοινί πέν-
τε-έξη φορές. Οι κάτοικοι που άκουσαν τον
ήνο της καρπάννας δεν έβειναν και τόσο εύ-
ναισθημένοι κι' έκαναν παράπονα στον τε-
νιτή.

Κι' ο Μήτσος όταν τ' άκουσε τους είπε:
— Καλέ μιν κανέτε, δυο! Είνε μικρό ά-
κούμα!... Άσφοντε την να μεναλώση λινάκι
και θα λαλήση πιο δυνατά!...

MIKY—MAOYΣ

Χιονόμωρ

Η υαυά στην Έλπίδα: "Αν έρθη
τώσα καυιά κυρία να της πής πως δεν εί-
μαι έδω.

Σε λίγο η Έλπίδα: Μαυά ήρθαν
δυο κυρίες. Να τους πώ πως είσ' εδώ:

— Σου είπα νίλεις φορές Γιώργο, να μην
άφινες τα κουκούσια στο τραπεζοάντηλο.
Τα καλά παιδιά τα βάζουν στη γωνιά του
πιάτου.

—Ναί υαυά αλλά εγώ δεν βλέπω νάνη
το πιάτο μου καυιά γωνιά!

Η υαυά: Γιαννάκι πάλι τους περνούσε
έλεεινους βαθμούς πόνος:

Ο Γάκος: Και τί σφαιώ υαυά: Έγώ
τους βλέπω.

—Κικίτσα λέει ο υπαυάς στην κορούλα
του πως οι καυαίλλες σου να τις κλει-
δώσω για να μη σπών τις φάρ' η Έλενίτσα.

—Όχι, τού απαντάει η Κικίτσα, καλύτε-
ρα να κλειδώσης την Έλενίτσα.

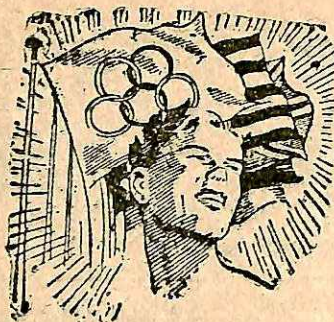
—Κικίτσα λέει ο υπαυάς στην κορούλα
του πως οι καυαίλλες σου να τις κλει-
δώσω για να μη σπών τις φάρ' η Έλενίτσα.

—Όχι, τού απαντάει η Κικίτσα, καλύτε-
ρα να κλειδώσης την Έλενίτσα.

—Κικίτσα λέει ο υπαυάς στην κορούλα
του πως οι καυαίλλες σου να τις κλει-
δώσω για να μη σπών τις φάρ' η Έλενίτσα.

—Όχι, τού απαντάει η Κικίτσα, καλύτε-
ρα να κλειδώσης την Έλενίτσα.

—Κικίτσα λέει ο υπαυάς στην κορούλα
του πως οι καυαίλλες σου να τις κλει-
δώσω για να μη σπών τις φάρ' η Έλενίτσα.

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΣΤΑΝΤΟΦΛΗΝ ΟΜΙΛΕΙ ΣΤΟ «ΘΗΣΑΥΡΟ»

«Έρχεται στην Ελλάδα για
να αγωνισθεί με 15 άσσους
στο Στάδιο

ΕΛΣΙΝΚΙ. (Τού παρ-
ακολουθούντες τους Όλυμπι-
αδες συνεργάτου μας). —
Γιατί δεν έλαβες μέρος στο
δρόμο των 100 μέτρων; ρώ-
τησα τον νέγρο «σπρίντερ»
«Αντν Στάντοφλην».

— «Εφέτος είμαι πολύ ά-
τυχος. Ήταν η απάντησή του.
«Ενώ άρχισα πολύ καλά, φο-
βάμαι πως η χρονιά θα τε-
λειώσει άσχημα... Έπαθα
μια θλάση νυκτών ενώ στο
δεξί μου πόδι. Έτσι αναγ-
κάσθηκα να διακόψω την
προπόνησή μου επί άρκετό
διάστημα...»

— «Ακόμα και σήμερα, ό-
πως θα είδατε, τρέγω φο-
ρώντας «έλαστική κάλτσα»
στο υποπόδιον».

— «Φυσικά αυτό με εμποδί-
ζει. Άλλα δεν μπορεί να γί-
νη άλλοιώς».

— «Όταν έλαβα μέρος με
το έσωτερικό τραύμα του
ποδιού μου στους προολυμ-
πιακούς άμερικανικούς άγω-
νες (Παναμερικανικό Πρω-
ταθλήμα), που ήταν και το
κοιτήριο για την άποστολή
στο Έλσίνκι, έχασα όπως
ήταν έπομένο στο δρόμο των
100 μέτρων ακόμα και από
τον Ρεμετζίνο, τον Όλυμπι-
ονίκη του Έλσίνκι, που στίς
«Ηνωμένες Πολιτείες ήταν ά-
πό πολλούς δρομείς των
100 μέτρων πολύ κατώτε-
ρος».

— «Προκρίθηκα όμως στα
200 μέτρα και ήρθα στο
Έλσίνκι».

— «Έχετε νικήσει τον
Ρεμετζίνο σε άγώνες».

— Βέβαια, όσες φορές έ-
λάβαμε μαζί μέρος και σε
άγώνες κλειστού στίβου και
σε υπαίθριους άγώνες, ό
Ρεμετζίνο ήταν τρίτος ή τέ-
τατος. Άλλωστε το καλύ-
τερο ρεκόρ του είναι 10''4,
ενώ ενώ έχω πολλές φορές
τρέξει 10''3.

— «Βλέπετε, πως δεν άρκει
νάνε κανείς καλός δρομέας,
πρέπει να νάνε και τυχερός»!

— «Πίστευα πως στους Ό-
λυμπιακούς Άγώνες του
1952 θα μπορούσα να κερ-
δίσω τα 100 και τα 200 μ.»

— «Έχασα άσφαλώς τα
100 μέτρα και δεν εινε βέ-
βαιον άν ήθαιμι ό Όλυμπι-
ονικος άν 200».

— «Πού αποδίδετε το ά-
τύχημά σας το «κλακά»
αυτό στο υποπόδιον, που πάθα-
τε στους άγώνες της Άμε-
ρικής»;

— «Οι ειδικοί μου είπαν
πως αυτό παθαίνουν όσκι ά-

Ο Διεθνής ΧΗΒΟΣ

γανίζονται πολύ συχνά κυ-
ρίως στους δρόμους ταχύ-
τητας. Και ενώ να πούμε
την αλήθεια δεν ήσυχασα
όλο το χειμώνα.

— «Έλαβα μέρος σε όλους
τους άγώνες ταχύτητας του
Μάντισον Σκουαίρ Γκάντεν.
Κατόπι μάλις βγήκαμε την
άνοιξη στο ύπαιθρο, σχεδόν
κάθε Κυριακή είχαμε άγώ-
νες. Είνε βέβαια και αυτή
μια μέθοδος γρήγορης προ-
ετοιμασίας. Έχει όμως το
μειονέκτημα πως εινε πολύ
επικίνδυνη».

— «Ό Αντν Στάντοφλην εί-
νε ένας μυστικοπαθής νέ-
γρος. Κλεισμένος κυριολεκτι-
κά στον εαυτό του. Δεν τού
άσέσαν οι πολλές κουβέν-
τες. Είδα κι' έπαθα να τον
κάνω ν' άνοιξη το στόμα
του. Έπρεπε να τού μιλή-
ση ό φίλος μου Χάρισον
Ντίλαντ για να δεινθί να
πή τα όσα είπε για το «Θη-
σαυρό»».

— «Υψηλός όμως καλλίγραμ-
μος, με ώραίο στυλ και φυ-
σική ταχύτητα κάνει έντύ-
πωσι με το άρμονικό τρέ-
ξιμό του. Μοιάζει στο τρέ-
ξιμό του άξέχαστο Τζέσσε
«Οουενς, που γούτεσε τους
φιλάθλους στο Βερολίνο το
1936 και έκανε τους έπιερ-
ρονώνιους να τον θεωρή-
σουν ως τον καλύτερο
«σπρίντερ» που φάνηκε
στούς διεθνείς αθλητικούς
στίβους».

— Νέγρος εινε ό Στάν-
τοφλην. Το άβίαστο τρέξιμό
του εινε τόσον φυσικό, που
νομίζει κανείς πως κάνει
ρυθμικά βήματα με μεγάλη
ταχύτητα, χωρίς καμιά
προσπάθεια».

— «Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

Κινεί τα γόνατά του πολύ
ρυθμικά και άρμονικά. Ρί-
χνει το κορμί του με εύκο-
λεια προς τα εμπρός. Έχει
διασκελισμό 2,60 μέτρα,
που εινε από τους μεγαλύ-
τερους, που πέτυχαν δρο-
μείς ταχύτητας.

— «Απόδειξη του, η ψυ-
χορραυία του εινε άξιοσημεί-
ωτες. Αντίθετα προς πολ-
λούς νέγρους άσσους των
στιβών, που δείνουν πάντα
μεγάλη νευρική όρεξη πριν ά-
γωνισθουν, ό Στάντοφλην
πηνάινει να σταθή στην ά-
φροσύνη όπως πηνάινει να
καθήση στην καρέκλα τού...
σπιτιού του».

— Δεν έχεις «τράκ» πριν
από τον άγώνα; τον ρώ-
τησα.

— Δεν έρω τί εινε αυ-
τό... Συνήθια από μικρός
να συγκεντρώνωμσι στον έ-
αυτό μου... Λογαριάζω. Βέ-
βαια, τους αντίπαλους μου.
Άλλα όπλίζουσι πάντα με
αυτοπεποίθησι, γιατί άλ-
λολις δεν θα μπορούσα να
επιδίδην στους αντίπαλους
μου».

— Ποιός νομίζεις ότι εί-
νε σί-... α ό καλύτερος δρο-
μεις ταχύτητας τού κό-
σμου».

— Μετά τον Όουενς δεν
βγήκε κανείς που να συγκεν-
τρώνη τα προσόντα του. Ό
Χάρισον Ντίλαντ, ό Λά
Μπότης, ό Γιοβελ, ό Μακ-
ντόνολντ Μπαίλιον εινε άρι-
στοί. Τους λείπει όμως εκεί-
νος ή «οινέτα» του δρομείως
μενάλης κλάσεως, που κάνει
τον κάτοχό της να διακρί-
νεται μεταξύ των άρίστων...»

— «Ό Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— «Ο διάσημος νέγρος δρομείς
«Αντν Στάντοφλην, που βρι-
σκεται με την άμερικανική ό-
μάδα στο Έλσίνκι».

— «Αντν Στάντοφλην είνε
σήμερα, ύποστηρίζουμε έ-
μεις, ανεξάρτητα από τα ά-
ποτελέσματα των Όλυμπι-
ακών και των άποκλεισμού
του από την άμερικανική ό-
μάδα στο δρόμο των 100
μέτρων, ό καλύτερος σπρίν-
τερ».

— «Έχει τρέξει στο δρόμο
100 μέτρων 10''3, στο
δρόμο 200 μέτρων 20''4,
στο δρόμο 100 υάρδων
9''4».

— Είνε άκόμη άριστος έμ-
ποδιστής με έπίδοσι στο
δρόμο 220 υάρδων μετ' έμ-
ποδίων 23''1. Πηδά δε και
άλμα εις μήκος 7,85 μέτρα,
έπίδοσι που άν λάβαινε μέ-
ρος στο Όλυμπιακό Στά-
διο του Έλσίνκι θα τού έ-
εασφάλιζε την πρώτη θέσι».

— «Ο Στάντοφλην, όπως
μου είπε, θα ευχαριστηθή
πολύ που θάρη στην Έλ-
λάδα μαζί με τους Άμερι-
κανούς άσσους και Όλυμ-
πιονίκες το τελευταίο δεκα-
ήμερο του Αυγούστου. Ό-
πως άνεκοίωσεν ό κ. Φέ-
ρις Γενικός Γραμματέας
της άμερικανικής Άθλητικής
Όμοσπονδίας, μια ομάδα
από δεκαέξη έξαιρέτους
πρωταθλητάς θα έπισκεφθή
και θ' άγωνισθή όπως λέ-
γεται στίς 24 Αυγούστου
στο Στάδιο. Μεταξύ αυτών
βάνε και ό Στάντοφλην. Οι
Έλληνες φιλάθλοι θα τον
καμαρώνουν και θα τον χει-
ροκροτήσουν. Είνε ένας σε-
μνός άθλητής μεγάλης αξί-
ας πάντα μετιόφρων. Οι
απαντήσεις του στα έρωτι-
κά μας καθεστίζουν τον
ψυχικόν του κόσμου και τα
χαρίσματά του».

— Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο

1) ΙΟΥΔΑΣ, 2) ΙΑΣΠΙΣ, 3) ΑΟ-
ΣΜΟΣ, 4) ΕΡΕΒΟΣ, 5) ΣΩΣΙΑΣ, 6)
ΙΑΣΙΟΝ, 7) ΦΕΝΑΚΗ, 8) ΒΑΡΕΩΣ, 9)
ΜΑΣΣΑΣ, 10) ΓΑΖΙΣ.

Μαγικό τετράγωνο

Θα γράψετε τους άριθμούς κατά την
έξης σειρά (από άριστερά προς τα δε-
ξιά): 9, 11, 18, 5, 22 — 3, 25, 7, 14,
16 — 12, 19, 1, 23, 10 — 21, 8, 15,
17, 4 — 20, 2, 24, 6, 13.

Άριθμητικό άπόροπτο

Ό δεκαδικός άριθμός 1,25 επί 8 μάς
δίνει 10.

Πολύπλοκες συγγένειες

Κάποιος κύριος — άς τον πούμε Φα-
σάλη — εινε από πρώτο γάμο δυό κόρες.
Η πρωτότοκη παντρεύτηκε τον κ. Μπερ-
δη (και εινε αυτή που παρουσιάστηκε στο
Λεξικό). Άλλα κι' ό κ. Μπερδής εί-
νε ήδη από πρώτο γάμο μια κόρη, που
παντρεύτηκε τον κ. Φασάλη, κι' απ' το
γάμο αυτό ό κ. Φασάλης απέκτησε ένα
νιό. Έτσι δημιουργήθηκε το φοβερό
υπλήθειο που είδαμε...

Πόσο άπείχει;

«Αν παραστήσουμε με Χ το νόνο της
πρώτης διαδρομής, της δεύτερης εινε Χ+
25. Οι δυό αυτοί χρόνοι, επί τις αντί-
στοιχες ταχύτητες, μάς δίνουν το διανυ-
θέν διάστημα, που εινε το ίδιο στις δυό
περιπτώσεις. Δηλαδή:

28Χ=10,5 (Χ+25) Άρα Χ=15 λε-
πτά. Έκαμε λοιπόν το πρώτο ταξίδι σε
15 λεπτά, με ταχύτητα 28 νιλιόμετρων
την ώρα. Συνεπώς, η άπόσταση ήταν 7
νιλιόμετρα».

Με μια γραμμή

Η γραμμή σχηματι-
ζει ένα κύκλο.

Τα τρία ποτήρια

Κίνησις 1η: Γυρίζετε
το Α και το Β ποτήρι.
Κίνησις 2α: Γυρίζετε
το Α και το Γ. Κίνησις
3η: Γυρίζετε το Α και το Β. Τώρα εινε
όλα ίσια.

Έρωτήσεις

1) Η Μέδουσα, 2) Το άσπρο, 3) Πέν-
τε άσες.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 392 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΙΝΕΙΑΣ — ΓΑΛΑΤΑΣ, 2) ΑΙ-
ΣΧΟΣ — ΤΑΓΑΡΙ, 3) ΕΤΟΣ — ΑΝΑ-
ΤΟΛΗ — ΑΜΑΝ, 4) ΚΟΣ — ΣΙΑΜ —
ΜΑΜΑ — ΑΣΕ, 5) ΤΙ — ΑΤΙ — ΑΝΑ —
ΥΣ, 6) ΟΧΡΙΣ — ΑΟΡΤΗ — ΒΑΛ —
ΛΙ, 7) ΙΟΥΔΑΣ — ΣΙΑ — ΔΑΝΑΟΣ, 8)
ΣΠΑΝΟΣ — ΑΡΝΙΟΝ, 9) ΦΑΜΙΛΙΑ,

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ...

Το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι είχε δυο πάθη στη ζωή του: το ποτάμι του και την ωραία γυναίκα του, τη Ροάμα.

Πριν παντρευτεί ακόμα ο Λάο έκανε τον περματάρη στο ποτάμι, χρησιμοποιώντας τότε τη μικρή βάρκα του και πότε τη βαρέα σχεδιά, που μπορούσε να μεταφέρει από τη μία όχθη στην άλλη πολλούς ανθρώπους και ζώα μαζί, ακόμη και κάρρα.

Όταν παντρεύτηκε την ξανθεία Ιθαγενή, που η οικογένειά της είχε συνναστράφη πολλούς λευκούς, ο Λάο πρόσθεσε μιάν ακόμα εύτυχια στην καρδιά του. Δεν μπορούσε πια να ξεχωρίσει την αγάπη που έτρεφε για το ποτάμι του από την αγάπη που έτρεφε για τη γυναίκα του. Και η μεγαλύτερη χαρά του ήταν να τραγουδούσε στο μικρό τους σπίτι, ενώ αυτός διέσχισε τα νερά με τη βάρκα του, για να κερδίσει το ψωμί του με τον ιδρώτα του.

Το ποτάμι του ήταν ήρεμο και τα νερά του κυλούσαν γαλήνια, μέχρι το φράγμα, από όπου έπεφταν με μεγάλο θόρυβο, αβρίζοντας και σχηματίζοντας φοβερές δίνες. Η γυναίκα του ήταν όμορφη κι' απολάμβανε με δίψα όλες τις χαρές που μπορούσε να της προσφέρει η ζωή.

Αλλά το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι, ο Λάο, μιά μέρα, γύρισε στο σπίτι του πιο νωρίς από συνήθεια και είδε από το ανοιχτό παράθυρο τη γυναίκα του στην γγκαλιά ενός λευκού, παλι-

ού φίλου της οικογενείας της Ροάμα, που είχε έρθει για επίσκεψη και τον φιλοξενούσαν από έδω και λίγες μέρες.

Ήταν σφιγμένη απάνω του και τα χείλη τους ήταν ενωμένα, σ' ένα ολόθερμο έρωτικό φιλή.

Το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι ένοιωσε ξαφνικά πως κάτι έσπασε μέσα του. Δεν είχε τίποτα, ωστόσο, όταν μπήκε πιο ύστερα στο σπίτι, κάνοντας θόρυβο επίτηδες για να τον ακούσουν οι δυο τους...

—Μπα! Καλησπέρα! είπε σαρκαστικά ο φιλοξενούμενος.

Κι' άρχισε να χαμογελάει σαν ήλιος. —Ήρθες κιόλας; ρώτησε κι' η Ροάμα συμμαζεύοντας γρήγορα τα ακατάστατα μαλλιά της.

—Ναι, αποκρίθηκε ήρεμα το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι. Τέτοια ώρα πια δεν πρόκειται ναρθ κανένας πελάτης για το ποτάμι. Είπε μιά πολύ ωραία βραδυά. Σκέφθηκα λοιπόν ότι θα σάς ευχαριστούσα, ως σας πρότεινα ένα περίπατο με τη βάρκα...

Ξεκίνησαν λοιπόν χαρούμενα, χωρίς ίχνος ύποψιας, την ώρα που ο ήλιος έγερνε προς τη δύση του στον καταπράσινο ούρανο. —Δεν είναι όμορφο, πολύ όμορφο το ποτάμι μου; είπε το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι. Τ' αγαπώ και λατρώ πως κι' αυτό μ' αγαπάει σαν νάναι ένα ζωντανό πλάσμα...

Ο φίλος της γυναίκας του τον κούτταξε και άρχισε πάλι να γελάει σαν ήλιος.

—Ακούγε κάτι που δεν μπορούσε να το καταλάβει και που γι' αυτό του φαινόταν άστείο...

—Αργά-αργά, η βάρκα πλησίαζε στο φράγμα. Ακούγαν τώρα πολύ καθαρά το υπόκοφο βουητό του καταρράκτη.

Δυο λεπτά αργότερα, σαν να συνέβη τυχαία, ένα κουπί ξέφυγε από το σκαμνό του και πέφτοντας στο νερό, παρασύρθηκε προς τη δίνη. Ο Λάο πήρε το άλλο κουπί και προσπάθησε να το πιάσει. Άδικα όμως. Τού ξέφυγε κι' αυτό μέσα από τα χέρια και το πήρε το ρεύμα.

Τότε, σηκώθηκε και ρίχτηκε μέσα στο ποτάμι. Με κινήσεις δελφινίου, άρχισε να κολυμπάει. Οι δυο ένοχοι έμειναν μόνοι μέσα στη βάρκα, που το ρεύμα την παρέσυρε λίγο-λίγο προς τον καταρράκτη.

Το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι κολυμπούσε θαυμάσια. Κι' έπιασε τα δυο κουπιά πολύ εύκολα. Γύρισε τότε κοντά στη βάρκα, μαζί τους.

—Ξέρε, είπε στον φιλοξενούμενο τους, ξέρεις κολυμπά;

—Όχι, δεν ξέρω... αποκρίθηκε ο άλλος. Γιατί με ρωτάς;

Κι' αυτή τη φορά δεν άρχισε να γελάει σαν ήλιος, όπως πριν... —Ξαννάβα! είπε η Ροάμα στον άντρα της. Δεν βλέπεις πως το ρεύμα μας παρασύρει;

Αλλά το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι, ακουμπώντας απάνω στα δυο κουπιά, άφησε την απόστασι να μεγαλώνει ανάμεσα σ' αυτόν και στη βάρκα. Περιμένα έτοιμος που το ρεύμα να τους πιάσει για καλά μέσα στα δίχτυα και τότε τους φώναζε ξαφνικά:

—Φιληθήτε! Φιληθήτε! Όσο είναι ακόμα καιρός. Φιληθήτε όπως φιλιώσατε πριν!

Οι δυο ένοχοι άρχισαν να ξεφάνιζουν από τον τρόμο τους.

Είχαν γαντζωθεί επάνω στον πάγκο της βάρκας, που τραβούσε ολόένα πιο γρήγορα, προς τον καταρράκτη, που άχνιζε σαν ένα θεόρατο καζάνι!

—Βοήθεια!... Βοήθεια! φώναζαν.

Ο θόρυβος όμως του φράγματος σκέπασε τις σπαραχτικές κραυγές τους. Ύστερα από ένα δευτερόλεπτο τίποτα πια δεν φαινόταν. Η βάρκα είχε αναποδουριστή κι' είχε εξαφανιστή αμέσως μέσα στον τρομερό στρόβιλο του καταρράκτη.

Τότε, το ψηλό ήλιοκαμμένο παλληκάρι, με το στόμα κολλημένο στην επιφάνεια του νερού, είπε στο ποτάμι:

—Ευχαριστώ... Σπρώχνοντας πέρα τα κουπιά, άφησε και τον εαυτό του να παρασυρθεί. Και το ποτάμι τον έκλεισε για πάντα στην παγερή αγκαλιά του.

ZAN GKIMIO

Ο ΚΟΝΤΣΕΣ!

Ο Ναστραδίν Χότζας, πριν παντρευτεί ακόμα, ήταν δάσκαλος στο χωριό Δεμυρλίκο, στο ανατολικό τμήμα της Προύσας.

Περνώντας λοιπόν μιά μέρα, ένας στενός κι' αγαπητός του φίλος, ξέω από το σχολείο του, το είδε κλειστό. Αυτό του άρεσε κι' είπε μέσα του: «Κάποιος πέρασε σήμερα, του Χότζα... Είπε χέρας μου να πάω να τον δω, να τον συλλυπηθώ και να τον παρηγορήσω».

Πραγματικά πήγε και βρήκε μοναχό το Ναστραδίν, κλεισμένο στον όντα του. Καθόταν σταυροπόδι πάνω στον καναπέ, με το σαρίκι του δαγμένο και το μέτωπο δεμένο με το μαντήλι του πένθους.

—Εκλαιγε, μάλιστα, χτυπιόταν και μονολογούσε!

Ο φίλος του Χότζα, όταν τον είδε σ' αυτή την κατάσταση, ράγισε η καρδιά του και του είπε:

—Χότζα μου, ζωή σε λόγου σου! Μά δεν πρέπει να κάνεις έτσι καμμένο! Εί! Απ' τον Άλλον ήταν. Μη δα όλοι μας δεν θα πάμε απ' αυτόν το δρόμο; Μά πές μου, αλήθεια, ποιος σου πέρασε;

—Αχ! φίλε μου, πέρασε το πιο ακριβό πλάσμα που είχα στον κόσμο!... του απάντησε ο Χότζας.

—Ποιος; Ο πατέρας σου;

—Ε, και γι' αυτό κλαίς; Θα βρης πολλούς άλλους κοντσεδες στον τόπο μας!...

Μά δεν ξέρω, αν υπάρχουν άλλοι; πού όμορφοι, πρόσθεσε ο Ναστραδίν, με ύφος περιλυτό. Μήπως την είχα δη ποτέ μου;...

Ο φίλος του Ναστραδίν απάντησε με τα λόγια του και τον ρώτησε:

—Και πως την αγαπήσες, αφού δεν την είδες;

—Να σου πω πως το είπε ο Χότζας. Προγέτες, καθόουν στο λακωτό. Ξαφνικά πέρασε, από κάτω ο κεχαγιάς (επίστατης) του Χατζή Μήτρου Ταζόγλου και έλεγε το τραγούδι αυτό:

«Αλλά! ντεντίμ ταϊκίτμ νιολλά άτζατμ κιμετ άλτζάκ υπακασμ νουού! Τ' Ασιμίν! (Οεέ μου βγήκα στο δούλο... άσσανε θα είναι τυγχρό να ιδω το φως του 'Ασιμίν!)

«Μόλις λοιπόν τ' άκουσα αυτό, είπα μέσα μου: «Κάποιο ουρί θάναε η 'Ασιμίν». Έτσι κι' εγώ την αγάπησα τρελλά...

Μά αφού το ουρί αυτό δεν ήταν δικό σου, τι κάβεςαι τώρα και γλοσκάς;...

—Γιατί σήμερα ο κεχαγιάς ξαναπέρασε πάλι από κάτω και τραγουδάει αυτό:

Πάει πάει η 'Ασιμίν έθουε και δεν αναανούζει πιά...

«Τότε κατάλαβα εινε ο Χότζας, ότι η αγαπημένη μου πέρασε και κλαίω τώρα το γαμό της!

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο κεχαγιάς.

—Χαίρ ολά, Ναστραδίν μου. Ο Χατζή Μήτρον έλασε την ωραία τον φοραδίστα, την 'Ασιμίν... Μήπως έτυχε να την δης;

Κι' ο Χότζας δεν έβγαλε μιλιά...

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή οποιαδήποτε θέματα του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειάς της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 τού Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος αρ. 3. Ύψυθνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, 68ος Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000
» Εξαμηνίως » 100.000
» Τρίμηνος » 60.000

Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτερικού διά τραπεζικής τοιταγής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Παράξενο διήγημα

Από κάμποσους μίνες ή κατάστασι της υγείας της γυναίκας μου παρουσίαζε τέτοια συμπτώματα, που τη σοβαρότητα τους ήταν αδύνατον να μην την αντιληφθώ. Ένας γιατρός σαν έμένα. Έπεισα τον εαυτό μου πως μιά χειρουργική επέμβασι ήταν αναπόφευκτη.

Ο περίφημος χειρουργός καθηγητής Μπάρεμαν ανέλαβε να κάνει την επέμβασι το γυμναστήριο. Η γυναίκα μου πείσθηκε εύκολα, μόνο που με παρακάλεσε ν' αναλάβω εγώ προσωπικώς τη νάρκωσι.

Στην τελευταία συνουσία που είχα με τον καθηγητή Μπάρεμαν, τον είδα καταβεβλημένο και σαν άπονημένο. Το βλέμμα του ήταν μισοσβυσμένο και το πρόσωπό του είχε μιά έκφρασι ασυγκράτητης λύπης. Όταν τον ρώτησα για την υγεία του, μου απάντησε πως υπέφερε από δυνατούς πονοκεφάλους, που προέκυπταν από την έντατική δουλειά που έκανε, χωρίς καμιά ένδιάμεση ανάπαυσι.

—Αρχίζω να γάνω το μνημονικό μου, μου είπε μ' ένα απόκοσμο γαυγέλο. Δεν βλέπω την ώρα πότε ναθουν οι διακοπές, για να βρω λίγον καιρό έλευθερο, να κοιμηθώ!

Σε λίγες μέρες, πάλι τη γυναίκα μου στην κλινική του.

—Όσα χρόνια ζω, θα θυμάμαι πάντα το λυπημένο και ίκετευτικό ύφος της αγαπημένης μου, που αντίκρισα στο πρόσωπό της, καθώς την πλησίαζα κρατώντας την προσωπίδα με το νασκοτικό.

Δεν εινε τίποτα... μη φοβάσαι, γλυκεία μου!.. την καθησύνασα.

Ρίγισε για λίγο. Έσκυβα από πάνω της. Η ματιά της είχε κιόλας θαμβώσει. Ψιθύρισε κάτι συγκεχυμένα λόγια κι' ύστερα η αναπνοή της έγινε παρατεταμένη και βαθεία.

Ο καθηγητής Μπάρεμαν πλησίασε τότε στην άρρωστη και η πρώτη νυστερία που δόθηκε στη σάκα της λατρευτής μου γυναίκας ήταν σαν να έσκισε τη δική μου καρδιά. Καταπολέμησα όμως, τη φοβή που με κυριεύει, γιατί δεν ήταν ώρα για συγκινήσεις.

Αμέσως έπειτα, εκείνο που μου άρεσε έντονα ήταν το παράξενο φέρεμα του καθηγητού Μπάρεμαν. Αυτός ο τόσο ήρεμος, ο τόσο άτακτος συνήθως, μουμούριζε διαρκώς θυμωμένα, έτρενε κάθε τόσο στο λαβωμένο και ξαναγύριζε σαν ζαλιμένος. Σε μιά στιγμή πέταξε απότομα μιά τσιμπίδα, φωνάζοντας έξω φρενών σε μιά από τις βοηθούς νοσοκόμες:

—Τα έδωγα αυτά εινε βοώμικα. Βοώμικα!...

—Αδύνατον, κύριε καθηγητά! Δεν εινε εκείνα που μετανερίζουσι συνήθως... Τα γνωρίζω καλά, να πάω ο διάβολος!...

Μά, γιατρέ, εινε τα ίδια που μετανερίζετε πάντα!

Δεν αποκρίθηκε, παρά ξανάπιασε τη δουλειά του πολύ συλλογισμένος. Με χέρι, που η σταθερότης κι' η επιτηδεσιότης του προκαλούσαν θαυμασμό, έκανε απαλά τις τσιμπίδες, ρουφούσε με το μπαμπάκι το αίμα, έεσκολούθησε τα λεπτεπίλεπτα ευσμάτια του.

—Αέσωνα σταμάτησε.

—Θέλω, φώναξε, τα χουσα έδωγαίνα μου! Να πάτε να μου το φέρετε!

Ακολούθησε γενική κατάπληξι. «Όλοι κούταζαν ο ένας τον άλλον. Ο καθηγητής Μπάρεμαν θα εινε τρελλάθη! Σ' έμένα δεν εινε η παλαική αψιβολία, όταν πρόσθεσε:

—Είμαι ο μεγαλύτερος χειρουργός των αίωνων! Είμαι βέβαιος πως

ο έγκεφαλός μου ζυγίζει το λιγώτερο δεκαπλάσι από έναν κανονικό έγκεφαλο. Έγώ είμαι που γελοιοποιώ τον Φρειδερίκο το Μεγάλο και τον Ναπολέοντα Βοναπάρτη! Και σήμερα που χειρουργώ την Κλεοπάτρα, να μου στεοήσετε τα χουσα έδωγαίνα μου! Ας τη ράψουν κι' αποτελειώνω την ένγειοσί μου μιάν άλλη μέρα!...

Κι' έκαμε να φύγει.

Κάτι σαν κεραυνός έπεσε στο κεφάλι μου. Ένας γκευός άνοιχτηκε μπροστά μου: Να παρατήσουν την πολυαγαπημένη μου με την κοιλιά άνοιγμένη, μέσα στη νάρκωσι της, που αν παρατείνονταν υπήρχε κίνδυνος να σταματήσει την άδυνατη καρδιά της! Πού νάβρισκα τέτοια ώρα έναν άλλον χειρουργό να συνεχίσι την ένγειοσί;

Στην παραζάλη μου μέσα, είχα πάψει κιόλας να στάζω μεθοδικά το χλωροφόρμιο. Η γυναίκα μου βογούσε.

Δίνω να γάσω στιγμιά, πήρα την απόφασί μου. Έπρεπε να φροντίσω να ξανασυνδωθώ τις σκέψεις του τρελλού καθηγητή και να τον πείσω να συνεχίσι την ένγειοσί του.

Αλλά αν με καμιά κινήσι του, δίνω να το βέλν, μου σκότωνε την αγαπημένη μου; Μου έόχονταν να λιποθυμήσω!...

—Κύριε καθηγητά, ένεις δικιο... του είπα πλησιάζοντάς τον. Τα έδωγαίνα αυτά εινε βοώμικα. Έβαλα και τα απόλυμνα. Διέταξα να πάνε να σου φέρονται και τα χουσα έδωγαίνα με τις χουσεές τσιμπίδες σου. Στο μεταξύ συνέχισε την επέμβασί σου κι' ώσπου να τελειώσης έρχονται!...

Εκείνος δίσταζε. Τού περιέγραψα με λίγα λόγια τί έδωγαίνα ένεις έκανε, σε ποιο σημείο βρισκόταν, ανέφερα λεπτομερώς τα όργανα που εινε να καθαρίσι, προσπαθώντας να ξεπλύνω μέσα του την επανγνωτική συνείδησι και την προσφυή του φιλοτιμία και εύσυνειδησία.

Τέλος, υπόρρεσα να τον πείσω. Και ξανάρχισε τη δουλειά. Παρακολουθούσα κάθε κίνησι του νερού που με άγωνία. Μήπως τον ξανάπιασε η μαγία του; Μην του ξέφευγε καμιά άδέξια κίνησι!

Τη στιγμή της πιο μεγάλης ταρραχής μου, εκείνος σταμάτησε πάλι.

—Πού εινε λοιπόν, τα χουσα έδωγαίνα μου;

—Τα σκουρίζουν και τα αποστειρώνουν, φώναζε με έτοιμότητα. Να τα, τα φέρονται. Μη χάνεις καιρό έσύ! Έμπρός! Έμπρός!...

Τον έπιασα πάλι. Η επιδεξιότης του και η νομοσύνη του θαρρείς πως διπλασιάστηκαν. Στο τέλος, τον έπιασε μιά παράξενη βιασύνη. Μέσα σε λίγες στιγμές, ξανάσκαψε το σίσιμο και με μιά τέτοια τέχνη μάστιχα, που ήταν βέβαιο ότι σε λίγο καιρό δε θαμνε το παραμικρό σημάδι επάνω στην επιδερμίδα.

Αφού τελείωσε, γύρισε ξαφνικά στον βοηθό του, χύμισε απάνω του τον άσπαξε από το λαιμό και θέλησε να τον πνίξει.

Πέσαμε όλοι και τον έμποδισαμε. Έξω φρενών τότε εκείνος άρχισε να ξεφώνιζε προεξορώντας ακατανόητες φράσεις. Καθώς τον κρατούσαμε σφιχτά, πάλευε κι' έκανε σαν λυσσασμένος.

Επί τέλους οι βοηθοί του υπέρρεσαν να τον πάρουν έξω και τον έκλεισαν προσωρινά σ' ένα θάλαμο. Από τις τόσες και τόσες θαυμαστές ενεργήσεις που έκανε σ' όλη του τη ζωή και που τον δόξαζαν, καμιά δεν ήταν πιο τέλεια και επιτυχημένη απ' αυτή που έκανε της γυναίκας μου. Αλλά και ποτέ ο καθηγητής Μπάρεμαν δεν ξαναβρήκε το λογικό του. Και πέθανε ύστερα από λίγους μίνες στο ψυχιασείο.

ΚΟΥΡΤ ΒΕΣΣΕΛ

ΨΩΡΑ ΑΠΟ ΟΣΠΡΙΑ ΚΑΙ ΣΙΤΗΡΑ

Την εποχή αυτή, πολλοί που κάνουν έκδρομες και κοιμούνται σε μέρη που υπάρχουν σιτηρά, αλώνια, μάνδρες και χωριάτοσπιτα, προσβάλλονται από μιά άρρωστη, που προκαλεί μεγάλη φαγούρα και το σώμα γεμίζει από κοκκινωπές κηλίδες, ακανόνιστες, που συχνά προεξέχουν από το δέρμα και στο κέντρο τους έχουν μιά μικρή φυσαλίδα, ως μιά κεφαλή καρφίτσας.

Με το ξύσιμο, η φυσαλίδα σπάει και γίνονται μικρές εξελκώσεις που σκεπάζονται με μιά κρούστα. Το ξέσπασμα αυτό βαστάει έφτα έως δεκαπέντε ημέρες, εκτός αν στο μεταξύ ξαναμολυνθώ το άτομο. Η φαγούρα εινε δυνατή πού πολύ την ώρα που πάει να κοιμηθώ κανένας η την ώρα που ξυπνά. Μερικά νεύρικά άτομα μάλιστα, δεν μπορούν να κλείσουν μάτι από την φαγούρα. Καμιά φορά, μπορεί να έχουν και πυρετό και γενική άπνεια.

Αυτή η άρρωστη οφείλεται σ' ένα άκαρι, που στο μικροσκόπιο μοιάζει με μιά ψείρα κι' όταν εινε σε ενδιαφέρουσα κατάσταση, έχει στρουγγυλή και μεγάλη κοιλιά. Το άκαρι αυτό εινε παράσιτο των μαμούνων που βρίσκονται στα κοκκία, το σιτάρι, το κριθάρι, το καλαμπόκι, τα μπιζέλια, τα πασάδια, τη φακή, τα ρεβύθια και τους διάφορους σπόρους.

Το άκαρι αυτό, με το γυμνό μάτι, μόλις φαίνεται, αν εινε σε ενδιαφέρουσα κατάσταση, φαίνεται σαν μιά κνίδα.

Σε μιά νύμφη μαμουνών, μπορούν να βρεθούν δεκάδες από τέτοια έγκυα σφαιρικά άκαρα, που στο μικροσκόπιο φαίνονται σαν μπαλόνια των παιδιών με διάφορες άποχρώσεις. Από τη μητέρα βγαίνουν διακόσια έτοιμα προς τεκνοποίηση νεοα άκαρα και έτσι σε λίγο καιρό, πολλαπλασιάζονται και γεμίζουν τα πάντα.

Τα άκαρα αυτά, καμιά φορά, εινε τόσο πολλά, που σκεπάζουν σε αρκετό πάχος τα γεννηματα στις άποχες, η μαυρίζουν απ' έξω τα τσουβάλια που μεταφέρονται τα γεννηματα και παραμένουν σ' αυτά πολύ καιρό μετά το άδειασμά τους.

Για να πάθω ο άνθρωπος από τη δερματοπάθεια αυτή, πρέπει να τον δαγκώσουν τα άκαρα. Όσο πιο πολλά, τον δαγκώσουν, τόσο πιο πολλές φυσαλίδες και κοκκινίλες θαχη.

Από αυτή την άρρωστη προσβάλλονται πού πολύ οι γεωργοί, που σπέρνουν, άλωνίζουν και μαζεύουν τα γεννηματα στις άποχες η στα σιτία τους, αν τα γεννηματα εινε μολυσμένα.

Οι ναυτικοί, οι άποθηκάριοι, οι άχθοφόροι στα λιμάνια, που μεταφέρουν τέτοια είδη μολυσμένα και οι υπακόλιδες που τα κρατούν στα μαγαζιά τους, παθαίνουν επίσης από την άρρωστη αυτή.

Το ίδιο μπορούν να πάθουν και όσοι ταξιδεύουν με τρένα η αυτοκίνητα, που μεταφέρουν τσουβάλια με όσπρια μολυσμένα η σιτηρά, η όσοι κοιμηθούν σε άποχες, σε αλώνια, η όπου άλλου μπορεί να βρεθούν τέτοια είδη η μολυσμένα σάκκια από γεννηματα. Σε μερικά χωριάτοσπιτα γεμίζουν τα στρώματα με άχυρο που, αν τυχόν εινε μολυσμένο, παθαίνουν την άρρωστη όσοι κοιμηθούν πάνω σ' αυτά.

Η ψώρα αυτή δεν μεταδίδεται από άνθρωπου σε άνθρωπο, γιατί τα άκαρα δεν παραμένουν πολύ στο δέρμα του ανθρώπου. Δεν μοιάζουν με τα άκαρα της συνήθισμένης ψώρας, που εινε παράσιτο του ανθρώπου και παραμένουν μέσα σε αιώλακες που κάνουν στην επιδερμίδα.

Η άρρωστη παρατηρείται συχνά σε περιόδους έπιδημιών και πού πολύ τον Ιούλιον, Αύγουστο, Σεπτέμβριο και Οκτώβριο, που μαζεύονται και έναποθηκεύονται τα σιτηρά και όσπρια.

Η διάγνωση της εινε πολύ εύκολη, αν υπάρχει έπιδημία, μα όταν υπάρχουν άρακι κρούσματα στις πόλεις και σε ανθρώπους που φαινομένως δεν έρχονται σε έπαφή με όσπρια η σιτηρά, εινε δύσκολο ν' ανακαλυφθώ. Βέβαια η μεγάλη φαγούρα, με τις κηλίδες και βλατίδες και τη φυσαλίδα στο κέντρο, θα βάλουν σε ύποψια το γιατρό και θα μπορεί, τέλος, να καταλήξω στη σωστή διάγνωση.

Προφύλαξις: Τα μολυσμένα όσπρια η σιτηρά στο σπίτι, πρέπει να απολυμαίνονται η, αν εινε λίγα, να έκτινεται στον ήλιο η να φουρνίζονται, όποτε φεύγει το άκαρι. Τα ρούχα που ήλθαν σε έπαφή με τα άκαρα, τα πλένουμε καλά, και με ένα γερό σιδεράκι κατόπιν, εινε ακίνδυνα. Τα άχυρινα στρώματα και τις άποχες τις απολυμαίνουμε με άτμιση βούτου η τετραχλωριούχου άνθρακος.

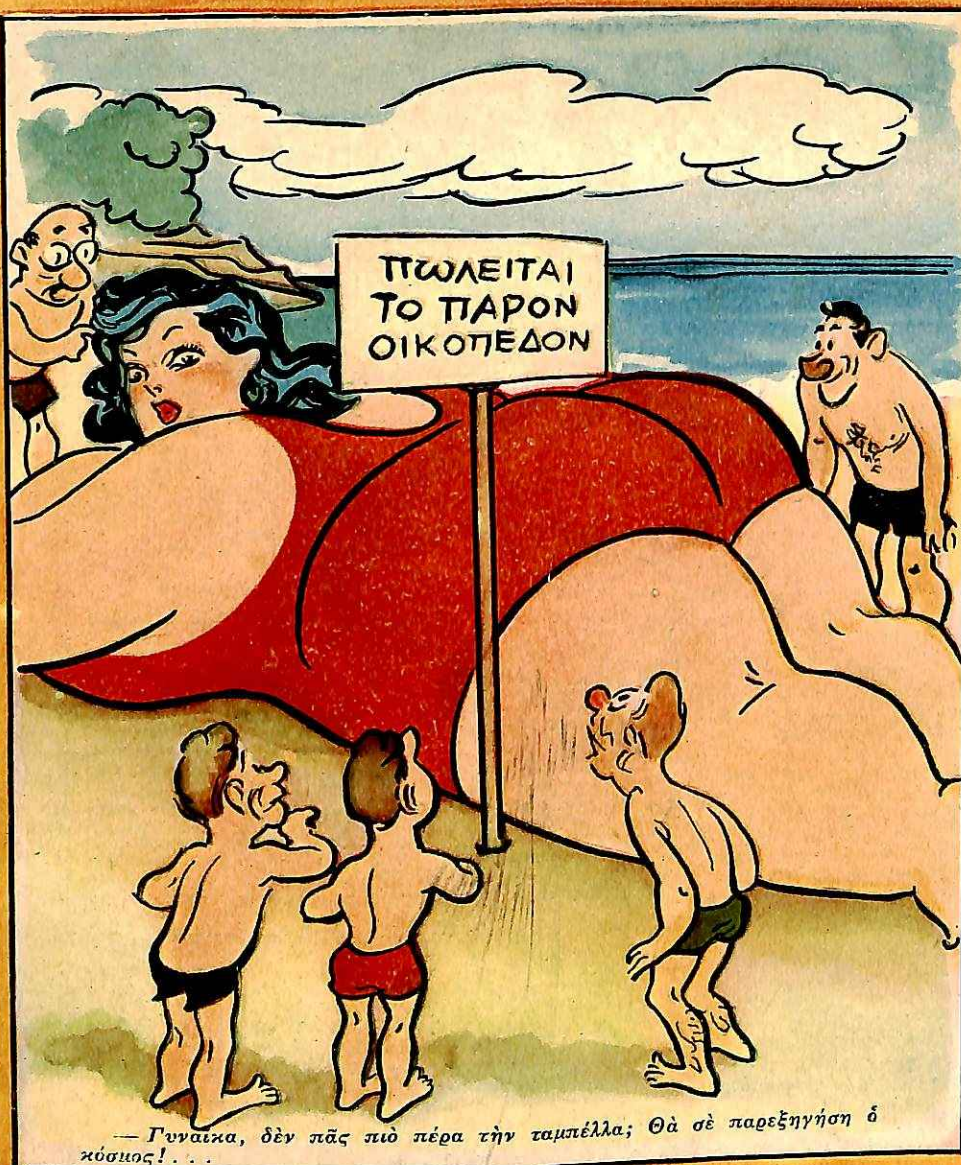
Μετά τη θεραπεία, ένα καλό λουτρό με σαπούνι και μετά καθαρά ρούχα εινε αρκετά για να γλυτώσουμε από καινούργιες μολύνσεις. Για την φαγούρα, έπάλειψις με λίγο έλδι και νερό, άνακουφίζει αρκετά. Αν έχω κανείς περισσότερες έννοιήσεις, τότε πρέπει να συμβουλευθώ ένα δερματολόγο ή γιατρό.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Αισθητική-Δερματολόγος

Η σύζυγος: Το δυστύχημα εινε ότι έδω πού ήθελε δεν υπάρχει νερό!...
Ο σύζυγος: Και δυστύχημα το λες αυτό, βρε γυναίκα!...

(Του Σωκράτη)

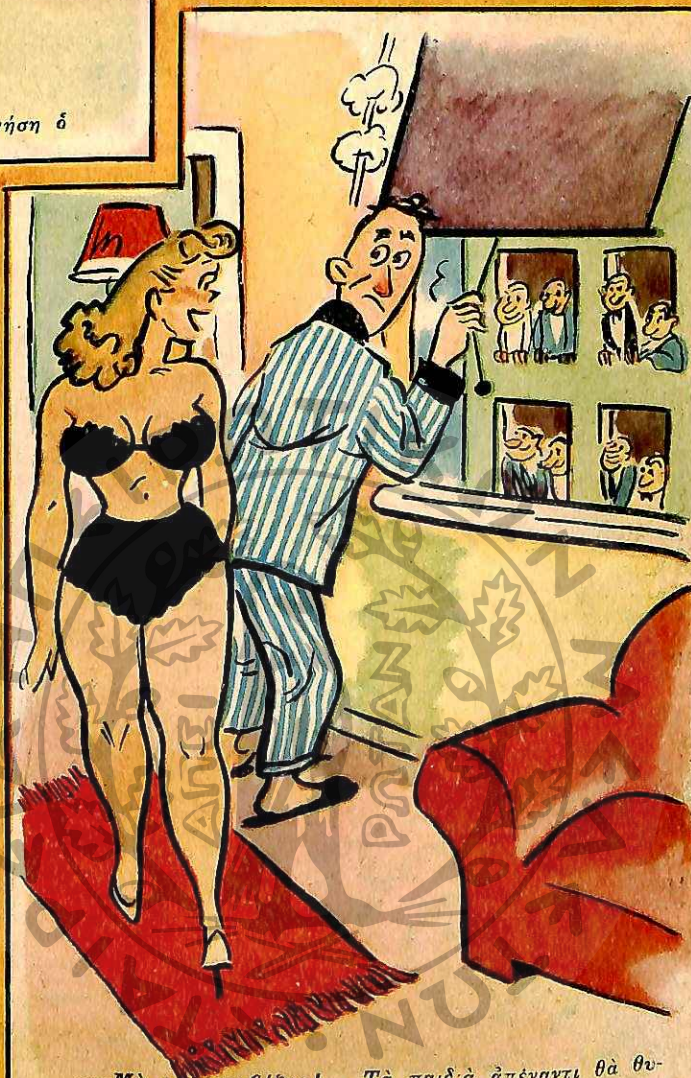
— Γυναίκα, δὲν πᾶς πὺδ πέρα τὴν ταμπέλλα; Θὰ σὲ παρεξηγήσῃ ὁ κόσμος!...

— Καλὴ ἡ ιδέα σου νὰ πάρωμε μαζί καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρχιφύλακα. Ἔτσι δὲν πρόκειται νὰ μᾶς κυνηγήσῃ!...

— Σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί σου, ἐσύ ὅμως νόμισες πὼς εἶμαι θεότρελλος!...

— Μὴ το κατεβάξης!... Τὰ παιδ'ὰ ἐπέναντι θὰ θυμώσουν!...